Erle Stanley Gardner

Případ kožíšku prožraného moly

PŘEDMLUVA

KAPITÁNKA FRANCES G. LEEOVÁ, sedmdesátiletá žena, která zasvětila svůj život a osud soudnímu lékařství, policejní práci a vědeckému odhalování zločinu, je tak bájemi opředená osobnost, že většina barvitých výplodů spisovatelů detektivek je ve srovnání s ní jednotvárné šedá.

Před několika lety mé poprvé pozvala, abych se zúčastnil jednoho semináře o vyšetřování vražd, který se pod její záštitou pořádal na Harvardské lékařské fakultě v Bostonu. Na tomto semináři upoutal mou pozornost jeden z mladších přednášejících, dr. Russell S. Fisher, muž, který dokonale ovládal svůj předmět, mel schopnost předávat informace a v jehož chování se především projevovala plachá upřímnost. Byl skromný, skoro ustupoval do pozadí; ale klidná sebedůvěra, s jakou přistupoval ke své práci, dokazovala, že si věří.

Zajímám se o záhady, vraždy, policejní pátrání a o zločiny, ale především se jako spisovatel zajímám o lidi. Rád se pokouším lidi klasifikovat a snažím se „přečíst povahu".

Někteří lidé tvrdí, že „číst povahu „je nemožné. Tito skeptici přehlížejí, že když si člověk vytváří denní vazby svého života, je do značné míry ovlivněný svou povahou a hodnotou.]e docela možné, že se lidská povaha nemusí projevit nějakým charakteristickým rysem; nicméně z chování a způsobů jedince, z tónu jeho hlasu se může pečlivý pozorovatel dozvědět mnoho o tom, jak je zvyklý, že s ním jednají ti, kteří ho dobře znají.

Člověk, jehož názory jsou soustavné přehlížené, buď pronáší své poznámky omluvné, nebo se snaží vykompenzovat účinky, které mohou jeho slova vyvolat, tím, že se zahalí do strojené kladného projevu, který je tak očividný, že nikoho neoklame.

Člověk, který je podezřelý, že roznáší klevety nebo hraje dvojí hru, bude vždycky v defenzivě. Člověk, který má dobré, ale ne úplné dobré názory, bude mluvit ještě dlouho poté, kdy vyslovil podstatu, a bude se snažit podepřít své myšlenky vůči očekávanému odmítnutí.

Poznal jsem lidi, kteří jsou opravdoví odborníci v takovém čtení povah, a studium těchto záležitostí je můj koníček. Proto jsem si dal za úkol studovat dr. Fishera, a čím častěji jsem ho vídal, tím víc jsem si ho oblíbil.

Během příštích osmnácti měsíců mě kapitánka Leeová pozvala, abych se zúčastnil dalších dvou seminářů, a pokaždé jsem se stoupajícím potěšením sledoval vývoj dr. Fishera.

Pak nastala doba, kdy se stát Maryland rozhodl, že musí vynaložit skutečné odpovídající částky, přestat si zahrávat s vraždami a vrahy a postavit deset let platný systém soudního lékařství na solidní základnu. Hledali člověka, který by ho řídil a byl plné způsobilý.

Věděl jsem v podstatě, že pětičlenná komise v Baltimore se rozhodla získat nejlepšího odborníka v této oblasti. S postavením byl spojený plat, o kterém se domnívali, že přiláká člověka nejvyšší úrovně.

Kapitánka Leeová je svým způsobem kmotrou většiny organizací státní policie na Atlantickém pobřeží a bylo pro mne velikým štěstím, že jsem ji doprovázel na přátelské návštěvě státní policie, která začala v New Hampshire (kde má hodnost kapitánky) a pokračovala dál ze státu do státu až do Virginie.

V Marylandu se pohlaváři státní a městské policie a úřadu vyšetřování překonávali v poctách kapitánce Leeové a já jsem se zúčastnil všech pozvání. Tak jsem poznal pravou jižanskou pohostinnost a zdála se mi vynikající, protože je v podstatě založená na upřímnosti a poznání, že přátelství tvoří pravé bohatství života. Peníze mohou být žádoucí, ale jsou nesporně na druhém místě.

Byl vlahý večer. V orosených sklenicích s ledem se nabízel mátový julep a podávala se vynikající večeře, ale tak nevtíravě, že ji člověk považoval za tak samozřejmou jako led a mátu. Potom při kávě po večeři se rozhovor soustředil na nové místo, které se zřídilo, a já jsem si uvědomil, že tihle lidé vyčkávali s jmenováním člověka, který se měl stát vrchním soudním lékařem, dokud si nemohli od srdce promluvit s kapitánkou Leeovou.

Kapitánka Leeová se k tomu vyjádřila bez otálení a jasně. Začala myslet nahlas, probírala lidi, kteří přicházeli v úvahu, a potom prohlásila: „Znám jednoho mladého muže, o kterém se

domnívám, že by se na to dokonale hodil. Je mladý, pracuje na Harvardu a má před sebou budoucnost. Je schopný, svědomitý a velmi pracovitý. Jmenuje se dr. Russell S. Fisher.“

Pak se obrátila ke mně a pravila: „Vy ho znáte, Erle. Co si o něm myslíte?“

Co nejstručněji jsem potvrdil její úsudek. Byl to večírekna její oslavu. Já jsem pozoroval, poslouchal a učil se.

Během příštích deseti minut se rozproudila debata.

Velice jasné se ukazovalo, že sponzoři tohoto programu v Marylandu považují za nanejvýš důležité, aby všechno dobře odstartovalo. Do veliké míry byla vlastně v sázce jejich vlastní pověst. Potřebovali člověka, který je opravdu vynikající.

Kapitánka Leeová jim sdělila svůj názor na dr. Fishera. Se svraště-ným obočím ho zvažovali. Doporučení kapitánky Leeové melo velikou váhu, usoudili však, že musí prozkoumat dr. Fishera ze všech stran. A potom začali klást otázky.

Za léta práce jako obhájce ve věcech trestních jsem poznal, jaké je umění zjistit přesnou informaci krátkými, trefnými, zkoumavými otázkami. Odstrčil jsem si židli od stolu, abych mohl průběh ještě důkladněji vychutnávat.

Večeře se zúčastnilo sedm nebo osm vysoce postavených mužů a tem to velice myslelo. Projevilo se to v tom, jak spolupracovali, vzájemné koordinovali své záměry a v deseti nebo patnácti minutách podrobili kapitánku Leeovou takovému křížovému výslechu o dr. Fisherovi, že to byla duševní lázeň pro bývalého obhájce, který vychutnával báječnou večeři, který se šťastné vyhříval na výsluní jižanské pohostinnosti a naslouchal tak ostrovtipné skupině mužů, jakou kdy mel toštěstívidét v akci.

A potom se jeden z nich zeptal velice přiléhavou otázkou: „Tenhle dr. Fisher,“ povídal, „je mladý. Z toho, co jste nám řekla, kapitánko Leeová, uznáváme, že dokonale ovládá svůj obor. Dejme tomu, že sem tedy nastoupí jako vrchní soudní lékař a dojde k případu vraždy, kdy bude předvolaný a pár nejlepších advokátů v zemi ho podrobí křížovému výslechu; budou se snažit ho zmást, snažit se, aby ustupoval od svých závěrů nebo se budou dokonce snažit zastrašit ho a zesměšnit. Je to typ člověka, který dokáže podstoupit takovou zkoušku a uchovat si důstojnost, který může spoléhat na své znalosti, který se umí ovládat a zvládne situaci díky svým schopnostem a znalostem?“

Hleděl jsem na ubrus a čekal, až kapitánka Leeová odpoví; uvažoval jsem, že člověk, který položil tuhle otázku, sám pravé tou otázkou prokázal, že dokonale zná techniku křížového výslechu.

Nastalo ticho. Pomyslel jsem si, že by kapitánka Leeová mohla mít nějaké pochybnosti. Vzhlédl jsem k ní a videi jsem, že se všichni dívají na mne.-Teprve teď jsem si uvědomil, že ta otázka mířila na mne jako na advokáta.

To mě tak překvapilo, že jsem vyhrkl stručnou odpověď, která jim přesně řekla, co si myslím o dr. Fisherovi. Řekl jsem: „K čertu, ano.“

Prověřování dr. Fishera jim zabralo nějaký čas. Jejich závěry byly příznivé a místo mu nabídli. Dr. Fisher ho přijal a byla to volba obzvlášť šťastná.

V letech, která následovala, úřad vrchního soudního lékaře Marylandu, umístěný v přepychové zařízených kancelářích a laboratořích, které poskytlo město Baltimore, byl předmětem debat na mnoha shromážděních. Bez ohledu na to, kde se ve Spojených státech octnete, když se mluví o soudním lékařství a o úspěšnosti, s jakou se zkoumají neobjasněná úmrtí, vyšetřují vraždy a předávají fakta do rukou státního žalobce, zjistíte, že Baltimore a Maryland se řadí do nejvyšší skupiny nejvyšší třídy.

Příliš málo lidí si uvědomuje, kolik vražd zůstane neodhalených pro nevědomost, neschopnost nebo nedostatek řádných vyšetřovacích pomůcek na straně těch, kteří jsou povolaní k lékařskému (nebo soudně lékařskému) vyšetření. Příliš málo lidí si uvědomuje, jak často může klidná, chladná uvážlivost soudního lékaře pomoci v justičním případu.

Mé stanovisku objasní jeden příklad, a jak se domnívám, dokáže čtenáři moudrost Baltimore při hledání těch nejlepších mozků pro tuto zvláštní oblast vyšetřování.

Před několika měsíci jeden mladý běloch ve společnosti tří přátel řídil auto v ulicích Baltimore. Jiné auto, které řídil barevný mladík, jim na rohu zkřížilo dráhu.

To vyvolalo zlou krev. Běloch přidal rychlost a přitlačil auto barevného chlapce k chodníku.

Barevný mladík vystoupil pravými předními dveřmi auta a postavil se na chodníku, připravený k obraně.

Řidič pronásledujícího auta vyskočil ze dveří na levé straně, oběhl auto a přiblížil se k barevnému chlapci.

Svědkové vypovídají, že ten barevný udeřil bělocha pěstí. Běloch se okamžitě zhroutil na dlažbu v bezvědomí. Rychle ho odvezli do nemocnice a po šesti hodinách zemřel, aniž nabyl vědomí.

Barevného mladíka zatkli a obvinili ze zabití. Případu se chytily noviny a vzplanuly rasové vášně.

Potom dr. Fisher provedl pitvu. Našel něco, co by méně schopný člověk přehlédl. Zjistil, že příčinou smrti byla puklá výduť v té části mozku známé jako „Willisův kruh.“ Nebyla žádná indikace, že muž dostal ránu. Bylo zjevné, že vrozená výdut pukla vlivem zvýšeného krevního tlaku následkem rozčilení.

Soudní lékař tedy požádal, aby policie vyslechla ty, kteří úder viděli.

Pak se stala zvláštní věc.

Při konfrontaci s nálezem soudního lékaře vyplynulo, že nikdo ve skutečnosti žádnou ránu neviděl Svědkové si byli „naprosto jistí, že rána musela padnout, protože běloch upadl, jakmile hádka začala“.

Pečlivá rekonstrukce na miste zločinu ukázala, že někteří svědkové by úder jednoduše nemohli vidět, ani kdyby nějaký padl. Ve světle nálezu soudního lékaře se prokázalo, že muž zemřel přirozenou smrtí, pravděpodobné způsobenou jeho vlastním rozčilením.

Uvádím tedy autentický případ, který ukazuje zodpovědnost soudního lékaře a jeden z důvodů, proč se Maryland a Baltimore řadí do nejvyšší sféry v této oblasti; domnívám se, ze vás, čtenáře záhadných příběhů, kteří se stejné jako já zajímáte o všechny tajemné projevy zločinu a jeho odhalení, to bude zajímat. A tuto knihu věnuji svému příteli:

MUDr. Russelovi S. Fisherovi, vrchnímu soudnímu lékaři státu Maryland

erle stanley gardner

Kapitola 1

BYL TO TĚŽKÝ, VYČERPÁVAJÍCÍ DEN. Perry Mason se svou sekretářkou Dellou Streetovou dokončil zápis svědecké výpovědi. Svědek byl prohnaný a uhýbavý, jeho právník překypoval technickými námitkami a Perry Mason musel napnout všechny schopnosti, aby dotáhl do konce podstatné skutečnosti.

Mason se sekretářkou vešli do restaurace Morrise Alburga a vybrali si vzadu útulný kout se závěsem, který mu dodával soukromí. Della vzdychla úlevou, podívala se na Masonovy ostře řezané rysy a pravila: „Já nevím, jak to děláte. Já si připadám jak vyždímaný hadr."

Morris Alburg dal mávnutím servírce najevo, že objednávku váženého zákazníka převezme sám.

„Šichta, pane Mason?" zeptal se.

„Byla to fuška," připustil Mason.

„Celej den u soudu, předpokládám."

Mason zavrtěl hlavou.

„Svědecký protokol, pane Morrisi," vysvětlila Della Streetová a ukázala na těsnopisné záznamy. „Dělala jsem zápis." Alburg nechápavě zabručel: „Aha," a potom se zeptal: „Koktejly?"

„Dvakrát dvojité bacardi," objednal Mason, „trochu do kysela."

Morris předal objednávku koktejlů servírce. „Mám tam pěkné pečené kuřátko," navrhoval. „A stejky jsou božské."

Přiložil si palec a ukazováček ke rtům.

„Děláte na nás machra, Morrisi? Kde jste to sebral?" zasmála se Della.

„Ty stejky?"

„Ne, to gesto."

Majitel restaurace se ušklíbl. „Viděl jsem to ve filmu, jak to dělal jeden chlápek ve scéně z restaurace," přiznal se. „Ale měli jste vidět tu bídu, co přines, jenom jste se na ty stejky podívali, a už bylo vidět, že jsou tuhý jak podrážka."

„Tak na to radši zapomeňte," varoval ho Mason. „Chceme dva pořádné stejky, napůl propečené, spoustu opečených brambor, trochu chleba a máslo, a -„ Tázavě se podíval na Dellu Streetovou.

Della kývla.

„Česnek," dokončil Mason.

„Výborně," řekl Morris Alburg. „Máte to mít. To nejlepší!"

„Měkoučké, šťavnaté, napůl propečené."

„To nejlepší," znovu potvrdil Alburg a zmizel; zelený závěs se za ním shrnul na své místo.

Mason podal Stelle pouzdro s cigaretami a přidržel jí zápalku. Hluboce vdechl a s přivřenýma očima pomalu vypouštěl kouř. „Kdyby ten starý kozel řekl hned pravdu místo zatloukání," uvažoval, „mohli jsme to mít hotové za čtvrt hodiny"

„No co, nakonec jste z něj tu pravdu dostal."

„Nakonec," připustil Mason. „Bylo to jako sbírat rtuť holými prsty. Dal jsem mu otázku a on se kroutil, svíjel, vymlouval, odbočoval, vykládal nesmysly a snažil se ji zamluvit."

Della Streetová se usmála a poznamenala: „Uvědomujete si, že jednu otázku jste mu položil dvanáckrát?"

„Nepočítal jsem, kolikrát to bylo," odvětil Mason, „ale to byla podstata. Položil jsem otázku, on se mě snažil zavést na jiné konverzační téma, já jsem počkal, až skončí, a pak jsem mu položil tutéž otázku přesně stejnými slovy. Zkoušel novou taktiku, jak mě zmást. Pozorně jsem mu přikyvoval, jako kdybych tomu věřil, a to ho inspirovalo k novým vytáčkám. Potom, když skončil, opakoval jsem tutéž otázku přesně stejnými slovy."

Zamyšleně se usmál.

„A to ho nakonec zlomilo," dodala Stella. „Když to potom zabalil, měl jste ho jak na talíři."

Morris Alburg přinesl koktejly, které zářily růžově a osvěživě ve vysokých číších.

Mason a Della si přiťukli a tiše vychutnávali přípitek.

Morris Alburg stál ve dveřích, pozoroval je a podotkl: „Jak vy dokážete mluvit očima," a pokrčil rameny.

„Pan Mason je unavený mluvením," vysvětlila Stella poněkud rozpačitě.

„Asi to bude pravda, právníci asi hodně mluvěj," vyhrkl Alburg a snažil se zastřít okolnost, že byl příliš osobní.

„Už se dělají ty naše stejky?" zeptal se Mason.

Morris přikývl.

„Dobré?"

„Ty nejlepší!" ušklíbl se Morris. Potom s gestem, které vyznělo jako tiché požehnání, vycouval z boxu a závěs se zase zavřel.

Mason a Della dopili nerušeně koktejly, pak se opět objevil Alburg s podnosem, na kterém byly narovnané nahřáté talíře, mísy s horkými stejky, opečené brambory, topinky se do zlatová leskly máslem a drobnými šupinkami česneku.

„Kávu?" zeptal se.

Mason zvedl dva prsty.

Alburg kývl, odešel a vrátil se s velikou konvicí kávy, dvěma šálky a podšálky, smetanou a cukrem. Několik minut se otáčel kolem, doléval sklenice vodou a doplňoval máslo. Vypadalo to, že váhá s odchodem. Mason významně pohlédl na sekretářku.

„Nechápu to," divil se. „Když jsme si objednávali, byl jste velmi přívětivý, Morrisi, ale teď, když jste to přinesl, se přímo vtíráte."

„Mám problém," povzdechl majitel. „Myslím, že všichni máme problémy. Dneska nikdo nechce makat, jenom šéf... Nevšímejte si toho. Vy jste sem přišli, abyste na problémy zapomněli. Jezte."

Závěs se za ním zase shrnul.

Když Mason dojídal poslední kousek stejku, Alburg se opět objevil u vchodu.

Della Streetová si toho povšimla: „Ach bože, Morris má problém, šéfe."

Mason vzhlédl.

„To je k zbláznění," mumlal Alburg.

„Co je k zbláznění?" zeptal se Mason.

„S tou čišnicí, co tady mám, to je cvok, upínej cvok."

Della Streetová ho pozorovala a žertovně poznamenala: „Mám dojem, že to je právní problém, šéfe. Radši si dejte pozor."

„To máte svatou pravdu, že to je právní problém," vybuchl Morris Alburg. „Co byste udělal s takovou holkou?"

„Jakou?" zeptal se Mason.

„Před pěti dny nastoupila do práce. Dneska je prvního, tak jí chci dát peníze. Povídám jí to. Mám připravenej šek. Vypadá, že na beton potřebuje prachy. Pak, chviličku potom, co jste přišli, vzala roha."

„Co tím chcete říct, vzala roha?" zeptal se Mason.

„Odešla zadním vchodem a nevrátila se."

„Snad se chtěla upravit," mínila Della Streetová.

„Na ulici těžko," odporoval Morris Alburg. „Vyšla dveřma do postranní uličky. Odhodila zástěru, jakmile prošla dveřma, a odpochodovala. Představte si, bez klobouku, bez kabátu, a víte, jak je venku zima."

„Možná ani kabát nemá," uvažovala Della Streetová.

„Jistěže má kabát. Nechala ho ve skříni. Kdysi to bejval nóbl kožich. Teď je prožranej od molů."

„Prožraný od molů?" opakoval nechápavě Mason. „Jaký kožich?"

„Ten nejlepší."

„Co tím chcete říct, pane Morrisi?" zeptala se Della.

„Norkovej - ten nejlepší - prožranej od molů."

„Pokračujte,“ vybídl ho Mason. „Vysypte to ze sebe, Morrisi.“

„Mně,“ řekl Morris Alburg, „se to nelíbí. Vsadím se, že tu holku hledá policie.“

„Proč si to myslíte?“

„Umývač nádobí ji pozoroval okýnkem do postranní uličky. Hodila zástěru na zem a začala utíkat. Utíkala jak blázen... Tak, a teď tady mám pro ni šek za pět dní práce, její kožich a plnou restauraci zákazníků, a některý jsou pěkně namíchaný. Myslel jsem, že obsluhuje někde u stolů a že je všechno v pořádku. Pak jsem uslyšel, jak začal zvonit zvonek - slyšíte to cink, cink, cink?“

Della Streetová přikývla.

„Tímhle zvonkem,“ vysvětloval Alburg, „zvoní kuchař, když je objednávka hotová, aby šla na plac. Má tam narovnanou haldu, co ta holka Dixie objednala a už neodnesla. Myslel jsem, že obsluhuje u stolu. Je pryč. Co teď? Jídlo stydne, zákazníci jsou votrávení a ta holka pádí po ulici jako antilopa. To je pěknej bordel.“

„Co jste tedy udělal?“ zeptal se Mason.

„Ostatním holkám jsem přidal každý jeden stůl a sám jsem taky pomoh,“ řekl Alburg. „To je ale, co? Pět dní maká a pak se zdejchne jako pára.“

Mason odstrčil talíře. Mimoděk se mu v očích objevil zájem.

„Řekl jste jí, že dostane šek?“

„Řek jsem jí to. Chtěl jsem jí ho dát před půlhodinou. To měla práci. Říkala, že si ho veme pozdějc.“

„Pak neměla v úmyslu odejít,“ uvažoval Mason, „tehdy ne.“

Alburg pokrčil rameny.

„Takže,“ pokračoval Mason, „když odešla ve spěchu, muselo to být proto, že přišel někdo, kdo ji vyděsil.“

„Policie,“ usoudil Alburg. „Hledaj ji. Musíte mě chránit.“

„Přišel nějaký detektiv?“ ptal se Mason.

„Myslím že ne... Jednoduše vzala roha.“

„Chtěl bych se podívat na ten kožich, Morrisi,“ řekl Mason.

„Ten kožich,“ opakoval Morris, „ten mi dělá starosti. Co s ním budu dělat? Ty prachy - no, ty jí pátrej. Může kdykoli přijít a vyzvednout si je. Ale ten kožich - dejme tomu, že má cenu. Kdo za něj bude ručit? Co mám dělat?“

„Dejte ho někam do úschovny,“ poradil mu Mason. „Pojďme se na něj podívat.“

Alburg kývl a znovu zmizel.

Della Streetová uvažovala: „Asi musela někoho zahlédnout, kdo přišel dovnitř, možná detektiva - možná...“

„Moment,“ brzdil Mason. „Nebudeme tak dalece předbíhat událostem, Dello. Nejdřív se podíváme na ten kožich.“

Alburg se vrátil a přinesl kožich.

Della Streetová mimoděk vykřikla: „ Ach, to je hrozné. To je strašná škoda!“

Bylo naprosto zjevné, dokonce i ode dveří, kde Alburg držel kožich, že je prožraný moly. Kožešina měla vepředu několik vydřených skvrn, které bylo zřetelně vidět, plochy, kde místo hladkého lesklého vlasu byly roztřepené konečky. Možná že na méně nákladném kožichu by škoda nebyla tak viditelná, ale na povrchu tak drahého kožichu jasně vystupovala.

Della Streetová vstala od stolu, proklepala kožich, rychle ho obrátila a hledala štítek a pak řekla: „Panejo, šéfe, je to norek se zárukou od Coltona a Colfaxe.“

„Předpokládám, že k němu někde lacino přišla,“ soudil Alburg.

„To bych neřekl,“ odporoval mu Mason. „Domnívám se, že se ta kožešina dá z velké části opravit. Myslím, že na některých místech se dají všít nové kožky... Ano, podívejte se...“

„Ale jistě,“ souhlasila Della Streetová. „Moli ji prožrali jen na dvou nebo na třech místech tady vepředu. Tam se dají zasadit nové kožky a kožich bude skoro jako nový. Žádný překupník by neprodal kožich v takovémhle stavu. Dal by ho opravit a prodal by ho jako přešitý“

„Ten kožich té servírce patřil?“ ptal se Mason.

„Buď jí patřil, nebo ho ukradla," mínil Alburg. „Možná je to vožehavý a nevěděla, co s tím, tak ho nechala několik neděl ve skříni a dali se do něj moli."

„Možná jí ho věnoval nějaký přítel a pak zmizel, tak jí napadlo, že je asi kradený." uvažoval Mason zamyšleně. „V každém případě je to záhada a já mám záhady rád, Morrisi."

„No, já teda ne," odpověděl Morris.

Mason kožich pečlivě prohlédl a zejména věnoval pozornost vnitřním stehům.

„Myslíte, že ten štítek je falešnej?" zajímal se Alburg.

„Ten štítek je pravý," odpověděl Mason. „Mohl však být odpáraný z jiného kožichu a přišitý na tenhle... Moment, tady něco je! To stehování je čerstvé. Tyhle stehy se trochu liší barvou od těch ostatních."

Prsty zkoumal podšívku v místech, kde našel čerstvé stehy. „Něco tam je, Morrisi."

Váhavě se podíval na majitele restaurace.

„Vy jste doktor," podotkl Alburg.

Mason najednou zpozorněl. „Tenhle případ má jisté zvláštní okolnosti, Morrisi."

„To mi povídejte."

Mason pokračoval: „Dejme tomu, že původně si ta mladá žena tenhle kožich koupila. To znamená, že byla bohatá, řečeno obrazně. Pak musela rychle odejít a kožich nechala, kde byl. Nemohla se o něj starat a neměla nikoho, komu by mohla nebo se odvážila zavolat, aby se o něj postaral."

„A pak?" vyzvídala Della.

„A pak," pokračoval Mason, „po nějaké době, během níž se do kožichu dali moli, se vrátila. V té době ji štěstí naprosto opustilo. Byla zoufalá. Šla na místo, kde uložila ten kožich. Oblékla si ho. Neměla dost peněz, aby ho mohla dát ošetřit nebo renovovat nebo jak se říká opravě kožichu."

„Byla černá, tak co," vyjádřil to Morris Alburg.

„Přišla sem do restaurace a dostala tady práci. Musela na tom být dost špatně, jinak by tu práci nevzala. Přesto však, když má připravený šek a ví, že stačí o něj požádat Morrise, zachvátí ji panika a uteče a nechá tady kožich i šek na mzdu."

Morris Alburg přimhouřil oči. „Už to mám," prohlásil. „Dáváte to dohromady, že to je jasný jako dvě a dvě. Byla ve vězení. Možná v hádce nasypala do přítele olovo. Možná se z toho dostala, ale měla strach, aby ji někdo neviděl v tom kožichu. Tak..."

„Tak proč ho neschovala?" pochybovala Della.

„Nechtěla, aby někdo věděl, že je zapletená do té střílečky. Udělala to, ale nepřišili jí to... Moment, možná že ji sbalili za jízdu v opilosti. Udala nepravé jméno a nikomu neprozradila, kdo je. Vyfasovala tři měsíce v díře a ty si odkroutila - odseděla je pod falešným jménem. Jenom si vemte, jak se představila mně - Dixie Daytonová. To je falešný, až to tahá za uši... Byla v lapáku."

Della Streetová se smála. „S takovouhle představivostí byste měl psát romány, pane Morrisi."

„S takovou představivostí, jakou mám," zaúpěl Morris. „Už vidím, jak sem právě teď jde policie - takový malér - zaměstnávám podvodnici. Jestli je na ni zatykač, budou tvrdit, že jsem ji schovával... Jenže mám přátele na policejním ředitelství. Tak co."

„Zadržte," smála se Della Streetová. „Vy si to ale berete, pane Morrisi. Příště se obviníte z vraždy - připoutaný na křesle smrti v plynové komoře..."

„Neříkejte to!" vykřikl Morris tak ostře, že jeho naléhavý hlas zazněl jako prásknutí pistole. „Ani v legraci to neříkejte."

Chvíli bylo ticho, pak se Alburg zase ovládl a energicky pokyvoval hlavou. „To je jako román," uvažoval. „Jeden čas byla bohatá. Pak se do něčeho zapletla. Asi v tom byla marjánka. To je vono. Šla na mejdan huličů a tam ji sbalili. Dostala šest měsíců na tvrdo. Proto zůstal ten kožich ve skříni a nikdo o něj nepečoval celou dobu, co byla v báni. Když ji pak pustili, už v něm byli moli..."

„Takže," pokračoval Mason s úsměvem, „když šla sedět, byla bohatá, a když vyšla ven, byla chudá."

Alburg se nad tím zamračeně zamyslel. „Jak to?" zeptal se.

„Mne se neptejte," odpověděl mu Mason. „Vy jste si ten román vymyslel. Já jen zjišťuji trhliny. Jestli to byla bohatá dáma ze společnosti, kterou sbalili na vykuřovačce a dostala šest měsíců, jak to, že když vyšla ven, šla dělat servírku?"

„Teď jste to opravdu trefil," řekl Alburg.

„Vyprávějte nám, jak odešla," vyzval ho Mason. „Jak se to vlastně stalo, Morrisi? Teď chceme znát fakta, už ne vaše představy."

Alburg řekl: „Jednoduše odešla, jak jsem vám to povídal. Několikrát jsem zaslechl zvonek, ten zvonek, kterým kuchař ohlašuje, že sundává jídlo z plotny a je připravené k vyzvednutí. Nerad ten zvonek slyším, protože to znamená, že servírky nestačí na práci."

„Kolik je tu servírek?" zeptal se Mason.

„Pět a pak mám jednoho chlapa, kterej obsluhuje v boxech na tyhle straně. Už u mě dělá dlouho. Obsluha v boxech je nejlepší, protože vynáší největší tuzéry."

„No dobře, pokračujte, co ta servírka?"

„Teda, když jsem několikrát slyšel zvonek, šel jsem vypátrat, co se děje. Všechno bylo na pultě u kamen - jídlo stydlo. Vyběhl jsem za servírkama, abych jim vynadal. Potom se mě jeden host zeptal, proč to tak dlouho trvá. Zeptal jsem se ho, kdo ho obsluhuje; popsal mi ji, jak vypadá. Poznal jsem, že to je Dixie. Šel jsem ji hledat. Nikde nebyla. Všechno to jídlo na pultě bylo pro její stoly.

Poslal jsem jednu holku do šatny. ‚Vytáhněte ji ven, povídám. Jestli jí je špatně nebo ne, vytáhněte ji ven. Nebyla tam. Potom mi umývač nádobí řekl, že ji viděl. Vyšla ven zadním vchodem a utíkala postranní uličkou.

Víte, jak to chodí. Když nastane nějakej malér, musíte se nejdřív postarat o zákazníky, tak jsem přikázal holkám, aby roznášely jídla na stoly, každá si musela vzít jeden navíc a ..., no, pak jsem přišel sem k vám, abych se vám svěřil se svejma starostma."

„Přátelila se ta servírka s ostatními dívkami?"

„S nikým. Měla pusu jak na zámek."

„Žádné přátele?"

„S nikým nechtěla nic mít. Ostatní servírky si o ní myslely, že je nafoukaná - kvůli tomuhle a tomu norkovýmu kožichu."

„Dobře," řekl Mason. „Domnívám se, že..."

Zelený závěs se odhrnul, číšník se dotkl Alburgova ramene a řekl: „Promiňte, šéfe, ale je tady policie."

„Ach jo," povzdechl Alburg a bezmocně vrhl pohled přes rameno. „Posaďte je někam do boxu, Tony. Nechci, aby lidé v restauraci viděli, že mě vyslýchá policie... Já to věděl, Masone, že to je podvodnice a ..."

„Všechny ostatní boxy jsou plné, šéfe," oznamoval číšník.

Alburg zasténal.

„Řekněte jim, ať přijdou sem," vyzval ho Mason.

Alburgova tvář se rozjasnila: „Vám to nebude vadit?"

„Už jste nás do toho zatáhl a možná že budeme vědět, jak z toho," řekl Mason.

Alburg se obrátil k číšníkovi: „Jsou v civilu nebo v uniformě?"

„V civilu."

„Přiveďte je sem," rozhodl Alburg. „Přineste ještě nějaký židle navíc, Tony. Přineste kávu a doutníky, dobrý doutníky - ty nejlepší."

Číšník odešel. Alburg se otočil k Masonovi a řekl: „To je od vás moc hezké, pane Masone."

„Rádo se stalo," řekl Mason. „Teď jsem opravdu zvědavý. Co myslíte, že asi chtějí?

„Co chtějí? Co chtějí?" opakoval Alburg. „Chtějí tu ženskou, samozřejmě, a chtějí ten norkový kožich. I když to nehoří, vezmou si ho jako důkaz. Za dva tejdny ho bude nosit policajtův drahoušek. Co s ním mám udělat? Já ..."

„Dejte ho sem," vyzvala ho Della Streetová, „položte ho přes opěradlo mé židle. Budou si myslet, že je můj."

Alburg spěšně přehodil norkový kožich přes opěradlo židle Delly Streetové. „Nechci jim nic zatajovat," mumlal, „ale nechci, aby tenhle norkovej kožich tady našli. Víte, jak by to vypadalo v novinách. ‚Policie našla ukradený norkový kožich v majetku číšnice v Alburgově restauraci, a každý si hned pomyslí, že ho ukradla zákazníkovi. Já..."

Závěs se rozhrnul. Číšník řekl: „Tudy, prosím."

Do boxu vstoupili dva muži v civilu. Jeden z nich ukázal prstem na Alburga a pravil: „To je on."

„Ahoj," pozdravil ten druhý.

„Posaďte se, chlapci, posaďte se," vyzval je Alburg. „Ostatní boxy jsou obsazené a já si tady jen povídám s přítelem, tak on navrhl..."

„To je Mason, ten advokát," řekl jeden z těch civilů.

„Pravda, pravda. Perry Mason, advokát. Tak co vás trápí, chlapci? Čím mohu sloužit?"

Mason ho přerušil: „Slečna Streetová, moje sekretářka, pánové."

Policisté něco zabručeli na pozdrav. Nikdo z nich se nepředstavil jménem. Menší z obou mužů měl hlavní slovo.

Číšník přinesl dvě židle navíc, kávu a doutníky.

„Mohu vám ještě něco nabídnout?" zeptal se Alburg. „Cokoliv-„

„To je dobrý," odpověděl policista, který vedl rozhovor. „Řekněte mu, ať přinese velikou konev kávy. Mám rád hodně smetany a cukru. Můj parťák pije černou. No tak, Alburgu, dáme se do toho?"

„Dáme se do čeho?"

„Však víte, s tou servírkou."

„Co je s ní?"

„Ta, co vzala roha," řekl policista. „Dělejte, neztrácejte čas vykrucováním. Vo co de? Vy v tom jedete?"

„Já to nechápu," divil se Alburg. „Proč jdete za mnou? Pracovala tady. Vy jste ji zblejskli a ona zblejskla vás, tak zdrhla."

Policisté se na sebe podívali. „Co myslíte tím zblejskla vás?"

„Vždyť jo, nebo ne?"

„Ne, k čertu."

„Tak proč odešla?" zeptal se Alburg.

„Kvůli tomu jsme přišli za váma."

„Jak teda víte, že odešla?"

„Protože ji někdo chtěl nacpat do auta, které měl zaparkované v postranní uličce. Bránila se. Ten chlápek měl bouchačku. Vypálil na ni dvě rány. Začala utíkat, dostala se až na hlavní a tam ji porazilo auto, které chtělo ještě stihnout semafor. Ten chlap, co ji naboural autem, za to nemůže. Na semaforu na rohu byla zelená. Ten chlap v tom druhém autě vycouval z postranní uličky a rychle odjel."

Morris Alburg si přejel rukou lysou hlavu. „Teda, to mě podrž."

„Tak se chceme o ní něco dozvědět, co se stalo. Měla u sebe kabelku. Vypadá to, že se jmenuje Dixie Daytonová a že pracuje tady. Poznali ji jako servírku, která vyběhla z postranní uličky.

Našli jsme číšnickou zástěrku na zemi u zadních dveří. Umývač nádobí říká, že fofrem zdrhala. Sbalila kabelku, když šla kolem, ale ani se nezastavila, aby si sundala zástěrku, až venku... Teď nám o ní něco řekněte,"

Morris Alburg potřásal hlavou. „Právě jsem tady panu Masonovi o ní všechno vyprávěl," říkal. „Nastoupila do práce. Zdálo se, že potřebuje peníze. Měl jsem pro ni připravenej šek na výplatu. Ona...

„Jak se vlastně jmenuje?"

„Dixie Daytonová - takhle se mi představila."

„To mi připadá jako vymyšlený."

„Mně taky," přitakal Alburg, „ale tohle jméno mi řekla a na tohle jméno je ten šek vystavenej."

„Má číslo pojistky?"

„Jo, jistě.“

„Jaké?“

„Já si ho nepamatuju. Je na zadní straně šeku.“

„Podíváme se na to. Proč utekla?“

„To se mě ptejte,“ odpověděl Alburg.

Zdálo se, že pro policisty je důležitější dopít kávu než pokračovat v pátrání.

„Všimnul si někdo, co ji vystrašilo?“

„Netuším.“

„Zjistěte to.“

Alburg se zvedl ze židle a odešel do restaurace.

Della Streetová se zvědavě usmála na policisty: „To jste tady byli opravdu rychle.“

„Vysílačka,“ vysvětlil jeden z mužů. „A jak vy v tom jedete?“

„My ne,“ řekl Mason. „Zrovna jsme dojedli. Morris k nám přišel a vyprávěl nám, že se jedna číšnice vypařila.“

„Jak na to přišel?“

„Začaly se hromadit objednávky, jídlo stydlo, lidé si začali stěžovat na obsluhu.“

Alburg se vrátil a oznamoval: „Nemohu zjistit, co ji vyděsilo, ledaže...“

„U kterého stolu obsluhovala?“

„Měla čtyři stoly,“ vysvětloval Alburg. „Vyšla s tácem, na kterém měla tři sklenice vody a máslo. To víme bezpečně. Víc nic.“

„Tři sklenice?“ divil se Mason.

„Správně.“

„To je pro nás stopa,“ řekl policista. „Lidé obvykle večeří sami, v páru nebo ve čtyřech. Společnost tří je neobvyklá. To nám leccos naznačuje. U jednoho z jejích stolů seděli tři lidé. Šla je objednat a poznala je, nebo oni poznali ji.“

Alburg přikývl.

„Kde jsou ti tři?“

„Ještě jsou tady. Byl bych rád, kdybyste na ně nešli moc tvrdě.“

„Proč?“

„Protože jsou otrávení. Museli čekat na obsluhu a jsou namíchnutí.“

„To je v pořádku,“ odpověděl policista, „my se jich jen zeptáme.“

„Nemůžete to udělat nenápadně?“

„Ale jděte s tím k čertu,“ vyjel policista. „Někdo chtěl tu holku zabít. Tihle lidé u stolu ji vyděsili. My si je podáme. Budou mít obrovskou kliku, jestli je nesbalíme na ředitelství. Pojď, Bille, jdem na to.“

Policisté dopili kávu a zastrčili židle.

Alburg je následoval a nesměle protestoval.

Mason se podíval na Dellu Streetovou.

„Chudáček,“ litovala Della.

„Půjdeme se podívat,“ řekl Mason.

„Na co?“

„Na ty tři,“ řekl Mason.

Sel napřed a vybral místo, odkud bylo vidět stůl, kam Alburg vedl policisty.

Policisté se nenamáhali něco předstírat. Byl to tvrdý výslech a každý v restauraci o tom věděl.

Společnost tvořili dva muži a dívka. Muži byli v pokročilém středním věku a dívka se blížila ke třicítce.

Policisté se ani nenamáhali, aby si přitáhli židle a předstírali, že jsou přátelé. Stáli u stolu a vyslýchali je. Byli důkladní. Požadovali řidičské průkazy, kreditní karty a jiné průkazy totožnosti.

Ostatní hosté zvědavě otáčeli hlavy. Rozhovory v restauraci ztichly, až skutečně každý sledoval malé drama, které se odehrávalo u stolu.

Mason uchopil Dellu Streetovou za ruku. „Všimněte si toho osamělého muže, co jí stejk,“ upozornil ji. „Dobře si ho prohlédněte,“

„Nechápu.“

„Sedí u stolu docela sám, ten udělaný chlap se zarytým pohledem. Má dost silné obočí, husté černé vlasy a ...“

„Ano, ano, vidím ho, ale co je s ním?“

„Všimla jste si, jak jí?“

„Co je na tom?“

Mason pokračoval: „Pojídá ten svůj stejk s podivnou pravidelností a co nejrychleji polyká. Čelisti se mu rychle pohybují, ale nůž a vidlička disciplinovaně dodržují pravidelný rytmus. Chce to ukončit. Všimněte si, že on je jeden z mála lidí, kteří nevěnují naprosto žádnou pozornost tomu, co se děje u stolu, kde policisté vyslýchají ty tři.“

Della Streetová přikývla.

„Navíc sedí od té trojice asi tři metry. Má možnost slyšet, co se povídá, jestliže chce naslouchat, a přesto sedí a jenom jí. Všimněte si, jak se mu pohybují čelisti. Všimněte si, že dodržuje pravidelný rytmus jídla. Nechce, aby to vypadalo, že spěchá, a neodvažuje se odejít a nechat jídlo na talíři, ale určitě chce vypadnout.“

„Hází to do sebe jak lopatou,“ souhlasila Della.

Několik vteřin ho pozorovali.

„Má to nějaký význam?“ zeptala se Della Streetová.

„Ano.“

„Jaký?“

Mason uvažoval: „Devět ku deseti, že policie na to jde z opačného konce.“

„Bojím se, že to nechápu.“

„Berte to takhle,“ řekl Mason. „Ta číšnice utekla hned po tom, co naplnila tři sklenice vodou s ledem, hned, co vyzvedla tři misky s kostičkami másla a došla až k servírovacímu stolu vedle dveří do kuchyně.“

Della Streetová přikývla.

„Proto,“ pokračoval Mason, „je naprosto jasné, že vyšla z kuchyně s vědomím, že má obsloužit tři lidi u stolu.“

„Přirozeně,“ usmála se Della Streetová. „Tři sklenice s vodou a tři misky s máslem znamenají, že u stolu jsou tři.“

„A co se stalo?“ zeptal se Mason.

„Já na té policejní teorii nevidím nic špatného,“ řekla mu Della Streetová zamračeně. „Když si ty tři u stolu lépe prohlédla, poznala, že jednoho z nich nebo všechny zná, a to v ní vyvolalo paniku, že se rozhodla rychle zmizet.“

„Jak věděla, že je třeba obsloužit tři lidi u stolu?“

„Musela je vidět, když šla pro ty sklenice s vodou.“

„Z kterého místa je spatřila?“

„Jo, to nevím. Musela - Musela je spatřit, když vešli.“

„Přesně. Nemohla je vidět z kuchyně.“

„Ale mohla je vidět, když vyšla z kuchyně a nesla objednávku k jinému stolu.“

„Její stoly jsou všechny pohromadě,“ upozornil Mason. „Tamhle jsou ty čtyři stoly, ta skupinka. Kdyby tedy uviděla ty tři, když obsluhovala u jiného stolu, musela být blízko stolu, kde sedí ti tři.“

„Ach, chápu,“ řekla Della, „nemyslíte tedy, že utekla, že si ty tři pořádně prohlédla, když vyšla z kuchyně.“

„To si myslí policie,“ pravil Mason, „ale fakta tuhle teorii nepotvrzují.“

Della Streetová přikývla.

„Proč tedy,“ pokračoval Mason, „nepředpokládat, že ti tři lidé pro ni vůbec nic neznamenali; že je spatřila, jak vcházejí, když nesla objednané jídlo k jinému stolu; že když se vrátila do kuchyně, vzala tác, dala na něj tři sklenice s vodou a tři kostičky másla a namířila ke stolu. Teprve teď si poprvé všimla někoho, kdo právě vstoupil do restaurace a kdo pro ni něco znamenal.“

„Myslíte toho muže, co jí stejk?“

„Docela by to mohl být ten muž, co jí stejk," souhlasil Mason. „V takové situaci, kdy se dívka něčím zcela vyděsí a uteče zadními vchodem do postranní uličky, je pravděpodobnější domněnka, že ji víc vyděsil jeden muž, který si ji prohlížel, než společnost, která se věnuje svým problémům a své zábavě.

Teď tedy," pokračoval Mason, „jestli je to tak, každý jedinec, který by náhle odstrčil svůj talíř, na kterém má ještě jídlo, by vzbudil podezření policie."

Della Streetová přikývla.

„A opačně, kdyby někdo jídlo rychle zhltal, policie by ho mohla také podezírat."

Zase kývla.

„Proto," pokračoval Mason, „kdyby člověk, který má na svědomí útěk Dixie Daytonové, viděl, jak se policie v restauraci vyptává, pocítil by potřebu vypadnout co nejrychleji, aniž by udělal cokoliv, co by vzbudilo podezření.

Proto bychom si, Dello, měli všímat toho muže, který jí s takovou promyšlenou rychlostí. Budeme sledovat, jestli si objedná moučník nebo jestli si dá ještě jeden šálek kávy. Jestli se bude dívat na hodinky, jako kdyby měl schůzku, nenuceně zavolá číšnici, dá jí účet a nebude čekat na drobné..."

„Proboha, šéfe, on to všechno zrovna dělá," zvolala Della, když ten podsaditý chlap odstrčil talíř, podíval se na hodinky, nahnul si šálek a dopil poslední kapky kávy a zvedl prst, aby si ho číšnice všimla.

Hlas, kterým pronesl: „Mám schůzku. Prosím, přineste mi účet. Moučník si nedám, děkuji," bylo zřetelně slyšet.

„Myslíte," zeptal se Mason Delly Streetové, „že byste mohla dělat detektiva? Vyklouzněte ven, Dello, a dívejte se, co ten chlap udělá, až vyjde ven. Snad se vám povede zjistit číslo jeho auta. Sledujte ho, když to bude možné - ale nic neriskujte. Mohlo by to být nebezpečné, jestli si všimne, že jste mu na stopě. Možná bude podezírat nějakého muže, ale dobře vypadající ženy si nevšimne. Chtěl bych se o tom chlapíkovi dozvědět něco víc. Bylo by lepší, kdybychom šli spolu, ale policisté asi budou chtít se mnou mluvit, než odejdou. Tváří se nějak podezíravě. Moje přítomnost byla příliš náhodná."

„Já to zkusím," prohlásila Della Streetová a potom dodala: „Myslíte si, že v tom je něco víc, než nám Morris napovídal, že?"

„Ano," řekl Mason a dal jí klíčky od svého vozu.

„Co s tím norkovým kožichem?"

Mason váhal.

„Když se budou policisté vyptávat," pokračovala Della, „dozvědí se o tom kožichu a budou ho chtít."

„No, tak ať si ho vezmou," mínil Mason. „Vždyť se snaží, aby ten případ objasnili podle svých nejlepších schopností."

„Myslela jsem teď na Alburga. Očekává od nás pomoc a určitě by nechtěl, aby se policie o tom kožichu dozvěděla."

Mason ji přerušil: „Dobře, Dello. Oblékněte si ho."

Della vklouzla do kožichu a stála připravená u vchodu do boxu.

„Snad si vás nevšiml, co myslíte, Dello?"

„Pochybuji. Je těžké se v něm vyznat. Nezdá se, že by se rozhlížel kolem, nedává najevo sebemenší zvědavost, co se děje kolem, a přesto působí dojmem, že naprosto a důkladně vnímá každý pohyb."

Mason řekl: „Teď se chystá k odchodu. Neriskujte, Dello. Jenom vyplujte, jako kdybyste byla zaměstnaná dívka, která si dopřála dobré jídlo a teď je na cestě domů."

„Zaměstnaná dívka v tomhle kabátu?"

„Před vámi ho nosila zaměstnaná dívka," připomenul Mason.

„To máte sakra pravdu," připustila Della. „A podívejte se, kde je teď. Tak já tedy jdu, šéfe."

„Pamatujte si ale," připomínal Mason, „nesnažte se příliš pokoušet štěstí. Stačí, když napíšete poznávací značku auta. Nic neriskujte. Mohlo by se vám něco stát. Ještě nevíme, co v tom všechno vězí."

Della Streetová si zachumlala krk do příjemného kožešinového límce, potom s vysunutou bradou a očima upřenýma před sebe vypochodovala klidně z restaurace.

Mason stál na rohu boxu a pozoroval, jak se policejní vyptávání u stolu schyluje ke konci, viděl, jak se ten robustní chlap krátce zastavil u šatny a vyzvedl si těžký kabát a tmavý plstěný klobouk a vyrazil do noci.

Morris Alburg přivedl policisty zpátky do boxu.

„Co se stalo s tou ženskou, co tady byla s váma?" zeptal se jeden z policistů.

„Šla domů," odpověděl Mason. „Já už jdu také, Morrisi. Čekal jsem jen, abych zaplatil účet."

„Žádný účet se nekoná," řekl Alburg. „To je na podnik."

„Ale jděte," protestoval Mason. „To je..."

„Na podnik," opakoval pevně Alburg.

Rychle a významně mrkl na Masona.

„Kruci," ulevil si jeden z policistů, „celá ta záležitost je na draka. Ta holka jednoduše zdrhla, hotovo. Ti tři s tím rozhodně nemají nic společného."

„Kdo to je?"

„Venkovani; to znamená dva z nich. Ta holka je tady z města. Pořád to samý. Ta holka dělá sekretářku v obchodním oddělení jedny zdejší firmy. Ti dva chlapi jsou zákazníci z venkova. Chtěj vyrazit někam na flám. To znamená, chtěli. Řek bych, že teď jsou k smrti vyděšení."

„Jaký flám?" vyptával se Mason.

„Požádali tu holku, jestli má kamarádku. Zavolala svou spolubydlící. Tady jen tak ubíjeli čas, dali si večeři a chtěli se někam kouknout a pobavit se, než se k nim přidá ta druhá holka.

Teď jsme těm chlapům nahnali strach, že s nima cloumá přání vrátit se do hotelu a napsat služební zprávu. Ti se tak klepou, že je div, že se jim ještě nevyzuly boty."

„Co ta dívka?" zeptal se Mason.

„Ta je v pořádku. Tu servírku tady neznala - tím si je naprosto jistá. Zahlédla ji, když servírka položila tác se třemi sklenicemi vody... Ta holka je docela milá, ale už má něco za sebou. Je sekretářka v obchodním oddělení. Zejtra ji procvakneme, když to bude nutný, tam kde dělá."

„A co vyděsilo tu servírku?" zeptal se Alburg.

„Jak to k čertu mužem vědět?" ohradil se netrpělivě policista. „Možná zahlídla venku svýho přítele nebo si to myslela nebo jí někdo zatelefonoval. My to každopádně prověříme. Zejtra se někdo podívá do nemocnice, jak se jí daří, a jestli je při vědomí, odpoví nám na otázky. Tady už nemůžem nic dělat."

Ve tváři Morrise Alburga se objevilo ulehčení. „To si taky myslím," prohlásil. „Tady ji nic nevyděsilo. Musel to bejt telefon... Lidi to nemaj rádi, když přijde policie a vyptává se, koho pozvali na večeři. Právě teď jsem ztratil tři zákazníky."

„My to děláme neradi," řekl policista, „ale vzhledem k okolnostem jsme museli zjistit, kdo to je. Tak jo, Alburgu, mějte se."

Policisté odešli. Alburg se otočil k Masonovi a utřel si čelo. „Do čeho se člověk nedostane," bědoval.

Mason řekl: „Della šla ven, aby mi obstarala nějakou informaci. Vzala si na sebe ten kožich. Nevěděl jsem, jestli jste chtěl, aby ho policisté viděli."

„Samozřejmě, že jsem nechtěl, aby ho policisté viděli. Viděl jsem slečnu Streetovou, když šla ven. Měla na sobě ten kožich. Jsem k smrti rád. Chtěl jsem, aby ti policajti rychle vypadli. Neodvážil jsem se vypadat moc nedočkavě. Pak by si mysleli, že něco skrejvám, a motali by se tady a motali a motali. Jste můj právník, pane Masone."

„Co si přejete, abych pro vás udělal?" zeptal se Mason. „Myslel jsem, že snad máte něco na mysli, podle toho jak..,"

„Nechtě si ten kožich,“ požádal ho Alburg. „Když se někdo objeví a bude hledat tu servírku, vyptávat se na ni, na její šek, na cokoliv, pošlu ho za vámi. Budete mě ve všem zastupovat. Co vy na to?“

„Co myslíte tím ,ve všem?“ zdůraznil Mason. „Jestliže jste ji neznal a...“

„Já vím, já vím,“ přerušil ho Alburg. „Třeba nic nebude. Nic nebudete dělat a pošlete mi účet. To bude vyhovovat vám, pane Mason, i mně. Ale když k něčemu dojde, tak jste můj advokát.“

„Dobře,“ souhlasil Mason shovívavě. „Když mi to nechcete říct, nemusíte.“

„Co vám nechci říct?“

„To, co mi neříkáte.“

„Proč si myslíte, že vám nechci něco říct?“

„Protože jsem vás to ještě neslyšel říct - zatím.“

Morris rozhodil rukama. „Vy právníci! Ničemu nevěříte. Detektivové jsou jiní. Právníků se bojím. Před nějakou dobou jsem najal detektivy. Odvedli dobrou práci, to jo.“

„K čemu detektivy, Morrisi?“

„Měl jsem nějaký problémy. Každej může mít nějakej problém. Proto jsem najal detektivy. Teď potřebuju právníka. Toho nejlepšího!“

„Výborně,“ řekl Mason a smál se jeho nervozitě. „A teď, Morrisi, když tohle bylo na podnik, začnu znova a dám si ten váš jablečný koláč se zmrzlinou a počkám na Dellu Streetovou.“

„Vrátí se?“ zeptal se Alburg.

„Určitě,“ odvětil Mason. „Vyšla v tom kožichu jenom ven za dveře, aby se policisté nemuseli tolik vyptávat.“

„Jsem rád, že odešli,“ přiznal se Alburg. „Víte, mohli mi odradit zákazníky. Jak oni ty lidi zmáčknou, potom každej mluví. Musím se teď vrátit. Musím projít mezi stolama a každýho uklidnit.“

„Co jim budete povídat?“ ptal se Mason.

„Povídat?“ opáčil Alburg. „Budu jim povídat všechno možný, jenom ne pravdu... Musím navykládat tolik lží, které slyším, tak si je dovedu vycucat z prstu. Budu říkat, že nějakej opilec jim narazil do zaparkovanýho auta, nabořil jim zadek. Policajti pátrali, komu to auto patří a jestli na toho kořalu podaj udání. Proto prohlíželi řidičáky,“

Mason se ušklíbl. „To se mi moc nezdá, Morrisi. Pochybuji, že to vaše zákazníky přesvědčí.“

„Časem jo, až s tím přestanu,“ ujistil ho Morris.

Mason se vrátil do boxu, s úzkostí čekal deset minut, potom se závěs rozhrnul a Della Streetová, těsně zabalená do kožichu, s červenými tvářemi z pohybu na čerstvém vzduchu, pravila: „To jsem dopadla.“

„Posaďte se,“ vyzval ji Mason, „a vyprávějte mi to.“

„No,“ řekla Della schlíple, „jsem pěkně mizerný detektiv.“

„Co se stalo, Dello?“

„Vyšel ven na ulici a kráčel dál po chodníku, najednou mávnutím zastavil projíždějící taxík a skočil do něj.

Předstírala jsem, že tomu vůbec nevěnuji pozornost, dokud neodjel, ale mám číslo toho taxíku. Potom jsem vystartovala a zoufale jsem se snažila chytit taxík.“

„Povedlo se to?“

„Vůbec ne. Chápejte, on přešel asi půl bloku a zastavil volný taxík. Měl obrovské štěstí. Samozřejmě si to načasoval, aby mu to vyšlo.“

Mason kývl.

„Když jsem to zkoušela já, měla jsem smůlu. Z restaurace vyšli nějací lidé, chtěli taxík a vyběhl vrátný s píšťalou. Přirozeně, kolemjedoucí taxík mě přehlédl, aby vyhověl vrátnému. Vy jste měl auto na parkovišti.“

„Ztratila jste ho?“ zeptal se Mason.

„Počkejte,“ brzdila ho, „ještě jste neslyšel všechno. Utíkala jsem na roh, abych mohla zastavovat taxíky z obou směrů. Čekala jsem a čekala, až konečně z boční ulice přijížděl taxík. Zamávala jsem mu a naskočila.

Řidiči jsem řekla: „Před chvílí jel taxík po Osmé třídě a na rohu odbočil doprava. Chci zkusit, jestli ho chytneme. Nevím, kam jel, když odbočil doprava, ale šlápněte na to a jeďte rovně po Osmé třídě, snad ho předjedeme.“

Řidič na to dupnul. Řítili jsme se ulicí, na rohu jsme zatočili doprava, hnali to dál boční ulicí a řidič mi povídá: ‚Znáte ten taxík, když jste ho viděla?‘ a já povídám: ‚Zahlédla jsem číslo. Je to 863.‘“

„Co se stalo potom?“ zeptal se Mason, když Della přestala mluvit.

Della Streetová udělala znechucené gesto: „Byla jsem v taxíku 863.“

„Cože?“ vykřikl Mason.

„Správně. Ten chlápek si zastavil taxík, jel na roh, zabočil za roh, popojel asi do dvou třetin bloku, zaplatil a přesedl do svého auta, které tam měl po celou dobu zaparkované u chodníku.“

„Ach jo,“ vzdechl Mason, „pak musel vědět, že ho sledujete.“

„To si nemyslím, šéfe. Já si myslím, že to byla jen čistá opatrnost, aby se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje. Samozřejmě, když nastoupil do taxíku, mohl pozorovat ulici za sebou. Proto šel opačným směrem, než kam chtěl jít. Tak se mohl přesvědčit, že jestli ho někdo sleduje, musí ho sledovat autem.“

Mason potlačoval smích. „Alespoň musíme uznat, že je chytrý, a skutečnost, že jste se snažila sledovat taxík, ve kterém jste sama seděla, tomu dodává zajímavý umělecký nádech.“

„Nenávidím ho, že ze mne udělal pitomce,“ rozhořčovala se Della Streetová.

„Z vás pitomce neudělal,“ odporoval Mason. „Udělal ho ze sebe.“

„Jakto?“

Mason pravil: „Ta servírka vyběhla, protože byla někým nebo něčím vylekaná. Nemohli jsme vůbec vědět, co ji vylekalo nebo kdo to byl. Teď to víme.“

„Vy myslíte, že se prozradil?“

„Jistě. To, že se uchýlil k takovýmhle trikům, dokazuje, že to je člověk, kterého hledáme.“

Mason přistoupil ke vchodu do boxu a pokynul Morrisi Alburgovi.

„Kolik máte pravidelných zákazníků, Morrisi? Kolik procent?“

„Dost jich chodí často.“

Mason řekl: „Když to uvážím, tak muž se ženou nebo čtveřice sem může zajít jen tak náhodně. Buď slyšeli, že to někdo doporučoval, nebo jen hledali, kde by se mohli najíst, a vešli dovnitř.“

„To sedí.“

„Na druhé straně,“ pokračoval Mason, „osamělý host, muž, který sem přišel a jedl sám, by mohl velmi pravděpodobně být pravidelný návštěvník.“

„Ano, tak bych řek,“

„Zajímá mě, jestli znáte jméno toho robustního chlapa se silným obočím, který seděl támhle u toho stolu, co je teď prázdný.“

„Jo, ten? Všimnul jsem si ho,“ podotkl Alburg spěšně. „To vám nemůžu říct; neznám ho. Nezdá se mi, že by tady byl už někdy předtím.“

„Dobře jste si ho prohlédl?“

„Moc ne. Obličej ne. Díval jsem se, jak se chová. Na chlapa, kterej je sám, musíte dávat pozor; snad chce někoho sbalit a dopadne špatně. Když nedělá malér, nevšímáme si ho; když chlastá, když osahává ženský, tak zakročíme. Proto dáváme ba-cha na samotný chlapy. Pozoroval jsem ho - staral se jen o sebe. Byl bych rád, kdyby to dělala i policie.“

Mason přikývl.

„Proč se ptáte?“ zeptal se Alburg najednou.

„Jen mě to tak napadlo,“ řekl Mason, „jenom se snažím si dát dohromady, kdo to byl.“

„Proč?“

„Měl jsem dojem, že jsem ho už někde viděl.“

Morris Alburg několik vteřin studoval Masonovu tvář. „Malér je v tom,“ prohlásil s vážnou tváří, „že se jeden druhýho snažíme oblafnout. Takhle se nikam nedostaneme. My oba toho víme sakra až moc o lidský povaze. Vy tomu říkáte nula procent... Dobrou noc.“

Kapitola 2

MASON SE ZASTAVIL u telefonní budky o blok dál od restaurace Morrise Alburga a zavolal poručíku Traggovi z oddělení vražd.

„Perry Mason, poručíku. Udělal byste pro mne něco?“

„Ani omylem,“ zavrčel Tragg.

„Proč ne?“

„Protože bych z toho měl nepříjemnost.“

„Vždyť ještě ani nevíte, co chci.“

„To teda nevím. Kdyby to nebylo něco tak horkýho, že se neodvažujete k tomu přiblížit na tři metry, nikdy byste mě nevolal,“

„Tak moment,“ protestoval Mason. „Nerozčilujte se. Tohle znamená dobrý skutek pro jednu dívku, kterou srazil motorista, ale pravděpodobně to nebyla jeho vina. Ta dívka prchala před nějakým mužem, který se ji snažil dostat do svého auta. Někteří svědkové říkají, že měl pistoli a ...

„To je ten případ u Alburgovy restaurace?“

„To je ono.“

„Co pro vás ta dívka znamená?“

„Pravděpodobně nic,“ řekl Mason, „ale mám pocit, že je v nebezpečí. A to je, co po vás chci. Pravděpodobně je na pohotovosti. Nevím, jak vážné má zranění, ale jsem ochotný zaplatit za soukromý pokoj a zvláštní sestru.“

„Jste blázen.“

„Správně.“

„Co znamená to lidumilství?“

„Snažím se dát té dívce šanci.“

„Proč?“

„Protože mám pocit, že když ji dají na oddělení ve všeobecné nemocnici, někdo ji zabije.“

„Ale jděte, Masone. Jakmile se pacient dostane do nemo...“

„Já vím,“ přerušil ho Mason, „je to čistě směšný pocit z mé strany. Jsem hloupý. Mám pokřivený pohled na život. Zažil jsem tolik smluv, které vedly k procesům. Viděl jsem tolik manželství, která skončila u soudu rozvodem. Poznal jsem tolik názorových neshod, které skončily vraždou... Advokát se nikdy nedozví podrobnosti o normálním šťastném manželství. Nikdy nezažije smlouvu, která neskončí rozepří, kde obě strany jsou absolutně spokojené. Stává se z něj cynik... Otázka tedy zní, pomůžete mi, aby tuhle dívku odvezli z pohotovosti a umístili ji do pokoje, tak aby nikdo, ale naprosto nikdo kromě ošetřujícího lékaře nevěděl, kde je?“

„Co dál?“ ptal se Tragg.

„To je všechno.“

„Proč?“

„Mám o ni strach.“

„Vy ji znáte?“

„Nikdy v životě jsem ji neviděl. Totiž neuvědomuji si to. Možná že jsem ji krátce zahlédl, když jsem přišel k Morrisi Alburgovi do restaurace. Byl jsem tam náhodou, když se to stalo.“

„Ona není váš klient? Vy na ní nemáte žádný zájem?“

„Vůbec ne. Řekl jsem Morrisi Alburgovi, že se postarám o všechny záležitosti, které se jí týkají, kdyby se něco objevilo, a řekl jsem mu, aby mi oznámil každého, kdo...“

„Dobrá,“ řekl Tragg. „Dohodnuto. Podívám se na to soukromě a pošlu vám účet.“

„Dík,“ poděkoval Mason a zavěsil.

Když se vrátil do auta, řekl: „Teď bych vás, Dello, potřeboval na chvíli svléknout z toho norkového kožichu, chci prozkoumat to místo, kde je podšívka čerstvě sestehovaná. Měl jsem pocit, že tam vevnitř něco je.“

„Určitě je to jen malá vycpávka,“ smála se Della Streetová. „Krejčí tak někdy vylepšují dívčí postavu.“

„Mně to jako vylepšení figury nepřipadalo,“ namítal Mason. „Dolů s tím kabátem, děvče, a podíváme se na tu záhadu norkového kožichu Morrise Alburga.“

Vysoukala se z kožichu.

Mason zaparkoval auto, rozsvítil světlo v kabině a kapesním nožíkem odpáral nášivku v kabátě a rozpáral podšívku.

Vsunul ukazováček a prostředník do otvoru a vylovil jakousi kartičku.

„Co jen je tohleto?“ divila se Della.

„Tohle,“ řekl Mason, „vypadá jako zástavní lístek ze zastavárny v Seattlu, číslo 6384-J, který může být zpětně odkoupený během devadesáti dnů po zaplacení půjčky v částce osmnácti dolarů, zástavního poplatku, skladovacího poplatku a úroku jedno procento měsíčně.“

„To je příšerně nezajímavé,“ mínila Della Streetová. „Ta ubohá dívka musela dát do frcu rodinné šperky, aby se dostala ze Seattlu, a vybrala si tenhle způsob, jak zabezpečit zástavní lístek proti ztrátě.“

Mason namítl: „Šperky za osmnáct dolarů, Dello? To tu rodinu podceňujete. Zajedeme do detektivní agentury Paula Drakea a zeptáme se ho, jak se jmenuje jeho spolupracovník v Seattlu. Rychle mu pošleme lístek leteckou poštou a vyplatíme ten zastavený předmět. Tím alespoň získáme nějakou hodnotu za osmnáct dolarů a informace za několik set.

Ten předmět pak můžeme prodat, když nebudeme moct prodat ty informace.“

„Dejme tomu, že ty informace nám řeknou něco, co nepotřebujete?“ uvažovala Della Streetová.

„Pak si je naložím,“ řekl Mason, „ale v té době už budeme vědět daleko víc o Morrisi Alburgovi.“

Kapitola 3

BYLO KOLEM PŮL DESÁTÉ, když Perry Mason otevřel dveře z haly do své soukromé kanceláře a zastihl Dellu, jak mu rovná hromádky čerstvé pošty na stůl.

„Ahoj, Dello, co je nového?“ vyptával se Mason a přešel k šatníku, kam si uložil klobouk.

„Volal Morris Alburg.“

„Co chtěl?“

„Nějaký pojišťovák se sháněl po té servírce.“

„Máte na mysli Dixie?“

„Správně. Zastupuje společnost, u které je pojištěné to auto, které porazilo Dixie, když vybíhala z uličky.“

„To je rychlá práce,“ řekl Mason. „Příliš rychlá.“

„Jak to myslíte?“

„Chtějí rychle nabídnout dohodu, vyplatit slušné odstupné a... Ne, to asi ne.“

„Rozhodně to tak vypadá.“

Mason se odmlčel a zůstal stát u rohu psacího stolu. Konečky prstů si přejížděl po hladce oholené tváři, zamračeně se díval na papíry na stole, aniž je vnímal, a řekl: „Tohle je novinka.“

„Já to nechápu. Myslela jsem si, že pojišťovny vždycky takhle postupují.“

„Dělávaly to tak,“ připustil Mason. „Některé to ještě dělají, ale dneska je většina pojišťoven docela slušná. Jestliže je proti nim nějaký nárok, mají zájem, aby se vyplatila rozumná a odpovídající náhrada.

Ale tohle je případ, kdy nějaká dívka vyběhne zadním vchodem restaurace do uličky, vlítne přímo před přijíždějící auto, které ji samozřejmě porazí,“

Della Streetová pochybovala: „Stejně pořád nechápu, kam směřujete,“

„Jednoduše k tomuhle,“ odpověděl Mason. „Řidič auta, který ji porazil, nemusel nic zanedbat, ledaže v tom je něco, o čem nic nevíme. Jel autem po ulici, zřejmě přiměřenou rychlostí. Pravděpodobně chtěl stihnout světla na rohu, ale po právu očekával, že každý na ulici se chová bezpečně a ukázněně. Najednou vyběhne tahle dívka z chodníku, utíká slepá hrůzou a skočí přímo před něj.“

„Možná že pil.“

„Protokol uvádí, že zastavil skoro na místě. Nic nenasvědčuje, že pil, a přesto se během několika hodin objeví zástupce pojišťovny a nabízí dohodu... Co mu řekl Morrris Alburg?“

„Řekl mu, aby vás navštívil, protože vyřizujete všechno, co se týká Dixie Day tónové.“

Mason se usmál: „Vsadím se, že tahle odpověď nasadila tomu chlápkovi brouka do hlavy.“

„Myslíte, že sem nepřijde?“

Mason se usmál: „Nemyslím, že by chtěl jednat s advokátem, to sotva. On - moment, Dello. Je docela možné, že tohle je jen pokus, jak zjistit, kde ta dívka je. Ten chlap může být - Říkal Morris Alburg, jak se jmenuje?“

Della Streetová kývla: „George Fayette.“

„Jak je to dlouho, co volal Morris?“

„Krátce po deváté.“

Telefon na stole Delly Streetové zacinkal. Della Streetová zvedla sluchátko: „Ano, ahoj, Gertie... kdo je to?... Okamžik.“

Dlaní zakryla sluchátko a řekla Masonovi: „Je tady.“

„Kdo?“

„George Fayette.“

Mason se ušklíbl. „Jděte pro něj, Dello, a přiveďte ho. Aby si to nerozmyslel a nezmizel. Chci se podívat, jak vypadá, a položit mu několik otázek.“

Della oznámila do telefonu: „Hned jsem tam, Gertie,“ a zavěsila.

Mason se posadil na židli za stolem a Della odešla do recepce, aby přivedla George Fayetta do Masonovy soukromé kanceláře.

Za okamžik se vrátila sama.

„Co se stalo?“ zeptal se Mason ostře. „Odešel?“

Della Streetová opatrně zavřela dveře a řekla: „Šéfe, to je on.“

„Koho myslíte?“

„Ten chlap, co jsem se ho pokoušela včera večer sledovat, ten chlap, co seděl u stolu sám...“

„Chcete říct, že teď je tady a vydává se za zástupce pojišťovny, která kryje pojistku na auto, co porazilo Dixie Daytonovou?“

„Správně.“

Mason popadl telefon: „Okamžitě zavolejte Drakeovu detektivní kancelář, Gertie. Sežeňte Paula Drakea, když to půjde. Panu Fayettovi řekněte, že hned přijdu. Ať vás neslyší. Řekněte mu, že mám meziměsto.“

Mason pohlédl na hodinky. „Telefonování může být ztráta času, Dello. Paul má přece kancelář na konci chodby. Snad bude lepší, když tam zajdete a ...“

„Okamžik... Gertie říká, že má Paula na drátě.“

Mason vzal telefon: „Ahoj, Paule, tady je Perry Mason.“

„No ne, jak se ti daří...“

„Nech toho, Paule, tohle je kvaltovka.“

„Oč jde?“

„Mám tady v kanceláři chlapa. Představil se jako George Fayette. Nevím, jestli je to jeho pravé jméno nebo ne. Silně o tom pochybuji. Chci ho sledovat. Chci vědět, kdo to je, kam jde, co dělá.“

„Dobře, kolik času na to mám?“

Mason uvažoval: „ Zdržím ho tady, jak dlouho to bude možné, ale mám dojem, že nanejvýš mohu počítat s pěti nebo deseti minutami. Poslouchej, Paule, je mu asi třicet pět, měří asi sto sedmdesát pět a musí vážit asi devadesát. Je tmavovlasý a má husté obočí - a může tě oklamat. Může se tvářit, jako že je pohroužený do svých záležitostí, a přitom je ostražitý jako čert.“

„Znám ten typ,“ odpověděl Drake. „Zvládneme ho.“

„Moc mě zajímá poznávací značka jeho auta,“ zdůraznil Mason, „a kdo to vůbec je a všechno kolem.“

„Dobře. Myslíš, že mám deset minut čas?“

„Radši počítej pět.,“ řekl Mason. „Deset minut ho tady zcela určitě dokážu zdržet, ale je možné, že jemu se to nebude líbit, domyslí si, že ho úmyslně zdržuji, a odejde.“

Drake řekl: „Jeden můj člověk bude čekat u výtahu a pojede s ním dolů. Postarej se, abych měl alespoň pět minut, Perry.“

Mason zavěsil a vyzval Dellu Streetovou: „Teď jděte ven, Dello, a na chvíli ho zabavte. Sladce se na něj usmívejte, řekněte mu, že mám dlouhý meziměstský hovor z Východu, který mi právě spojili; že se mu ozvu, jakmile skončím. Pak jděte za Gertie a řekněte jí, aby počkala, dokud nezakašlete. Až vás uslyší kašlat, tak může ohlásit, že jsem domluvil. Chápete to?“

„Ehm. Kdy mám zakašlat?“

„Až začne být neklidný. Zdržte ho, jak dlouho to půjde. Potřebujeme čas. Když uvidíte, že začíná být nervózní, zakašlejte.“

„Tak já už jdu,“ oznámila a vyplula dveřmi do vedlejší kanceláře. Sotva se dveře za ní zavřely, už je zase rozrazila.

„Šéfe, je pryč!“

„Cože? Kdy?“

„Gertie říká, že v tom okamžiku, kdy vás spojila s kanceláří Paula Drakea, vstal, usmál se na ni konejšivě, prohodil: ‚Hned se vrátím, a vyšel na chodbu...“

Mason vyskočil tak prudce, že jeho otáčivá židle narazila do zdi. Oběhl psací stůl, rozrazil dveře soukromé kanceláře a zavolal: „Jdeme, Dello. Zavolejte Paula! Jdeme!“

Utíkal na roh chodby a podíval se k výtahu. Nikoho neviděl.

Doběhl k výtahu a zuřivě mačkal přivolávač.

Della Streetová za ním běžela po špičkách a zabočila k Drakeově detektivní kanceláři.

Červené světlo se rozsvěcelo a zase zhasínalo, potom se rozsvítilo trvale. Kabina se zastavila. Mason do ní naskočil a řekl výtaháři: „Jeďte rovnou až do přízemí, kamaráde. Nezastavujte. Je to důležité. Jedem.“

Výtahář přehodil řízení a kabina rychle klesala.

„Co se děje?“ vyptával se.

„Potřebuju chytit jednoho chlapa,“ vysvětloval Mason.

Kabina měkce zastavila. Dole je přivítal rozzlobený dveřník: „Co tě to napadá, Jime? Ty...“

„Já si to beru na zodpovědnost,“ prohlásil Mason a proběhl halou na ulici.

Rozhlížel se ulicí na všechny strany, ale po muži, kterého hledal, neviděl žádnou stopu, poznal však, že přeplněný chodník skýtá každému dokonalou příležitost, aby se vmísil do davu a zmizel.

Mason přešel k obrubníku a rozhlížel se ulicí, jestli se někde nerozjíždí taxík od obrubníku, na rohu spatřil jeden, jak čeká u světel, a rozběhl se k němu; byl v půli cesty, když naskočila zelená a taxík odjel.

Když se Mason vrátil ke vchodu do budovy, uviděl u dveří Paula Drakea, Dellu Streetovou a jednoho z Drakeových operativců.

„Ani myš,“ pronesl Mason, „tady ne. Podíváme se na parkoviště. Dello, vy ho znáte. Vezměte si Drakeova detektiva a prohlédněte parkoviště dole v ulici. Paul a já se podíváme naproti. Když ho uvidíte, zastavte ho.“

„Jak?“ zeptala se Della Streetová.

„Zastavte ho,“ obrátil se Mason k soukromému detektivovi. „Je mi fuk, jak to uděláte. Předstírejte, že vám šlápl na nohu, dejte mu ránu, udělejte cokoliv, ale zastavte ho. Vykřikujte, že vám naboural blatník u auta. Ať vám ukáže řidičák.“

„Mám přitlačit, když to bude nutný?“

„To teda jo,“ potvrdil Mason. „Jdeme, Paule.“

Paul Drake a Mason seběhli z chodníku a bez ohledu na zuřivé troubení se proplétali mezi auty a přeběhli na parkoviště na druhé straně ulice.

„Jestli přijel svým autem,“ uvažoval Mason, „tak ho na jednom místě chytneme. Dávej tady pozor, Paule, jestli bude někdo vyjíždět. Já dám znamení Delle.“

Mason se postavil na kraj chodníku, zamával na znamení a potom pravil: „Jdeme, Paule, prohlédneme to tady a přesvědčíme se, jestli nesedí v autě.“

Po pěti minutách přiznal Mason porážku. Přešel na druhou stranu ulice, kde čekala Della se soukromým detektivem z Drakeovy kanceláře,a řekl: „Tak si myslím, že jsme namydlení. Pořád ještě nechápu, jak se mohl dostat dolů a rozplynout se ve vzduchu, ale za tu dobu...

„Co ten taxík?“ ptal se Drake.

„Domnívám se, že byl prázdný. Nemyslím, že by to stihl. Přemluvil jsem výtaháře, aby jel rovnou dolů bez zastavování. Rychle jsem vyběhl na chodník. Pochop, kdyby ten chlap byl přede mnou... No co, tak se půjdeme zeptat výtahářů, jestli něco nevědí.“

Vstoupili do budovy.

Vyptávali se výtahářů jednoho po druhém, jak přijížděli s kabinami dolů. Čtvrtý a poslední výtahář vyslechl jejich příběh a řekl: „Jemine, pane Masone, já si ho přesně pamatuju. Nejel dolů, jel nahoru.“

„Nahoru?“ podivil se Mason.

Výtahář přikývl. „Pamatuju si, že z vašeho patra přišel signál nahoru a dolů, protože když jsem tam přijel s kabinou směrem dolů a dveře se rozjely, nikdo tam nečekal, aby jel dolů. Zmáčkl oba přivolávače nahoru a dolů... Jasně, lidi to někdy dělaj, když chtějí nahoru, mechanicky zmáčknou knoflík dolů, a když si to uvědomí, pro změnu zmáčknou knoflík nahoru a ...“

„Tenhle chlap ne,“ nesouhlasil Mason. „Ten věděl, že přihořívá. Chtěl rychle zmizet. Zmáčkl oba knoflíky a nastoupil do kabiny, která přijela první. Chtěl zmizet z patra. Paule, ještě pořád je šance, že je v budově.“

„Jak byl oblečený?“ zeptal se Drake.

Della Streetová ho popsala: „Měl tmavý dvouřadový oblek, modročervenou kravatu a bílou košili.“

„A co klobouk?“

„Včera měl černý klobouk a - Ano, zcela určitě ležel na židli vedle něj černý klobouk.“

Mason požádal Drakea: „Jeď nahoru, Paule. Posaď jednu ze svých dívek ke mně do centrály. Gertie ho viděla. Přiveď ji dolů. Asi vyjel několik pater nahoru, vystoupil a teď někde vyčkává a myslí si, že nás přečká. Víme, že před námi nemohl být. Zeptám se té dívky u stánku s cigaretami.“

Drake řekl: „Za několik minut tady budu mít dalšího detektiva. Pojďme se podívat k tomu stánku s cigaretami, Perry.“

Dívka, která prodávala u stánku cigarety a časopisy, je obdařila úsměvem. „Co znamenal ten spěch?“ vyptávala se.

Mason odvětil: „Hledáme někoho. Rád bych věděl, jestli jste si ho všimla.“

Zavrtěla hlavou a řekla: „Asi ne, pokud to není stálý nájemník. Lidé tady kolem proudí celý den a ...“

„Tenhle člověk musí asi být ještě v budově nebo vyšel těsně za mnou,“ popisoval Mason. „Pravděpodobně má černý plstěný klobouk, tmavý dvouřadový oblek, modročervenou kravatu, je mu asi pětatřicet a váží kolem devadesáti. Nejnápadnější na něm je husté obočí,“

„Proboha,“ zvolala dívka.

„Co se děje?“

„No, ten vystoupil z výtahu těsně po tom, co vaše sekretářka a Paul Drake a ten druhý muž vyšli na ulici.“

„Pokračujte,“ vyzval ji Mason.

„Vůbec nevypadal, že by pospíchal. Jen tak volně vycházel z budovy, když najednou zabočil sem ke stánku a začal si prohlížet časopis.“

Mason si vyměnil pohled s Paulem: „Vidíš, co se stalo, Paule? Uviděl Dellu Streetovou stát na chodníku, tak zahnul sem a zabořil obličej do časopisu.“

„Pak si koupil doutník,“ dodala dívka, „a když jste vy a pan Drake přeběhli přes ulici, vyšel ze dveří a zabočil doprava... Všimla jsem si ho jedině proto, že mě zaujalo, jak utíkáte halou, a potom přiběhla vaše sekretářka a pan Drake a ten druhý pán. Přirozeně, zajímalo mě, co se děje. On...“

„Jdeme, Paule,“ řekl Mason. „Dello, Paul a já chytneme první taxík a pojedeme ulicí nahoru. Vy si vezmete další, pojedete na roh a zahnete doprava. Budeme kroužit kolem bloků, sledovat chodce a uvidíme, jestli ho najdeme.“

„Co za tím je?“ zeptal se Drake. „Vražda?“

„Ještě ne,“ odpověděl Mason zachmuřeně.

„Co uděláme, když na něj narazíme?“ zeptal se Drakeův detektiv.

„Pověste se na něj,“ řekl Mason. „Teď už se nepokoušejte ho zastavit. Jakýmkoliv způsobem zjistěte, kdo to je.“

Mason přešel k obrubníku a náhodou skoro okamžitě zastavil projíždějící taxík. S Drakem do něj naskočili a jeli ulicí přes čtyři bloky, potom zabočili kolem bloku doprava a souběžnou ulicí se vraceli.

„To je jako hledat jehlu v kupce sena,“ poznamenal Paul Drake.

Mason přikývl, ale oči měl upřené na chodník a prohlížel si chodce. „Jeďte pomalu. Až přijedete k příští ulici, zahněte doprava, jeďte pět bloků příčnou ulicí, potom obraťte a projíždějte sem a tam bočními ulicemi. Tak jedem.“

„Vy jste od policie?“ zeptal se řidič.

Mason mu řekl: „Nemusíte si dělat starosti, kdo jsem. Jenom sledujte řízení a dívejte se na tachometr.“

„Žádny násilí?“ ujišťoval se řidič.

„Žádné násilí,“ uklidnil ho Mason. „Jenom sledujte jízdní dráhu a držte si volant.“

Pomalu křižovali různými ulicemi, až konečně na rohu potkali taxík, ve kterém Della Streetová a detektiv Paula Drakea také křižovali ulice.

„Zahoukejte,“ požádal Mason. „Ať si nás všimnou v tom druhém taxíku... V pořádku.“

Zamával Delle, když po zatroubení vzhlédla.

Pomalu zavrtěla hlavou.

Mason ukázal zpátky ke kanceláři, obrátil se a rozložil se na opěradlo. „Tak a je to, Paule,“ řekl. „Ten chlap na nás získal první výhodu - ve skutečnosti dvě výhody.“

„Kdo to je?“ zeptal se Drake.

„Na to jsem tě najal, abys to zjistil.“

Drake se zeptal: „Tys mě najal?“

„To si sakra piš, že jsem tě najal,“ řekl mu Mason.

„Jak do toho mám šlápnout?“

„Dej se do práce. Už mě nebaví, že nějaký obyčejný gauner ze mne dělá pitomce.“

„Nemusí být obyčejný.“

„To snad, ale vsadím se s tebou deset ku jedné, že to gauner je. Della ti dá všechny informace, které o něm máme. Z nich to poznáš.“

Kapitola 4

KDYŽ SE VRÁTILI DO MASONOVY KANCELÁŘE, právník požádal: „Zavolejte poručíku Traggovi, Dello. Uvidíme, co se dozvěděl. Snad budeme moct tu vyděšenou servírku vyslechnout a rozluštit alespoň část té záhady.“

Della Streetová vytočila číslo a ohlásila se: „Haló, poručíku, tady je Della Streetová, jak se vám dnes daří?... Cože?... Pan Mason chce s vámi mluvit. Vydržte, prosím.“

Kývla na Perryho Masona. Mason si vzal svůj telefon a řekl: „Haló, poručíku, jak se máte?“

„Do čeho jste mě to zátah?“ spustil něj Tragg.

„O čem to mluvíte?“

„O té dívce na soukromé klinice se zvláštní péči... Příště, až za vás budu tahat kaštany z ohně, tak mi můžete...“

„Hej, zadržte,“ zvolal Mason. „Co se rozčilujete?“

„Víte zatraceně dobře, co mě rozčiluje,“ pokračoval Tragg podrážděně. „Bylo vám jasné, že kdybysme to vzali sami do rukou, nemohla by se vypařit. Předstíral jste, že vám záleží, aby byla v naprostém bezpečí, odkud by pak mohla...“

„Chcete říct, že zmizela?“ zeptal se Mason.

„To jste uhád, je pryč.“

„Traggu, dávám vám své slovo, že jsem to myslel upřímně. Bylo to přesně, jak jsem vám to popsal.“

„No ovšem,“ pronesl Tragg sarkasticky. „Vy jste chtěl spolupracovat se starou dobrou policií, že jo, Masone?“

„Podívejte, Traggu,“ konejšil ho Mason, „už jsem na vás někdy udělal nějakou boudu?“

„A ne?“ odvětil Tragg. „Vy jste jich na mě ušil tolik, že...“

„Možná že jednou nebo dvakrát jsem byl na druhé straně plotu,“ připustil Mason, „ale požádal jsem vás někdy o spolupráci, abych to pak proti vám zneužil?“

„No to ne.“

„A nikdy to neudělám,“ řekl Mason. „Tohle je novinka pro mě jako pro vás a znepokojuje mě to. Jak to udělala?“

„To nikdo neví,“ řekl Tragg. „Jednu chvíli tam byla a za pět minut byla pryč. Ležela a zřejmě spala. Ošetřovatelka vyšla na chodbu pro sendvič a šálek kávy. Tvrdila samozřejmě, že byla pryč z pokoje pět minut. Pravděpodobně to bylo půl hodiny. Pacientka spokojeně odpočívala a spala a ošetřovatelka se na ni občas koukla.

„Jak vážně byla pacientka zraněná?“

„Zřejmě byla sražená. Pravděpodobně otřes, nějaké šrámy, pár zlámaných žeber, která jí zafixovali, a nějaké oděrky. Doktor ji tam chtěl nechat nějakou dobu na pozorování.“

„A co šaty?“ ptal se Mason.

„Ale, k čertu,“ řekl Tragg, „šaty měla ve skříni. Oblékla se a odešla.“

„A co peníze?“

„Neměla ani pětník. Obsah peněženky úředně zapsali a nechali v kanceláři.“

„Jak mohla odejít z nemocnice, když neměla na taxíka?“

„To se mě ptejte,“ odpověděl Tragg. „Myslíte, že jsem jasnovidec? Povídám vám, co se stalo.“

„No, to jsou mi novinky,“ řekl mu Mason. „A teď, abych vám dokázal, že to s vámi myslím upřímně, vyložím všechny své karty na stůl, když budete chtít. Řeknu vám všechno, co o tom případu vím a...“

„Mně ne,“ odporoval Tragg, „mně ne. Já mám dost svých starostí. Obraťte se na dopravní oddělení... Já jsem se jen snažil vám vyhovět, to je všechno.“

„To jste udělal a děkuji vám moc.“

„Není zač.“

„Nechcete, abych vám dal zprávu, když se vyvrbí něco dalšího?

„Udělal jsem vám laskavost,“ opakoval Tragg. „Já na to kašlu, kam půjde nebo co udělá. Pro mne za mne mohla vstát a odejít hlavními dveřmi kdykoliv. Jenom jsem si připadal jako nějaký trouba, to je všechno. Když se v tom případu objeví vražda, tak mě zavolejte. Jsem v oddělení vražd, jak víte.“

„To vím,“ odpověděl Mason a zavěsil.

Kapitola 5

BYLO už POZDĚ ODPOLEDNE, když Paul Drake zaklepal smluvené znamení na dveře Masonovy soukromé kanceláře.

Mason kývl na Dellu Streetovou, aby otevřela.

„Ahoj, Paule," řekla. „Jak to šlape?"

„Báječně. Jak jdou kšefty?"

Drake vstoupil do kanceláře, jedním bokem se posadil na zakulacené opěradlo čalouněného koženého křesla a opřel se, aby měl rovnováhu, a naznačoval tím, že jeho návštěva bude jen krátká.

„Jak moc máš práce, Perry? Máš čas něco si poslechnout?"

Mason přisvědčil.

Della Streetová ukázala na hromadu nepodepsané pošty.

„Jen začni," vyzval ho Mason, „a povídej. Já budu přitom podepisovat dopisy. Četla jste je, Dello?"

Della přikývla.

„Jsou všechny připravené k podpisu?"

Opět kývla.

Mason začal podepisovat dopisy.

Drake spustil: „Tenhle případ je rozhodně nějak nezvyklý, Perry."

„Pokračuj, Paule, čím?"

„Já nevím."

„Jak tedy víš, že je nezvyklý?" ptal se Mason a perem škrábal podpisy, jak mu Della podávala jeden dopis za druhým a pijákem je vysušovala, když je Mason podepsal.

„Zajímá se o to policie."

„To je v pořádku."

„Podle toho, co víme, tak ne, Perry. Tohle je nějaký hlubší zájem."

„Pokračuj. V čem to tedy vězí?"

„No tak zaprvé jsi nám dal lístek ze zastavárny v Seattlu."

Mason kývl.

„Víš, na co byl?"

Mason zavrtěl hlavou a řekl: „Byl to nějaký předmět za osmnáct dolarů. Tahle částka byla vyznačená na rubu lístku a domníval jsem se, že osmnáct dolarů plus jedno procento za měsíc, plus..."

„Já vím," přerušil ho Drake, „předpokládal jsi, že se nemůžeš mýlit v ceně. Já ti však povím, co to bylo." „Co?"

„Revolver." „Fungující?"

„Zřejmě. Osmatřicítka Smith a Wesson speciál." „Vyzvedl jsi ho?" zeptal se Mason. Drake zavrtěl hlavou: „Já ne, policie." „Která policie?" „Policie města Seattle."

„Jak to? Tys přece měl ten lístek, nebo ne? Chtěl jsem, abys ho odeslal do Seattlu a..."

Drake pokračoval: „Když včera večer přišla policie do Alburgovy restaurace, samozřejmě se Alburga vyptávali, co o té dívce ví. Alburg jim řekl, že neví vůbec nic, že se ucházela o místo jako servírka, že potřebovala peníze, že bylo prvního a ..."

„Já vím," řekl Mason, „tohle všechno mi povídal."

„Policisté se trochu porozhlídli a zjistili, že kabelku té dívky sebral řidič sanitky a odvezl ji do nemocnice. Tam udělali běžnou prohlídku."

„To bylo to dopravní vyšetřování?"

„Ano - dopravní nehodovka."

„Pokračuj."

„Našli rtěnku, klíče, o kterých zatím nevědí, k čemu patří, pudřenku a lístek ze zastavárny v Seattlu."

„Další?"

„Správně.“

„Co udělali pak?“

„Poslali telex do Seattlu. Policie to začala vyšetřovat. Ten zástavní lístek byl na briliantový prsten. Zastavárník si na ni pamatoval. Říkal, že současně dala do frcu i revolver. Policie se na ten revolver podívala. Pak se začaly dít věci.“

„Jaké věci, Paule?“

„Nemohl jsem to zjistit přesně, ale týká se to řady činností tady. Policie se dala do pohybu. Alburgova restaurace se hemží detektivy.“

„Kde je Morris Alburg?“

„To chce vědět spousta lidí,“ odpověděl Drake.

Mason přestal podepisovat poštu. „To mě podrž,“ řekl.

Drake se domníval: „Alburg mohl být zrovna někde za kšeftem.“

„Co dál, Paule?“

„Alburg se policii nikdy nezmínil o tom kožichu, ale jedna servírka ano. Řekla jim, že Alburg dal ten kožich tobě a že si ho oblékla tvá sekretářka.“

„To jsou šmírácky, co?“

„Em-hm,“ přisvědčil Drake. „A zřejmě jsou v tom nějaké třenice a žárlivost a to můžeme využít, mám dojem.“

„Jak?“

„Já si myslím, že tě Alburg oblbuje.“

„Alburg?“ divil se Mason. „Bože, Paule, vždyť já to dělám pro Alburga.“

Drake pokyvoval hlavou.

Della Streetová vysušila poslední dopis, odnesla je do písárny, aby je složili a odeslali, potom se vrátila a posadila se za svůj sekretářský stůl.

Drake pokračoval: „Jedna z těch servírek se jmenuje Nolanová, Mae Nolanová. Ta by snad mohla mít dojem, že se Morris Alburg o ní trochu zajímal.“

„On si zahrává se svými servírkami?“

„Zřejmě ne,“ tvrdil Drake. „A to je právě ta potíž. Dá se to však posuzovat z mnoha úhlů. Některé stoly jsou výhodnější, pokud se týká spropitného, jiné nejsou tak výnosné a takové ty věci.“

„Je to na základě délky zaměstnání?“

„Je to na základě přízně,“ vysvětlil Drake. „Alespoň dívky si to myslí.“

„A co je s tou Mae Nolanovou?“

„Je u mne v kanceláři. Sepsal jsem s ní výpověď. Myslel jsem, že bys s ní rád mluvil.“

„To určitě,“ potvrdil Mason. „Jestli Morris Alburg na mě něco šije, ukážeme mu, kde je jeho místo.“

„Tak si promluv s tou dívkou a pak uvidíme, co si o tom budeš myslet,“ řekl Drake.

„Dobře, přiveď ji.“

Della Streetová pravila: „Já tam mohu doběhnout a přivést ji, Paule, jestli si chcete popovídat se šéfem.“

„To ne,“ řekl Drake. „Ale já jsem tak líný, Dello. Jestli tam chcete dojít, tak dobře... Je v mé kanceláři. Dívka z telefonní centrály ji zná. Jenom jí řekněte, ať sem přijde.“

„Mám se jí představit?“ zeptala se Della Streetová. „Totiž je nějaký důvod, proč by to neměla vědět?“

„Vůbec žádný,“ řekl Drake, „alespoň pokud já vím.“

„Jistě,“ řekl Mason. „Jděte, Dello.“

„Máte ten lístek ze zastavárny v Seattlu?“ zeptal se Mason.

„Má ho náš spolupracovník,“ odpověděl Drake. „Telefonovali nám, jakmile navštívili zastavárnu. Zastavárník jen zmateně pobíhal a choval se, jako kdyby ho nachytali na švestkách.“

„Neměl čisté ruce?“

„Podle předpokladu je měl mít, ale něco ho trápilo. Za těchto okolností můj člověk v Seattlu už dál nic nepodnikal, když zjistil, že ten revolver má policie.“

Mason sáhl pro cigaretu. „Dáš si jednu, Paule?“

Drake zavrtěl hlavou: „Teď ne.“

Mason si právě zapaloval, když zaslechli na chodbě rychlé kroky a Della Streetová vstoupila do kanceláře v doprovodu mladé ženy: „Tohle je pan Mason, slečno Nolanová.“

„Dobrý den, pane Masone.“

Mae Nolanová byla odbarvená blondýna kolem třicítky. Obličej měla naladěný do trvale dobré nálady, ale v modrých očích nad usmívajícími se ústy se zračil rychlý postřeh a chladná zkoumavost.

„Posaďte se,“ vyzval ji Mason.

„Děkuji vám,“ poděkovala vybraně společenským způsobem.

Drake se shovívavě usmál a řekl: „Nemusíte si brát nějaké servítky, Mae. Klidně řekněte panu Masonovi, co víte.“

Vrhla na něj zlostný pohled: „Já si neberu žádné servítky.“

Mason doplnil: „Mám dojem, že jste Paula Drakea špatně pochopila, slečno Nolanová. Chtěl jen připomenout, že můžete jít rovnou k jádru věci. Neměl na mysli vaše chování, ale chtěl pouze naznačit, že není třeba volit nějaké slovní okliky.“

„Ach, děkuji vám,“ usmála se na Masona a zamávala řasami. Potom se rychle otočila k Paulu Drakeovi: „Jsem dneska nějak rozčilená a podrážděná. Jedno ke druhému a nemohla jsem se ani pořádně vyspat. Začínáme v šest hodin a děláme až do půl jedné v noci, v jednom zátahu.“

„To je pěkná fuška, že?“ zeptal se Mason.

„Někdy“

„Stoly jsou plně obsazené?“

„To je samozřejmě různé. V sobotu večer máme nabito. V pondělí večer už takový provoz není. Ale každý večer ve špičce je ovšem nabito. Potom kolem desáté se provoz zklidní, kromě soboty večer. Asi tak hodinu je klid, ale zase začne fofr, když končí divadla.“

„To musí být velmi namáhavé,“ pronesla Della Streetová se sympatiemi, „být takhle na nohou celou tu dobu.“

„To nevíte ani z poloviny všechno, drahouši,“ otočila se Mae Nolanová k Delle Streetové. „Na takovou práci musíte mít nátisk. Panečku, já - ach, to nemá cenu. Vás moje trable nezajímají... Není to ani tak v té práci, jako v lidech, kteří jsou nevděční, v lidech, kteří vás seřvou za svoje vlastní chyby. Chlap si objedná roštěnku a zapomene vám říct, že ji chce krvavou. Potom se bude hádat, že vám řekl, že ji chce výhradně krvavou a... Ale to nemá smysl,“

„Já jsem myslela, že se ptáte, jak to kdo chce, když berete objednávku,“ řekla Della Streetová.

Mae Nolanová se na ni chladně podívala: „To jsem použila jenom jako ilustraci, drahouši.“

„Chtěla jste nám říct něco o Dixie Daytonové,“ připomenul Paul Drake.

„Ach, opravdu?“

„Připadalo mi to tak.“

„Já nevím, jestli bych si měla pouštět hubu na špacír. Nevím, co z toho pro mě kouká.“

„Pravděpodobně nic,“ soudil Mason.

Uvážlivě si ho prohlížela.

„Vy k nám občas chodíte. Už jsem vás obsluhovala.“

Mason kývl.

„A dáváte dobrý dýško,“ řekla. „Většinou sedáváte v boxech, že jo?“

„Mám rád soukromí,“ řekl Mason. „Při jídle si chci odpočinout, a když jsem někde ve veliké restauraci, občas mě poznají...“

„Občas? To byste měl slyšet, co si lidi o vás povídají, když tam jíte. Vím, jak vám je. Chápu vás... Myslím, že jsem vás obsluhovala asi dvakrát za tu dobu, co tam jsem. Doufám, že časem dostanu privilegium obsluhovat v boxech, když tam zůstanu dost dlouho. Ale asi dřív vypustím duši, než vypadne ten číšník, co tam teď dělá.“

„Pokud si vzpomínám, jste velice šikovná servírka,“ řekl Mason. „Jestli jsem vám dal veliké spropitné, mohu vás ujistit, že to bylo proto, že obsluha byla víc než dobrá.“

„Moc vám děkuju za tahle laskavá slova. To člověk často neslyší. Jak už jsem říkala, když se objevíte, lidi natahujou krky kolem dokola a šeptají si. Když potom chodím mezi stoly a beru

objednávky, lidi na mě kývají, abych se k nim naklonila, a říkají: ‚Není to támhle u toho stolu ten slavný Perry Mason?‘ a já kývnu a víte, co potom chtějí vědět, pane Masone?“

„Co chtějí vědět?“ zeptal se Mason a mrkl na Paula Drakea.

„Chtějí vědět, kdo je ta žena s ním.“

„A co jim říkáte?“ zeptal se Mason.

„A potom,“ odpověděla, „se narovnám a řeknu, že jim do toho nic není.“

„Chtěla jste nám vyprávět o Dixie,“ připomínal Paul Drake.

„Ach, já? To jste si asi myslel vy, ale...“

Mason se obrátil k Paulu Drakeovi a pronesl: „Víš, Paule, na té Dixie Daytonové je něco divné.“

„V jakém smyslu?“ zeptal se Drake, když zachytil Masonův pohled.

„No, nějak mi do toho nezapadá,“ řekl Mason. „Nevím, jak bych to vyjádřil, ale napadlo mě, že snad Morris Alburg jí fandil.“

„Právě tak jsem to chápal,“ poznamenal Drake. „Přirozeně, Mae teď o tom nechce mluvit.“

„Mám dojem, že už jsem toho navykládala až dost,“ prohlásila Mae Nolanová.

Mason si jí nevšímal a dál hovořil s Paulem Drakem: „Samozřejmě, Alburga už znám nějakou dobu, a jestliže prokazoval Dixie Daytonové určitou náklonnost, můžeš si být naprosto jistý, že to bylo proto, že si to zasloužila - mám na mysli po pracovní stránce. Až poznáš její minulost, zjistíš, že obsluhovala v některých opravdu luxusních podnicích v zemi a že Alburg o tom věděla...“

Nestoudně hlasitý smích Mae Nolanové Masona přerušil.

Právník se k ní otočil a tázavě pozdvihl obočí.

„Vy jste se teda ukázal jako skvělý detektiv,“ řekla a potom mávla rukou, jako by z obličeje odháněla mouchu. „Tahle holka a servírka? Fuj! Ať už vašeho přítele Morrise Alburga něčím přitahovala, nebylo to tím, co předváděla v pracovní době. Tahle holka ne.“

„Byla špatná?“ zeptal se Mason.

„Špatná? Stála za starou belu.“

„Ale já to nechápu,“ divil se Mason a v hlase mu zněl údiv. „Alburg je přece takový schopný obchodník.“

„Schopný obchodník?“ opakovala. „Kde jste tohle slyšel? Možná je schopný obchodník, pokud jde o kuchyň a určování cen jídel, aby měl zatracenou jistotu, že neprodělá, ale nenamlouvejte si, že dovede jako schopný obchodník jednat se servírkami. Panebože, já jsem viděla, jak si ho holky otočily kolem prstů, doslova a do písmene kolem prstů.“

„Opravdu?“ divil se Mason.

„Na to můžete vsadit poslední dolar. Začala jsem obsluhovat, když jsem byla mravenci po kolena, pane Masone, a ještě jsem nenašla chlapa, který má hospodu, aby ho dobře vypadající energická šlapka neutáhla na vařený nudli.“

Mason se snažil potlačit v hlase náznak nedůvěry. „Chcete mi říct, že Morris Alburg by mohl naletět...“

„A jestli? Poslyšte, mám dojem, že Alburga moc dobře neznáte. A tahle dívka Dixie ho taky utáhla.“

„Nějaká rychlovka?“

„Nevím, jak byla rychlá, ale určitě byla důkladná.“

„Zřejmě ho znala předtím,“ poznamenal Drake.

Mason zvolna vrtěl hlavou.

„Co se vám nezdá?“ dotírala Mae Nolanová. „Samo, Morris Alburg ji znal... Hele, vy mě neposloucháte! Když přišla do hospody, Morris Alburg měl zrovna záchvat náročnosti. Chtěl ‚víc tohodle‘ a víc ‚tamtoho‘ a ‚víc toho druhýho‘ a potom zvedl oči a viděl, jak k němu přichází ta holka, a ústa mu ztvrdla a zůstala dokořán a oči měl vyvalené, jako kdyby viděl přízrak.“

„Co říkal?“ ptal se Mason.

„Ustoupil o krok nebo dva, potom se mu ve tváři rozlil úsměv, takový nejistý úsměv, napřáhl ruku a vyšel jí vstříc a vtom ta Dixie na něj zahrála první kvaltovku.“

„Jak to myslíte?“

„Promluvila ještě dřív, než mohl něco říct, a povídá: ‚Vy jste tady majitel? Slyšela jsem, že hledáte servírku, a já hledám práci.“

„Co se stalo pak?“

„Potom se pan Alburg trochu vzpamatoval a řekl důstojně: ‚Dobrá, zajděte tamhle dozadu do toho boxu a já si s vámi za chvíli promluvím. Mám teď právě co dělat a musím dát servírkám příkazy na dnešní večer. Čekám, že dneska večer bude pořádná šichta. Jděte a posaďte se tam.“

„Ona šla?“ ptal se Mason.

„Hodila na nás holky takový povýšený úsměv a profrčela kolem nás do toho posledního boxu na konci řady,“ líčila Mae Nolanová.

„Co se stalo pak?“

„Potom pan Alburg šel do toho boxu a byl tam, no, řekla bych tak deset nebo patnáct minut.“

„Co bylo potom?“

„Potom vyšel ven a představil Dixie nám ostatním holkám a oznámil, že ji přijal jako servírku.“

„To bylo asi před týdnem?“

„Právě před týdnem, ano.“

„A co bylo potom?“

„No,“ Mae se kriticky zamyslela, „někde asi obsluhovala, ale nebylo to dlouho a nebyl to žádný špičkový podnik. Neuměla to. Moc se nachodila do kuchyně, nespojovalo to, aby zabila dvě mouchy jednou ranou, a hrozně se unavila. A kdykoliv byla unavená, pan Alburg to zařídil, aby se přicházející hosté posadili k jiným stolům.“

„Přicházela tím o spropitné?“

„Přišla o spropitné a vypadla z práce, ale podle mého názoru jí tím pan Alburg nějak vyhovoval, protože na něj vždycky vrhla takový ten vděčný přesládlý úsměv, když uváděl hosty k jiným stolům a dopřál jí, aby si v tom návalu odpočinula.“

„Vám ostatním to nevadilo?“

„Ach, nám na tom nezáleželo. Měly jsme práci navíc, ale taky spropitné navíc, ale zlobilo nás, když nebyl kšeft a přišel nějaký stálý host, o kterém jsme věděly, že dává dobré spropitné, a pan Alburg ho uvedl ke stolu Dixie. To není správné. Když někdo řídí takový podnik, tak to má dělat férově. Když chce mít přátele, ať je má mimo. Nám nezáleží na tom, co dělá, pokud se k nám chová v práci férově.“

„Vy jste si o tom s dívkami mezi sebou povídaly?“ ptal se Mason.

„Tak moc ne. Morris nemá rád, když děláme hloučky. Jakmile vidí, že si spolu povídáme, hned se snaží nás nějak rozehnat, tak či onak; hned nám dá nějakou práci. Takhle jsme spíš každá pro sebe.“

„Tak jste si o tom nepovídala s ostatními děvčaty?“

„Ani moc ne.“

„Může to tedy být jen vaše představa.“

„Jako co?“

„Co mi říkáte o tom nadržování.“

„Nebuďte blázen,“ řekla, „mám dojem, že jsem v tyhle branži dost dlouho, abych poznala, kdy mě někdo vodí za nos a kdy ne.“

Mason vytáhl z kapsy peněženku, vyndal z ní šustivou dvacetidolarovou bankovku a podal ji Mae. „Mrzí mě, že jsem v poslední době nebyl u vašeho stolu, slečno Nolanová. Snad tohle přijmete jako omluvu a náhradu za spropitné, které bych vám dal, kdybych tam byl.“

„No ne,“ zaradovala se, „tomu říkám paráda. Jste opravdu fajn, pane Masone a pamatujte si, kdykoliv přijdete a budete sedět u mého stolu, dostanete to nejlepší a - vlastně vy víte, že dostanete všude to nejlepší, ale - fakt vám děkuju.“

Přeložila bankovku, bez jakéhokoliv upejpání si vyhrnula sukni a zastrčila bankovku za okraj punčochy.

„Ještě něco?“ zeptal se Paul Drake.

Mae Nolanová si pomalu shrnula sukni. „Tak tohle,“ prohlásila, „je něco jiného. Pro dobré kámoše vždycky ráda udělám, co můžu... Předpokládám, že víte, že jí ten kožich dal pan Alburg?“

„Alburg jí ho dal?“ zeptal se Mason.

„Jistě.“

„O tom se mi vůbec nezmínil,“ poznamenal Mason. „Nemohu tomu věřit, že by...“

„No, opravdu jí ho dal. Odešel a přinesl jí ho.“

„Odkud?“

„To jsme se taky ptaly, pane Masone. Některé holky se domnívají, že ho měl ve skříni v bytě. Možná jí ho tam opatroval.“

„Skutečně ho přinesl on?“

„Řekla bych. Odešel, a když se vrátil, měl pod paždí veliký balík v hnědém balicím papíru. Odnesl ho do kuchyně. Dál jsme potom zjistily, když jedna z nás šla, kam choděj malý holčičky, a tam byl tenhle hnědý papír nacpaný v odpadkovém koši...

A Dixie Daytonová plakala celé to odpoledne. Nechápaly jsme, proč pláče, až jsme si všimly, že si prohlíží ten kožich, a viděly, že se do něj dali moli.

To je Morrisi Alburgovi podobné. Opatroval jí ho, zabalil ho do papíru, ale nenapadlo ho, aby do něj dal kuličky proti molům.

Panebože, za ten kabát někdo kdysi vyklopil ranec peněz. Osobně si myslím, že Dixie nebyla taková třída, aby si na něj vydělala. Já si myslím, že byl kradenej.“

„Tak tedy,“ pronesl Paul Drake, „tohle je pořádná novinka. Ještě něco?“

Na minutu nebo dvě se zamyslela a potom řekla: „Myslím že to je všechno. Musím jít. Díky za všechno.“

Obdařila je oslnivým úsměvem, vstala, narovnala se a uhladila si sukni na bocích.

Drake vstal a otevřel dveře. Mae Nolanová vrhla ještě jeden pohled na Perryho Masona, usmála se, zamžikala víčky a s poněkud přehnaným kolébáním boků vyplula z kanceláře, ale vzápětí se otočila a řekla: „Ještě moment. Nebudete o tomhle nic vykládat panu Alburgovi, že ne?“

Mason zavrtěl hlavou.

„Díky,“ řekla.

Dveře se zavřely. Della Streetová vzala noviny a mávala jimi jako vějířem, aby pročistila vzduch od parfému.

Mason svraštil tázavě obočí.

„Nevšiml jsem si, že to je tak hrozné, Dello.“

„Nepoznal byste to.“ „Ne?“

„Ne. Kvůli těm nohám a jak mrkala těmi víčky. Já osobně bych téhle couře nevěřila ani slovo.“

„Spousta toho může být jen vymyšlená,“ uvažoval Mason, „ale všechno ne. Zkuste zavolat Alburgovi, Dello.“

„Na soukromé číslo?“

Mason přikývl.

„Deset k jedné, že se nestrefíte,“ sázel se Drake.

Della Streetová přešla ke svému stolu a požádala dívku v ústředně: „Dejte mi vnější linku, Gertie,“ a potom hbitými šikovnými prsty vytočila číslo Alburgovy restaurace.

„Chci mluvit s Morrisem Alburgem,“ ohlásila se. „Tady je kancelář pana Masona... Co to?... Kdy?... Kdy ho očekáváte?... Dobře, požádejte ho, aby zavolal pana Masona, jakmile se vrátí, ano?“

Zavěsila a oznámila Masonovi: „Odešel asi před dvěma hodinami a ještě se nevrátil.“

„Ví někdo, kde je?“

„Zřejmě ne. Říkali, že nevědí, kde bychom ho mohli dostihnout, ale vyřídí mu, aby zavolal, jakmile se vrátí.“

Domácí telefon na psacím stole Delly opakovaně třikrát krátce a ostře zazvonil.

Della Streetová se otočila k Perrymu Masonovi. „Poručík Tragg je na cestě sem. To byl smluvený signál, který jsem domluvila s Gertie - „

Dveře čekárny se náhle otevřely. Mezi nimi stál poručík Tragg v civilním obleku a zkoumavě si prohlížel místnost. „Ahoj, lidi,“ pozdravil. „Máte něco na práci, Masone?“

„Nebesa, ne,“ zvolal Mason. „Já jsem si najal tuhle kancelář, abych si měl kde napsat sázky na dostihy. Zkoušel jsem to dole na rohu ulice, ale dopravní hluk mě rozptyloval, tak jsem si opatřil tohle.“

Tragg vešel dovnitř, zavřel za sebou dveře a pravil: „Netvařte se tak zmateně, Masone. Vždycky dávám Gertie příležitost, aby vám oznámila, že jsem na cestě, a váhám dost dlouho, abyste mohl ukrýt všechno, co chcete zatajit, ale je to pod důstojnost zákona, abych čekal někde v předpokoji.“

„Já vím,“ pronesl Mason s pochopením. „Peníze daňových poplatníků se musí šetřit, dokonce i na úkor času daňových poplatníků.“

„Přesně,“ souhlasil Tragg, posadil se do křesla a posunul si klobouk do týla.

Pečlivě si Masona prohlížel a potom promluvil: „To jsem mohl vědět, když budu za vás vytahovat kaštany z ohně, že si spálím prsty.“

„Máte je spálené?“ zeptal se Mason.

„No, pořádně mě pálí. Doufám, že se mi neudělá puchýř. Mohl jsem si je také upálit.“

„To nechápu.“

„Já také ne. Přišel jsem, abychom si to vysvětlili.“

„Obávám se, že vám nepomohu.“

Paul Drake vstal a řekl: „No, tak já pomalu půjdu a podívám se, jak mi tikají hodiny v kanceláři.“

„Nechci vás vypudit, Drakeu.“

„Vůbec ne - už musím jít,“ odpověděl Drake, rychle se podíval na Masona a vyklouzl ze dveří.

Tragg vytáhl doutník z kapsy, ucvakl konec, pronikavě se podíval na Masona a zapálil si. „Jak jde obchod?“

„Hodně práce, málo peněz.“

„Já vím,“ účastně pronesl Tragg. „Jsou dni, kdy nevyděláte ani mizerných tisíc dolarů... Co máte společného s tím případem u Alburga?“

Mason řekl: „Byl jsem v restauraci, když nastalo to vzrušení. Občas tam chodím na jídlo. Alburg mi položil několik otázek.“

„Jaké otázky?“

Mason se usmál na poručíka a řekl: „Nemohu si vzpomenout, poručíku.“

Tragg si prohlížel konec doutníku, jestli správně hoří, ušklíbl se na Masona a řekl: „Víte, pane advokáte, já vás mám rád.“

„Díky.“

„To je počátek nesnází.“

„Jakých nesnází?“

„Mých nesnází. Na oddělení vás někteří nemají rádi.“

„Ne?“

„Ne. Domnívají se, že stojíte na druhé straně zákona.“

„Zákon dává člověku právo, aby měl advokáta a ...“

„Šetřte si to,“ řekl Tragg. „Možná vás někdy požádají v klubu, abyste pronesl řeč při obědě, a já bych byl nerad, kdybyste vyplýtval všechen svůj materiál.“

„Já se jen cvičím.“

„Vy se cvičit nemusíte. Jde vám to, i když improvizujete. Ve skutečnosti jste příliš dobrý... Jak je to s tím kožichem?“

„S jakým kožichem?“

„S tím, co měla Della včera večer na sobě v restauraci.“

Mason se obrátil k Delle s předstíranou vážností: „Dello, už jste zase kradla v obchodě?“

Zkroušeně přikývla: „Nemohu si pomoct, šéfe. Je to hrozné nutkání. Všechno se mi před očima zatmí, a když se vzpamatuji, stojím na rohu v kožichu ještě s cenovkou a vím, že mě moje chvilková ztráta paměti zase doběhla.“

Tragg vyjádřil údiv a smutně pokýval hlavou. „Ubohé dítě,“ řekl Masonovi. „Opravdu to nemůže zvládnout. Je to nemoc z povolání. To má z toho, že pracuje u vás.“

„Ne, z toho ne,“ rychle prohlásila Della. „To je dědičné. Pochází to ze strany otcova dědečka - starého kapitána Streeta, toho piráta. Byl zvyklý brát si všechno, co chtěl, kdykoliv měl po ruce mačetu.“

„Zkusila jste navštívit psychoanalytika?“ zeptal se Tragg.

„Zkusila. Řekl mi, že moje vědomí bojuje se zděděnými návyky. A tak kdykoliv se mi zachtělo něco sebrat, došlo k přechodné ztrátě vědomí, abych nevěděla, co dělám. Já tomu říkám obranný mechanismus.“

„Navrhl nějaké léčení?“ ptal se Tragg.

„Chtěl, abych si lehla na gauč a vyprávěla mu o svém mládí.“

„To nepomohlo?“

„Ani trochu.“

„No,“ prohlásil Tragg, „já vám poskytnu vlastní léčbu, která vás možná vyléčí, Dello.“

„Jaká to je?“

„Dám vám dvacet minut, abyste mi odevzdala ten kožich.“

„Jaký kožich?“ dotazoval se Mason.

„Ten kožich, který měla na sobě včera večer v Alburgově restauraci.“

„No, to se podívejme,“ uvažoval Mason. „Byl to ten králík z Hudsonova zálivu nebo stříhaný bobr, Dello?“

Poručík Tragg ho přerušil: „Byl to ‚norek čórovaný.‘“

„Čórovaný norek?“ opakoval doopravdy zmatený Mason.

„Možná to není úplně gramaticky správné,“ vysvětloval Tragg. „Asi jsem měl říct ‚ukradený norek‘.“

Della Streetová se podívala na Perryho Masona.

„Ukradený komu?“ zeptal se Mason.

„To vám zatím ještě nemohu říct.“

„Tak přijďte, až budete moct.“

„Ne, já chci ten plášť, Masone.“

Mason si zapálil cigaretu a opět se posadil na židli.

„Mohl byste z toho mít nepříjemnosti,“ upozornil ho Tragg.

Mason se zdvořile zeptal: „Jak fungoval výtah, když jste jel nahoru, Traggu?“

„Mizerně.“

„To je běžné v tuhle večerní dobu. Šeřící, kteří mohou zamést stoly dřív, nechávají poslední nutné záležitosti svým sekretářkám, valí se z budovy a nasedají do aut, aby unikli dopravní zácpě na cestě domů.“

Tragg souhlasně kývl.

„Takže někdy je nutné chvíli čekat na výtah. A přesto, Traggu, lidem tahle nepříjemnost nevadí. Přijedou sem přes celé město a zaplatí parkovné za auto. A pak jim nevadí všechny tyhle nepříjemnosti s výtahy a vyjedou sem nahoru a žádají mne, abych chránil jejich práva. Víte, když někdo prodělá všechny tyhle potíže, tak cítím, že bych mu opravdu měl na oplátku za jeho peníze něco poskytnout.“

„Někdo vás požádal, abyste chránil jeho práva na ten kožich?“

„Kdybych vám odpověděl na tuhle otázku,“ řekl Mason, „pravděpodobně byste se ptal dál.“

„Zeptal bych se ještě na dvě věci.“

„To jsem si myslel.“

Tragg řekl: „Já vám tedy něco povím.“

„Tak povídejte.“

„Slyšel jste někdy o Robertovi Claremontovi?“

Mason zavrtěl hlavou.

„Nevzpomínáte si, že jste o něm četl?“

Mason zase odpověděl záporným gestem.

„Bob Claremont,“ pronesl poručík Tragg zamyšleně. „Byl to zatraceně prima chlapec. Dělal jsem na tom případu. Báječný, poctivý, rovný mladík, který vždycky toužil sloužit u policie. To byl

jeho ideál. Přišla válka a na čas postavila jeho touze do cesty překážky, pak se vrátil z vojny a začal studovat spoustu materiálu o policejní vědě, aby se z něj stal lepší policajt... Dovedete si to představit, Masone, ten chlapec chodil každý den do školy a studoval. Tolik lidí si o policajtech myslí, že to jsou posupné gorily, které jen mlátí lidi po hlavách pendreky, vybírají úplatky od sázkařů...“

„A pak tráví penzi na ranči v Texasu,“ přerušil ho Mason.

Na okamžik se Tragg zakabonil. Potom s potlačovaným hněvem v hlase řekl: „To je na tom to strašné, Masone. To slušného policajta staví před těžký úkol. Občané si nepamatují policajta, který obětoval svůj život, aby zabránil přepadení. Pamatují si však policajta, kterému vynechala paměť a za život si nemůže vzpomenout na jméno banky, ve které uložil posledních sto tisíc dolarů.“

„Já jsem jen žertoval,“ odvětil Mason.

„Já nežertuju,“ řekl mu Tragg. „Máte představu, co to znamená být policajtem, Masone? Máte po službě. Jdete do sámošky nebo do servisu nebo do obchodu s nápoji. Otevřou se dveře. V nich stojí tři chlapi s upilovanými brokovnicemi. Je to přepadení.

Jestliže jste civilista, chytnete se stropu. Vaši přátelé z vás udělají hrdinu, protože jste neomdlel. Vy jste však policajt. Chytnete se stropu a ti gauneři vás prohledají a vezmou vám revolver i odznak. Rozhořčení občané zaplaví oddělení protestními dopisy. Tak vytáhnete bouchačku. Nemáte ani tu nejmenší naději v milionu.. Jste mimo službu. Jste v nevýhodě, ale spočívá na vás tradice policejního sboru. Tak zkusíte tu jedinou šanci. Přemůžete bolest, když se vám zaryjí broky do střev, abyste mohl několikrát stisknout spoušť, než se skácíte.

Občané potom vtipkují o naftových studních v Texasu.“

„Oukej,“ připustil Mason. „Jsou policajti a policajti. Vy jste v pořádku, Traggu. Neměl jsem na mysli vás, když jsem mluvil o milionářích. Řekl jste, abych si šetřil dech na proslov u oběda v klubu, když jsem chtěl mluvit o advokátech. Nechal jsem vás povídat o policajtech. Teď mi povězte o Claremontovi.“

„Bob nastoupil jako nováček. Rychle šel nahoru. Všichni ho měli rádi. Byl bystrý, každou minutu věnoval práci, a kdyby mu někdo řekl, že někde ve sboru je korupce, udělal by z něj mastnej flek. Sbor byl jeho ideál. Představoval zákon, poskytoval ochranu bezmocným.“

„Co se mu stalo?“ ptal se Mason.

„To nikdo neví přesně. Zřejmě zahlédl nějaký auťák, na kterém se mu zdálo něco podezřelé. Musel ho asi zastavit, aby vyzpovídal řidiče. Proč to udělal, to nikdo neví. Nebyl v dopravní službě a nezastavil by auto pro běžnou kontrolu. Tam muselo být něco, co v něm vzbudilo podezření.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason.

„V tom autě museli být alespoň dva chlapi nebo možná víc,“ pokračoval Tragg, „protože ho nepochybně zaskočili a donutili, aby nasedl k nim do auta.“

„Proč by to dělali?“ ptal se Mason.

Tragg zavrtěl hlavou.

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason.

„Pokud to můžeme co nejpřibližněji poskládat,“ pokračoval Tragg, „donutili ho nastoupit do auta. Přinutili ho, aby si lehl na podlahu. Odebrali mu revolver a potom odjeli asi patnáct kilometrů za město. Zatím co ležel na zemi, přiložili mu revolver k hlavě - kontaktní vstřel. Viděl jste někdy kontaktní vstřel, Masone?“

Mason zvedl obočí.

Tragg vyprávěl: „Není to hezký pohled. Revolver se přiloží přímo k hlavě. Kulka vletí dovnitř a s ní plyny z revolveru. Když se plyny dostanou do hlavy, roztahují se.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason, „ale netrýzněte se, poručíku.“

„Kruci, nemohu to překonat,“ řekl Tragg hořce. „Měl byste mluvit s jeho ženou, s jeho dvěma dětmi, s párkem báječných upřímných dětí, které měly stejně poctivé, čestné modré oči jako jejich otec. To starší dítě bylo dostatečně staré, aby pochopilo, co se stalo. To mladší ne.“

„A manželka?“ zeptala se Della Streetová.

Tragg se na ni na chvíli zadíval, potom sevřel rty a procedil: „Ta věděla přesně, co se stalo... Zatraceně prima holka. Měli se s Bobem rádi dlouhá léta, ale přišla válka a on odešel za moře. Víte,

co to znamená, každý večer se za někoho modlit, vyhlížet v poště dopis od něj, mít strach z telegramu, nenávidět zazvonění telefonu... Dobře, překonala to jako spousta jiných lidí. To je válka. Muž se jí vrátil. Spousta mužů se nevrátila.

Zatím jí přálo štěstí. Přijel na dovolenou. Vzali se. Svého chlapce viděl až po válce. Chlapci bylo tehdy přes rok... Potom začal Bob studovat, studovat, aby byl přínos své profesi. Toužil po kariéře jako muž zákona. Prohlašoval, že vzdělaný vyšetřovatel bude v očích veřejnosti stejně důležitý jako právník nebo lékař.

Všechny peníze, které vydělal, utratil za knihy o vyšetřování zločinu, kriminalistice, soudním lékařství a o podobných věcech.“

„Říkal jste, že to byl kontaktní vstřel?“ zeptal se Mason.

„Jeden z nich. Ostatní ne. Ale ten kontaktní vstřel způsobil smrt. Potom pokračovali a pro jistotu do něj vyprázdnili revolver. Nebo proto, že jeden z těch chlapů rád střílel a líbil se mu tupý zvuk dopadajících kulek.“

„Co se stalo potom?“ zeptal se Mason.

„Potom,“ řekl Tragg, „ho vyhodili.“

„Tam, kde ho zastřelili?“ ptal se Mason.

„Nikdo neví, kde ho zastřelili,“ řekl Tragg. „Pravděpodobně v autě za jízdy. Potom ho vyhodili. Ani se nenamáhali zastavit auto - jenom otevřeli dveře a nechali ho vypadnout na dlažbu a kutálet se jako pytel šrotu, který zanechával krvavé stopy všude, kam dopadl. Auto jelo dál.“

Tragg na chvíli zamyšleně potáhl z doutníku a potom pokračoval: „Uschovali jsem kulky, samozřejmě... A tady je jedna zvláštnost. V balistické laboratoři je člověk, který vede vzorkovnici kulek. Každý policajt musí vypálit ránu ze svého revolveru do pouzdra s bavlněným odpadem. Tyhle kulky se ukládají.

Takže jsme měli vzorek kulky z revolveru Boba Claremonta. Porovnali jsme ho se smrtícími kulkami. Souhlasily. Boba střelili šestkrát jeho vlastním revolverem.“

„Opravdu?“ zeptal se Mason.

Tragg potřásl hlavou: „Tak se to nemohlo stát. Bob Claremont by si jen tak nedal vzít revolver. Proto vám povídám o policajtech, Masone. I když je jedna šance z milionu, policajt ji musí zkusit. I když není vůbec žádná šance, policajt bojuje -policajt typu Boba Claremonta. To by se nenašlo šest kulek, které do něj vpálili z jeho vlastního revolveru. Vystřelil by jednou nebo dvakrát - kdyby zastavil nějaké auto, které chtěl podrobit prohlídce.“

„A co jeho revolver?“ zeptal se Mason.

„Nikdy se neobjevil. To je divné. Normálně by revolver zahodili, než by ujeli sto metrů. Pamatujte si, revolver byl prázdný. Byl to revolver policajta a to je horká stopa.“

„Samozřejmě jste pátrali?“

„Pátrali?“ opáčil Tragg. „Pročesali jsme obě strany silnice, každou píď. Použili jsme hledače min a hledali ve spleti houštin.“

„A nic jste nenašli?“

„Vůbec nic.“

„Předpokládám,“ poznamenal Mason, „že mi tohle všechno vyprávíte z nějakého zvláštního důvodu.“

„Z nějakého zvláštního důvodu,“ opakoval Tragg. „Boba Claremonta zavraždili sedmnáctého září - před rokem... Věřte mi, Masone, převrátili jsme všechno vzhůru nohama. Měli jsme jednoho podezřelého.“

„Koho?“ zeptal se Mason.

Tragg zaváhal.

„Neříkejte mi to, jestli nechcete,“ pravil Mason. „Chtěl jsem si jen udělat obrázek o tom případu.“

„Ne, já vám to povím,“ řekl Tragg. „Položím na stůl všechny karty, protože to může být zatraceně důležité, Masone. Podezřelý byl jakýsi chlápek jménem Sedgwick. Jmenoval se Thomas E. Sedgwick a dělal černé sázky. Claremont po něm šel. Doufal, že na něj získá materiál a dostane

ho. Claremont ještě neznal všechny fígle. Totiž znal je, ale nechtěl je používat. Nechtěl pracovat prostřednictvím práskačů. Chtěl si důkazy obstarat sám. Odbouchli ho, když dělal na Sedgwickovi.

Chtěli jsme Sedgwicka předvolat, ne že bychom na něj měli něco určitého, ale věděli jsme, že na něm Claremont dělal."

„Pokračujte."

„A nemohli jsme Sedgwicka najít," sděloval Tragg. „Zmizel, ztratil se, zametl za sebou, byl pryč. Moc rádi bychom věděli, kde Thomas E. Sedgwick je."

„Nic jiného jste proti němu neměli," zeptal se Mason, „jenom to, že ten policista na Sedgwickovi pracoval...?"

„Sedgwick měl trafiku," vysvětloval Tragg. „Ta mu moc dobře vynášela. Ta mu zatraceně dobře vynášela, když to všechno sečtete. Tu noc, kdy zabili Claremonta, Sedgwick se vypařil z města. Příští den byl v té trafice nový chlápek. Tvrdil, že mu to Sedgwick prodal za tisíc dolarů, a jako důkaz měl smlouvu o prodeji. Říkal, že jednal se Sedgwickem o prodeji týden nebo deset dní, že ve dvě hodiny ráno mu Sedgwick zatelefonoval a řekl mu, jestli chce vysolit tisíc dolarů v hotovosti na místě, je trafika na prodej se vším, jak to stojí a leží, s nájemní smlouvou, zásobou doutníků, s inventářem, se vším.

Ten chlap tu příležitost popadl. Sedgwick nechtěl šek. Muselo to být v hotovosti. Ten chlap ty prachy konečně sehnal a ve čtyři hodiny ráno ten obchod uzavřeli. Sedgwick podepsal smlouvu o prodeji před jedním svědkem a to bylo naposled, kdy Sedgwicka někdo viděl. Nemusím říkat, že ten chlap, co trafiku koupil, prodával doutníky, nic víc; jenom doutníky. Bylo to na dobrém místě. Prodával doutníky a měl čisté ruce. Kdyby nám jenom dal příležitost, abychom ho pozvali na ředitelství, chlapci by ho zpracovali. Nikdy nikomu nedal šanci. Zkoušeli jsme na něj všechno. Zkoušeli jsme práskače. Zkoušeli jsme soukromé detektivy. Zkoušeli jsme všechno, na co jsme si vzpomněli. K čertu, ten chlap byl čistý jako slovo boží."

„Co se s ním stalo?" zeptal se Mason.

„Vydržel na tom místě asi dva měsíce, pak to prodal jinému chlapovi, který měl policejní záznam. Ten začal brát sázky a my jsme ho srovnali tak zatraceně rychle, že ani nevěděl, jak do toho spadnul."

„Ale Sedgwick nikde?"

„Sedgwick nikde."

„Předpokládám, že to k něčemu směřuje," prohodil Mason.

„Včera večer," řekl Tragg, „došlo k tomu zmatku u Alburga.

Servírka se vyděsila a utekla zadní uličkou. Někdo na ni vytáhl revolver. Nejednala tak, jak ten pistolník předpokládal. Nenastoupila do auta. Začala ječet a rozeběhla se ke křižovatce.

Někdy je to všechno tak divné. Chlap má revolver a to je symbol síly. Průměrný člověk se revolveru smrtelně bojí. Dívá se do té veliké černé díry a vidí zlověstné kulky srovnané kolem bubínku a kolena mu podklesnou... Čím víc toho víte o revolverech, tím víc si uvědomujete, že revolver není nebezpečný - je to ten chlap za ním. Někdo umí střílet z revolveru, někdo ne. Někteří lidé, co nosí bouchačku, nedokážou trefit na pět metrů terč velikosti člověka, aniž by se nezastavili a pečlivě zamířili, a ještě potom mohou minout. Střílet z revolveru jenom citem vyžaduje trochu cviku.

Ten, kdo to auto řídil, nepočítal s tím, že otevřené dveře mu poskytují jen velmi úzký terč. Prvním výstřelem minul. Nečekal, že bude muset střílet. Když se servírka rozeběhla, dostala se mimo dráhu střely. Řidič šlápl na pedál, aby se rychle rozjel a dostal se před ni. Když to udělal, pravé dveře se švihem zabouchly. Chlap vypálil podruhé a podle výpovědi svědků kulka, vystřelená v okamžiku, kdy se dveře zavíraly, proletěla pravými dveřmi.

Dívka ječela a utíkala k hlavní ulici. Kulky ji minuly. Porazilo ji auto. Ústí postranní uličky bylo zablokované dopravní zácpou a zevlujícími chodci.

Ten chlap ve voze se v autech opravdu vyznal. To není snadná záležitost, couvat autem ve vysoké rychlosti. V postranní uličce není místo na otočení. Ten chlap byl v pasti. Musel se odtamtud rychle dostat. Mohl auto opustit a zamíchat se mezi chodce, ale z nějakých důvodů se to

neodvážil. Zařadil zpátečku a vycouval ž postranní uličky tak rychle, jak jen zpáteční rychlost mohla auto hnát pozpátku.“

„To jste zjistili?“ zeptal se Mason.

„To jsme zjistili,“ řekl Tragg. „Několik svědků vidělo, jak to auto couvá. Předpokládali, že řidič vystoupí. Řidič však nevystoupil. Auto nabíralo rychlost. Jelo pozpátku přímo, bez kolébání, kymácení. Víte, co to znamená, Masone. To znamená, že ten chlap byl machr. Obyčejný motorista nedokáže takhle jet. To dokáže člověk, který je zvyklý řídit zásahový vůz, člověk, který se vyzná v pašování a v obchodu s drogami. To je součást jejich odbornosti, že profrčí autem postranními uličkami a dopravou rychleji, než to dokážou ostatní lidé.“

„Dobře,“ řekl Mason, „pojďme k pointě.“

„Pointa je,“ řekl Tragg, „že jste mě požádal o zvláštní laskavost, abych zařídil, aby tu ženu dali do soukromé nemocnice. Já jsem vám vyhověl. V soukromé nemocnici měla větší příležitost, aby odešla. Tak to udělala. Odešla. Vypařila se, zmizela.“

„Je to moje vina?“ zeptal se Mason.

„To bych zatraceně rád věděl,“ řekl Tragg. „Počkejte, až skončím.“

„Kdy skončíte?“

Tragg hovořil dál: „Přirozeně, když se vypařila, tak jsme se začali o ni zajímat. Byla to záležitost dopravního oddělení. Vydali se do Alburgovy restaurace a vyptávali se. Nezdálo se, že by Alburg něco obzvlášť zatajoval, ale o téhle ženě toho určitě moc nevěděl. Byl jako němý.“

Mason přikývl: „Pokračujte.“

„Chlapci však,“ pokračoval Tragg, „našli kabelku té servírky. Podívali se do ní. Byl tam zástavní lístek ze zastavárny v Seattlu. Chlapci se spojili s kolegy v Seattlu, kteří mají na starosti zastavárny, a ti tam zašli a vyzvedli předmět, na který byl ten lístek. Byl to briliantový prsten, osazený dvěma malými smaragdy, pěkná prácička. Dostala za něj stovku a čtvrťák. Měl cenu tisíc.“

„A co?“ zeptal se Mason.

„A přirozeně,“ pokračoval Tragg, „chlapci se vyptávali, získali popis, zjistili všechno, co mohli, a zastavárník se rozpomenul, že se současně uskutečnily dvě transakce. Zastavila ten briliantový prsten a zastavila revolver.

Na ten revolver jsme neměli zástavní lístek, tak policie ze Seattlu o něm nevěděla, ale zastavárník si to pamatoval. Ten revolver měl a policie ze Seattlu nám zatelefonovala popis a výrobní číslo.“

„A co dál?“ zeptal se Mason.

Tragg pokračoval: „Byl to revolver Boba Claremonta - ten revolver, který zmizel té noci, kdy ho někdo vyrval Bobu Claremontovi z pouzdra, přiložil mu ho k hlavě, stiskl spoušť a přerval mu život, potom vypálil dalších pět ran do škubajícího se těla a otrle ho vyhodil z auta jako pytel šrotu.“

Tragg domluvil. Prohlížel si konec doutníku, zatvářil se překvapeně, když zjistil, že dohořel, vytáhl z kapsy sirku, rozškrtl ji o podrážku boty, konec vyhaslého doutníku vložil do plamenu a opatrně jím otáčel, potom odložil sirku do popelníku, opět se zvrátil do čalouněného koženého křesla, zahloubaný do myšlenek, a vychutnával aroma doutníku.

Mason a Della Streetová si vyměnili pohled.

V kanceláři zavládlo těžké zlověstné ticho.

Mason uhasil cigaretu a začal skoro nehlučně bubnovat konečky prstů na hranu psacího stolu.

Tragg kouřil dál.

„Kdy jste tohle zjistil?“ zeptal se konečně Mason.

„Asi půl hodiny předtím, než jsem se vydal sem.“

„Kde jste byl tu půlhodinu?“

„Kde asi myslíte, sakra? Snažil jsem se najít Alburga.“

„A kde je Alburg?“

Tragg pokrčil rameny, roztáhl dlaně a kouřil dál.

„A proč mi tohle všechno vyprávíte?“ zeptal se Mason.

„Z jednoho důvodu,“ odpověděl Tragg. „Líbíte se mi. Často jste ignoroval předpisy. Podařilo se vám vyváznout, protože to byly případy, kdy jste měl pravdu. Kdybyste ji neměl, přivázali by vás

ke kůlu. Vy jste se ze všeho vykroutil. Jste mazaný. Jste zatraceně mazaný. Myslí vám to logicky, jste zdatný rváč. Zastáváte se svých klientů... Případ, ve kterém byl zavražděný policista ve službě, jste nikdy předtím neměl. Dejte na mou radu a nelezte do toho. V takových případech se může ledacos stát. Mohlo by vám to ublížit. Uškodí vám to.“

Tragg domluvil a věnoval se kouření. Potom se otočil k Masonovi a řekl: „Chci ten kožich.“

Mason se zachmuřeně zamyslel a znovu bubnoval konečky prstů na hranu stolu.

„Dáte mi ho?“ zeptal se Tragg.

Mason pořád ještě bubnoval prsty a řekl: „Dejte mi minutu na rozmyšlenou.“

„Nepospíchejte,“ odpověděl Tragg. „Tady nehrajeme blechy.“

Nastal okamžik mlčení. Della Streetová upřela chápavý pohled do Masonovy žulové tváře.

Mason náhle přestal bubnovat: „Není pochyb, že je to tatáž dívka?“ zeptal se.

„Jistěže jsou pochyby,“ pronesl Tragg. „Vždycky jsou nějaké pochyby o všem. Proto jsem chtěl znovu mluvit s Alburgem... Ale dívka, která dala do frcu ten prsten, byla tatáž, která dala do frcu revolver Boba Claremonta.“

Mason opět začal bubnovat konečky prstů a potom příkře prohlásil: „Jednu věc nedokážu jednoduše pochopit, Traggu, proč by ksakru něco takového udělala. Ať už Claremonta zabil kdokoliv, musel vědět, že ten revolver je přitěžující balvan. Tenhle revolver by každého přivedl do plynové komory. Není na světě právník, aby dosáhl osvobozující rozsudek v případě, ve kterém by figurovala osoba s Claremontovým revolverem. Pokud by neexistoval sebemenší náznak jiného důkazu, na kterém by se dalo všechno postavit.“

„To mi chcete povídat?“ zeptal se Tragg.

„Kolik dostala za ten revolver?“

„Osmnáct dolarů.“

„Je v dobrém stavu?“

„Tak perfektní jako v ten den, kdy Bob Claremont políbil na rozloučenou ženu a děti a naposledy si ho zasunul do pouzdra.“

Mason zapochyboval: „Vrah by přece nebyl tak hloupý, Traggu.“

„Vrah byl tak hloupý. Povím vám něco jiného, Masone. Je těžké sejmout otisky z revolveru. Nedejte se mýlit tím, co čtete v románech. V devadesáti pěti případech ze sta nenajdete na revolveru otisky. Ale na tomhle jsme jeden našli. Bylo to někde ve vlhku a někdo se dotkl vlhkým prstem drsného okraje obroučky. Ve vlhkých rýhách se usadila rez.“

„A vy víte, komu ten otisk patří?“ zeptal se Mason.

„Je to otisk pravého ukazováčku Thomase Sedgwicka,“ řekl Tragg.

Mason se prudce otočil k Delle Streetové: „Co jste udělala s tím kožichem, Dello?“

„Odnesla jsem ho na bezpečné místo.“

„Kam?“

„Do úschovny kožichů.“

„Kde je stvrzenka?“

„Mám ji v kabelce.“

„Dejte ji poručíku Traggovi.“

Della otevřela kabelku, vyndala modrý kartónový lístek a podala ho Traggovi.

Tragg vstal, oklepl popel z doutníku a pravil: „Díky.“

„Okamžik,“ ozval se Mason. „Potřebujeme potvrzení.“

„Napište ho,“ vyzval Tragg Dellu Streetovou.

„Půjčte mi ten lístek, prosím.“

Tragg jí podal lístek. Della Streetová rozehrála prsty po klávesnici psacího stroje, vyškubla papír z válce a podala ho Traggovi k podpisu.

Tragg sežvýkl doutník do koutku úst, aby mu kouř nešel do očí, když se shýbl a načmáral své jméno na papír.

Pomalu, jako kdyby se v duchu o něčem rozhodoval, vyndal z kapsy fotografii, zabalenou do celofánu. Byla podložená kladívkovým papírem a ukazovala mladou ctižádostivou tvář, obličej s hezkými rysy, jasnýma očima a s nádechem humoru, pevná ústa, ve kterých nebyla krutost, hrubost

nebo tvrdost, dobře vyvinutou bradu, rovný nos, hezky tvarované čelo, lemované černými vlnitými vlasy.

„Fešák,“ poznamenal.

„To bych řekla!“ zvolala Della. „Kdo je to?“

„Už není. Byl. Podívejte se na ten mladistvý výraz, na ty upřímné oči... K čertu, začínám být příliš sentimentální na policajta.“

„To je Bob Claremont?“ zeptal se Mason.

„To je Bob Claremont,“ potvrdil Tragg a odešel.

Kapitola 6

V PŮL DESÁTÉ SE MASON zastavil v Drakeově kanceláři.

„Ještě nic, Paule?“

„Ještě nic,“ potvrdil detektiv.

„Zjistil jsi něco o Fayettovi?“

„Nejsem si jistý s tím Fayettem,“ odpověděl Drake, „ale před pěti lety byl zatčený jakýsi George Fayette pro černé sázky. To by mohl být on.“

„To je možné,“ uvažoval Mason. „Co se stalo s tím případem?“

„Nic.“

„Jak to myslíš, nic?“

„Přesně tak. Toho chlapa zatkli, zapsali, propustili na kauci a dál se nestalo nic. Ten případ se jednoduše vypařil do vzduchu,“

„Kolik byla kauce?“

Drake se ušklíbl: „Sto dolarů.“

„To vypadá na nějaký podfuk,“ divil se Mason

„To je možné. Víš, jak to chodí.

„Můžeš o něm něco zjistit, kde žije nebo cokoliv?“

„Vůbec nic.“

„Kdo složil záruku?“

„Jeden z těch záručních ručitelů - chlápek, který má majetek v hodnotě asi dvaceti tisíc dolarů, na něm hypotéku dvacet pět tisíc, vypsal úpis na pět set tisíc dolarů a majetek dal jako záruku.“

„Můžeš to dokázat?“ zeptal se Mason.

„Sakra, to ne,“ ušklíbl se Drake. „Chtěl jsi, abych se podíval po Fayettovi. Jestli chceš, abych odhalil podvod s kaucí, tak mi dej pět pomocníků, deset tělesných strážců, brnění a sám se schovej do protileteckého krytu. To ti říkám jen to nejběžnější.“

„No tak dobře,“ řekl Mason. „Doufám, že mi zavolá Alburg. Napsal jsem mu dopis a poslal po zvláštním doručovateli. Předal ho pokladní. Řekl jsem jí, aby Morrisovi vyřídila, jestli zavolá, že tam má dopis, aby si zařídil, ať mu ho doručí.“

„Co jsi mu napsal, Perry?“

„Spoustu věcí. A napsal jsem mu, ať mi zavolá v kteroukoliv hodinu ve dne nebo v noci. Dal jsem mu tohle číslo a napsal jsem mu, aby zavolal sem, když nebudu v kanceláři - aby mi zavolal okamžitě, jakmile dostane ten dopis, bez ohledu v kterou dobu... Dovol, abych si od tebe zatelefonoval.“

Mason zvedl telefon, Drakeově spojovatelce ohlásil číslo restaurace Morrise Alburga, a když se ozvala odpověď, požádal: „Pana Alburga, prosím.“

„Není tu.“

„Tady je Mason. Kdy přijde?“

„Já nevím, pane Masone.“

„Dejte mi pokladní.“

„Okamžik.“

Když se ve sluchátku ozval ženský hlas, Mason se představil: „Tady je Perry Mason, advokát. Nechal jsem tam dopis pro pana Alburga. Totiž poslal jsem ho po doručovateli s příkazem, aby až pan Alburg přijde nebo zavolá do kanceláře, dostal...

„Ano, pane Masone. Já myslím, že už ho má.“

„Co má?“

„Ten dopis.“

„On už tam byl?“

„Ne. On - vlastně, víte, on tady dnes večer nebude. Telefonovalo a hledalo ho tady několik lidí.“

„Několik lidí?“ divil se Mason.

„Několik lidí,“ opakovala. „Čekají tady.“

„Chápu,“ řekl Mason.

„Řekla jsem mu,“ povídala, „že ho tady hledalo několik lidí a také že tady má dopis od vás, který je asi velice důležitý. Tak mě požádal, abych si vzala taxíka a odvezla ho do jednoho bistra. Říkal, že si ho vyzvedne později.“

„Neříkal, kdy to bude?“

„Ne.“

„Kdyby se zase ozval, přesvědčte se, jestli má ten dopis. Řekněte mu, že to je teď to nejdůležitější ze všeho. Řekněte mu, ať si dopis přečte a zavolá mi.“

„Udělám to, pane Masone.“

„Ještě něco,“ dodal Mason. „Kdy vám končí služba?“

„V jednu hodinu.“

„Kde bydlíte? Jaké máte telefonní číslo?“

„Pane Masone!“

„Neblázněte,“ řekl Mason. „Je to důležité. Jaké máte číslo?“

„Exford 3-9827.“

Mason si ho zapsal. „Možná vás budu volat,“ řekl. „Zajistěte, aby se Morris se mnou spojil. Sbohem.“

Mason zavěsil a oznámil Drakeovi: „Morris Alburg mě bude volat na tohle číslo. Tak jakmile zavolá, chci, aby tvoje spojovatelka zavolala na moje soukromé číslo a propojila mi Alburgův hovor. Dokáže to tvoje ústředna?“

„Jistě.“

„Řekni spojovatelce, že to je velice, velice důležité. Chci mít jistotu, že ten hovor spojí bez problémů.“

„Kdy se má ozvat, Perry?“

„Někdy v noci - doufám. Může to být každou chvíli.“

„Kdy odcházíš domů?“

„Teď hned.“

„Já to tady zamáznu a pro dnešek to také zabalím. Noční spojovatelka je nová, ale velice schopná. Nastupuje o půlnoci. Dívka, která je v centrále teď, to je kouzelnice. Postarám se, aby obě byly na svém místě a v pohotovosti. Ten hovor ti propojí okamžitě, jakmile přijde,“

„To je fajn,“ uklidnil se Mason. „Tak já jdu.“

„Pojedu s tebou dolů,“ oznámil mu Drake.

Zastavil se v centrále, aby předal Masonovy instrukce, potom doprovodil advokáta na parkoviště.

„Jak moc se mám věnovat tomu případu Fayette,“ zeptal se Drake.

„Hrozně moc,“ ujistil ho Mason. „Snaž se prošetřit co nejvíc spisů. Jestli máš někoho, kdo se vyzná, přeptej se ho na Fayetta.“

„Zítra bych se měl něco dozvědět, jestli je vůbec ve městě, zejména jestli ten Fayette, kterého skřípli za černé sázky, je totožný s tím, kterého mám na mysli... Tak tedy nashle.“

„S tím hovorem nebude žádný problém, že, Paule?“

„Kruci, ne. Je to běžná záležitost. Moje spojovatelky budou připravené.“

Mason pohlédl na náramkové hodinky, když startoval auto; bylo devět čtyřicet dva.

Kolem desáté se Mason uvelebil ve svém bytě a věnoval se prohlížení časopisu. V deset čtyřicet pět, značně rozmrzelý, začal chodit po pokoji sem a tam. V jedenáct deset si vzal knihu. V jedenáct třicet knihu odhodil, svlékl se a šel spát. Trvalo mu přes hodinu, než usnul. Nejprve spal trhaně, potom ho zmohla únava.

Spal hlubokým spánkem, když se vedle postele rozřinčel soukromý telefon. Po třetím zazvonění se mu podařilo natolik se probrat, aby zvedl přístroj.

„Haló,“ zabručel.

Ozval se břitký ženský hlas: „Pane Masone, je mi líto, že vás vyrušuji, ale byl to váš příkaz.“

„Ach, ano, to je Drakeova kancelář?“

„Správně. Pan Alburg je na druhém telefonu. Říkal, že vám volá v souvislosti s nějakým dopisem.“

„Dejte mi ho. Můžete spojit obě linky?“

„Ano, pane. Okamžik. Propojím je přes centrálu.“

Ozvalo se cvaknutí při přepínání, potom Mason poněkud nedůtklivě pronesl: „Haló, Alburgu. To vás přijde pěkně draho. Proč jste mě, sakra, nezavolal dřív?“

Alburgův hlas zněl přiškrceně a chraplavě: „Nemohl jsem.“

„Proč ne?“

„To vám nemohu povídat.“

„Tak dobře, voláte tedy teď,“ řekl Mason. „Jak to vlastně všechno je? Odehrálo se to tak, jak jste mi říkal, nebo jste věděl, že...“

„Nikoho nejmenovat, prosím,“ přerušil ho Alburg.

„Proboha,“ rozčílil se Mason, „copak nejste někde, kde můžete mluvit? Jestli ne, jděte k telefonu, kde mluvit můžete. Já si chci tuhle záležitost vyjasnit. Já...“

„Podívejte, pane Masone, jsem v maléru, ve velikým maléru,“ říkal Alburg. „Nutně vás potřebuju. Pochopte, Masone, na penězích nezáleží. Jsem v hrozný rejži. Všechno vám řeknu, až se setkáme.“

„Kdy to bude?“ zeptal se Mason.

„Jakmile se sem dostanete.“

„Jakmile se já dostanu k vám?“ zvolal Mason.

„Správně,“ potvrdil Alburg. „Chci, abyste přišel sem.“

Mason řekl: „Jestli je to opravdu důležité, sejdeme se u mne v bytě. Jestli ne, můžete přijít ke mně do kanceláře zítra ráno v devět třicet. Jestli však...“

„Poslouchejte, Masone,“ přerušil ho Alburg tichým hlasem, naplněným obavami. „Je to hrozný. Tohle je strašnej případ. Musím se s váma sejít. Musíme si moc popovídat. K vám do bytu nepůjdu. Nepůjdu k vám do kanceláře. Nepůjdu nikam. Neopustím tenhle pokoj. Místo toho sem rychle přijeďte. Musíte sem přijít. Napsal jsem vám dopis. Napsal jsem vám ještě dřív než vy mně. V mým dopisu je šek na tisíc dolarů. To je záloha. Peněz je dost. Pro vás dobrej honorář - ten nejlepší!“

„Proč nemůžete opustit ten pokoj?“ ptal se Mason.

„Je to riskantní.“

„Proč to nemůže počkat do rána, až budu v kanceláři?“

„Zejtra už tady možná nebudu.“

„Tak dobře,“ souhlasil Mason unaveně, „kdybyste se ke mně choval férově a všechno mi vyklopil, nebyl byste možná v takové kaši.“

„Jsem v rejži, ještě než jsem vás vůbec potkal, Masone.“

„Kde jste?“

„V hotelu Keymont, pokoj 721. Není to prvotřídní podnik. Je to špeluňka. Nezastavujte se v recepci. Projděte kolem recepce, jako kdybyste tam měl pokoj. S nikým nemluvte. Jeďte výtahem, vyjeďte do sedmýho patra, jděte do pokoje 721. Dveře nejsou zamčený. Tam jsem.“

„Dobře.“

„A Masone - „

„Co je?“

„Hoďte sebou, jo?“

„Dobře,“ souhlasil Mason. „Přijdu tam.“ Zavěsil, odkopl přikrývky, zatelefonoval do garáže, aby mu vyvezli auto ven a nechali motor běžet, zkoumavě si prsty přejel strnisko na tváři, naházel na sebe oblek, rychle si uvázal kravatu, vyrazil ke dveřím, potom se vrátil, aby si vzal ještě plášť, zastavil se, aby zavolal do vrátnice a přesvědčil se, jestli na něj auto venku čeká, a vyběhl k výtahu.

Noční vrátný se na něj zvědavě díval: „To musí být něco naléhavého, pane Masone.“

„To teda musí,“ řekl Mason a rychle se podíval na hodiny ve vrátnici. Bylo čtvrt na tři.

Potom se koukl na náramkové hodinky, aby si ověřil čas, který ukazovaly hodiny na zdi, prošel otáčecími dveřmi a vyšel do svěžího chladného vzduchu časného rána.

Noční garážmistr seděl v Masonově autě u chodníku. Kývl na něj, otevřel dveře a vystoupil.

Mason vklouzl za volant a povšiml si, že topení už ohřívá vnitřek studeného vozu.

„Děkuji moc, Jakeu," řekl.

„Ano, pane."

Podíval se na ukazatel benzinové nádrže.

„Doplnil jsem ji, když jste přijel včera večer," řekl noční garážmistr. „Dal jste mi příkaz, ať dbám, aby byla vždycky plná a ..."

„To je výborné," řekl mu Mason, „protože já nikdy nevím, kdy budu muset někam ve spěchu odjet."

„Tohle vypadá jako jeden z těch případů."

„To skutečně je," připustil Mason. Zabouchl dveře a plynule se rozjel autem od chodníku.

Cesta do hotelu Keymont trvala Masonovi asi patnáct minut.

V této ranní hodině bylo všude spoustu místa na parkování a Mason auto zaparkoval, zamkl a vstoupil do haly.

Byla to špinavá hala s velmi ošoupanými židlemi a zatuchlým ovzduším. Když Mason vstoupil do haly po krátkém pobytu na svěžím nočním vzduchu, tím více si uvědomoval zatuchlý pach hniloby. Prázdné židle byly vyrovnané do pravidelných řad a vypadaly beznadějně nevhodně. Aby odpovídaly atmosféře místa, musely by na nich tiše sedět ošuntělí chlapi, číst noviny nebo jen tak civět do prázdna.

Recepční vzhlédl, když Mason vstoupil do haly, očima ho sledoval, dokud nedošel k výtahové šachtě.

„Chcete někoho navštívit?" zeptal se recepční, když Mason stiskl knoflík výtahu.

„Sebe," odpověděl mu Mason.

„Chcete říct..."

„Správně."

„Jste tady přihlášený?"

Mason odvětil: „Jistě. Ráno mi zavolejte v půl osmé... Ne, okamžik, musím nejdřív někam zavolat. Zatím počkám, než přijdu do pokoje, a pak vám brnknu, až zjistím, v kolik mi máte zavolat. Možná že budu moct spát déle než do půl osmé."

Výtah s rachotem zastavil. Mason odsunul dveře. V tuto noční hodinu byl automatický provoz a Mason zmáčkl poslední knoflík do osmého patra. Připadalo mu to nekonečně dlouho, než se kymácející a rachotící výtah konečně zastavil.

Mason odsunul dveře, zavřel je a šel chodbou k červenému světlu, které označovalo polohu schodiště. Sešel po schodech do sedmého patra, našel pokoj 721 a jemně zaklepal na dveře.

Neozvala se žádná odpověď.

Mason počkal několik okamžiků, potom znovu zaklepal, tentokrát naléhavěji.

Stále se neozývala žádná odpověď, ani ten nejmenší zvuk v pokoji.

Mason zkusil kouli na dveřích. Ta se otočila a dveře se pootevřely. Vevnitř se svítilo.

Mason stál na chodbě a nohou prudce dveře odstrčil; ty se do široka otevřely.

Pokoj byl prázdný, ale vypadalo to, že byl do nedávná obydlený, protože bylo jasně cítit čerstvý zápach cigaretového kouře.

Mason opatrně překročil práh.

Byl to běžný pokoj laciného hotelu. Tenký koberec měl prošlapaný vzorek v přesné trase ode dveří kolem postele k oknu. V rohu byla skříňka s umyvadlem, nad ní zrcadlo a koberec před ní byl prošlapaný až na podlahu.

Mason udělal pohledem rychlou inventuru.

Viděl houpací křeslo se sedačkou z imitace kůže, dvě obyčejné kuchyňské židle s rákosovým výpletem, čtverhranný stůl, který vypadal, že byl původně určený pro skleněný džbán a umyvadlo, než do pokoje zavedli tekoucí vodu.

Mason nechal dveře otevřené a udělal dva rychlé, ale opatrné kroky ke dveřím, přitáhl je k sobě, aby se přesvědčil, že za nimi nikdo nestojí. Přešel k druhým dveřím a objevil úzkou skříň. Další dveře vedly na záchod a do sprchy, stísněné v prostoru sotva větším než pořádná skříň

Když se ujistil, že tam nikdo není, Mason se vrátil a zavřel dveře. Tentokrát podrobil pokoj důkladnější prohlídce.

Byl osvětlený načervenalým světlem ze skleněné koule, která visela ve středu místnosti na řetězu z článků mosazné barvy, kterým vedl elektrický drát k jediné žárovce.

Postel byla železné konstrukce s tenkou matrací, pečlivě přikrytá hladkým, avšak poněkud opotřebovaným tenkým bílým přehozem. Lampička na čtení byla připevněná v záhlaví postele.

Mason si povšiml důlku poblíž záhlaví postele, kde zřejmě někdo seděl. Potom zpozoroval další důlek blízko středu postele.

Sehnul se, aby si mohl tenhle důlek lépe prohlédnout.

Vypadalo to, jako kdyby někdo hodil na postel pistoli. Pistoli někdo sebral, ale zanechala otisk na bílém přehozu.

Ve světle se zatřpytilo něco nazlátlého a přivábilo Masonův zrak. Sklonil se a zvedl rtěnku.

Rtěnka byla naplocho opotřebovaná a podle malých vrypů na okrajích to vypadalo, jako kdyby přejela po nějakém tvrdém povrchu.

Advokát pečlivě prohledal pokoj, znovu si důkladně prohlížel rtěnku, potom obrátil ten čtverhranný stolek. Na spodní straně bylo rtěnkou napsáno: „Masone pomoc 262S3Ř 15 vlevo.“

Mason stál a prohlížel si rtěnku i zprávu na spodní straně stolku, když zaslechl slabé zavrznutí z opačné strany pokoje. Koule na dveřích se zvolna otáčela.

Mason spěšně zastrčil rtěnku do postranní kapsy kabátu a postavil stolek do původní polohy, pozorně stál s jednou nohou na židli a vyndával si z pouzdra cigaretu, když se dveře pomalu a opatrně otvíraly.

Zena, která stála ve dveřích, byla asi pětadvacetiletá, měla hezkou postavu, havraní vlasy, veliké tmavé oči a olivovou pleť, ve které jasně zářila rudá ústa jako svítivá karmínová skrvna.

Rychle ustoupila s prudkým nadechnutím, téměř výkřikem.

Mason ji pozoroval chladným klidným zrakem a nic neříkal.

Žena chvíli váhala ve dveřích, potom pomalu vstoupila do pokoje. „Vy - Kdo jste vy?“

„Je tohle váš pokoj?“ zeptal se Mason.

„Já - já jsem sem přišla na schůzku s někým. Kdo jste?

„Já jsem sem přišel na schůzku s někým. Kdo jste?“

„Já - já vám nemusím říct své jméno.“

Mason ji pozoroval a pomalu řekl: „Já se jmenuji Perry Mason. Jsem advokát. Přišel jsem na schůzku s klientem. Ten klient mi sdělil, že bydlí v tomto pokoji. Teď mi řekněte, koho jste vy čekala, že tady potkáte.“

„Ach, díky bohu! Vy jste Perry Mason. Kde je Morris? Já jsem Dixie Daytonová. Přišla jsem na schůzku s Morrisem Alburgem. Volal mi, že přijdete, ale povídal, že tady bude s námi. Povídal, že vás požádá, abyste mě zastupoval, tak vám chci upřímně říct...“

Mason se posadil a ukázal jí na židli. „Moment, počkejte chvíli,“ řekl, „to nemusí být tak jednoduché.“

„Jak to myslíte?“

„Zaprvé můžete mít špatný dojem, co mi chtěl pan Alburg říct.“

„Ne, nemám, pane Masone. Vím, že to bylo tohle, čestně to bylo ono.“

„Zadruhé,“ pokračoval Mason, „bez ohledu na to, co kdo říká, já nemusím mít zájem vás zastupovat.“

„Proč? Morris - pan Alburg vám zaplatí, ať to bude stát cokoliv.“

„Proč si to myslíte?“

„Slíbil mi to.“

„Můžete být něčím vinna.“

„Pane Masone, nedovolte, aby vás balamutili.“

„Zkusím to,“ řekl Mason, „ale konec konců, já si vybírám a volím případy. Není možné, abych přijal všechnu práci, která se mi nabízí. Musím znát co nejvíce faktů v každém daném případu, než se angažuji. A často případy odmítám.“

Klesla mu k nohám na podlahu. „Pane Masone, kdybyste věděl, co to znamená; kdybyste jen věděl, v čem zase lítám.“

Mason nic neříkal.

„Pane Masone, povězte mi, co všechno víte? Kolik vám toho Alburg řekl?

„Moc ne,“ odpověděl.

„Tak dobře,“ řekla, „já vám povím pravdu, pane Masone. Řeknu vám všecko.“

„Možná nemám právo naslouchat,“ vysvětloval jí Mason. „V tomto okamžiku nemám právo přijímat od vás důvěrná sdělení. Ať mi řeknete cokoliv, nemohu to použít jako profesní důkaz.“

„Ach, nebuďte tak opatrnický,“ žadonila. „Koneckonců, proč vy a já tady máme sedět a stále se spolu dohadovat? Přejděme k věci.“

Rychle se vztyčila a uchopila jeho ruku do svých. „Mám dojem, že začínám být strašně impulzivní a že si musíte o mně myslet, že jsem husa, ale já jsem v hrozné bryndě, pane Masone, a vy mě z ní musíte dostat.“

„Už jsem vám vysvětlil,“ ohradil se Mason, „že s vámi nemohu mluvit a raději vás neposlouchám, dokud se nesetkám s Morrisem Alburgem. Musím vědět, jak na tom jsem, dřív než...“

„Ach, pane Masone,“ naříkala. „Prosím vás - já vám vyložím karty na stůl, pane Masone.“

„Ani to vám nemohu v této chvíli dovolit,“ odporoval Mason.

Několik minut seděla zticha a přemýšlela. Stále ho ještě držela za ruku. Stiskla ji a řekla: „Tolik pro mne znamenáte, pane Masone. Nedokážu vám říct, co to pro mne znamená, abyste se věnoval tomu případu.“

„Já se mu nevěnuji.“

Pohlédla mu do očí s úsměvnou výzvou a řekla: „Ještě ne.“

„Ještě ne,“ odpověděl jí Mason s nádechem úsměvu.

„Vy jste opravdu opatrný advokát.“

„To musím být.“

Lehce mu políbila hřbet ruky. „Zatím je to jako záloha,“ řekla.

„Zůstaňte tady. Zkusím, jestli se dovolám na Morrise Alburga. Počkejte tu, já ho sem přivedu do patnácti minut a potom začneme pořádně.“

Rychle přešla pokoj, otevřela dveře a zmizela.

Mason skoro současně vyskočil ze židle, vrhl se k telefonu a objednal soukromé nezaregistrované číslo Paula Drakea.

Zdálo se, že to trvá minuty, než zaslechl Drakeův ospalý hlas.

„Probuď se, Paule,“ vyzval ho. „Je to důležité. Pochop to a pochop to rychle.“

„Ach bože, to jsi zase ty,“ bědoval Drake. „Pokaždé, když se snažím trochu usnout...“

„Zapomeň na spánek,“ vyštěkl Mason do telefonu. „Prober se. Já jsem v hotelu Keymont, v pokoji 721. Jedna bruneta, asi sto šedesát centimetrů, váží padesát pět, je jí dvacet pět nebo šest, má olivovou pokožku, veliké kulaté oči, jasně rudá ústa, je tady se mnou - totiž, bude tady asi za minutu nebo dvě a ...“

„No, blahopřeju,“ řekl Drake. „Ty se opravdu činíš!“

„Nech si ty rozumy,“ vyjel na něj Mason. „Sežeň nějaké své lidi a pošli je sem... Hlavně potřebuju ženu, jestli nějakou seženeš, pro první kontakt. Pokus se, aby byla na chodbě, až ta dívka odejde z pokoje. Musíš pracovat rychle, Paule. Ta žena bude na tu dívku číhat a může ji identifikovat, aby detektivové, kteří budou čekat venku, ji poznali, až bude odcházet. Chci, aby ji sledovali, aby zjistili, kam jde.“

„Měj slitování, Perry,“ prosil Drake. „Jsou tři hodiny ráno. Panebože, já si nemohu vytáhnout lidi z klobouku. Bude mi trvat hodinu nebo dvě, než na tu práci někoho splaším. Musím ho vytáhnout z postele, aby se oblékl, musím mu dát čas, aby se tam dostal...“

„Kdo je v kanceláři?“ zeptal se Mason.

„Jenom nejnutnější stav. Je tam noční služba v centrále, noční manažer a obvykle bývá k dispozici jeden muž...“

„Ta služba v centrále,“ přerušil ho Mason, „je to muž nebo žena?“

„Žena.“

„Schopná?“

„Velmi.“

„Tak ji přiveď,“ navrhl Mason. „Na hodinu zavři ústřednu. Teď ráno je mrtvá doba, teď o žádný kšeft nepřijdeš. Přiveď sem tu ženu. Pospěš si. Máš na to jen několik minut, tak sebou mrskni. Zavři na hodinu kancelář, když to bude nutné, ale buď připravený sledovat tu dívku, jakmile opustí hotel.“

Nečekal, až uslyší Drakeovy výmluvy. Práskl sluchátkem a vrátil se na židli, kde seděl předtím.

Z kapsy vyndal bílý kapesník, cípkem si utřel rtěnku ze hřbetu pravé ruky. Potom převrátil stůl a dalším cípkem kapesníku setřel malý vzorek rtěnky ze spodní plochy stolku.

Vrátil stůl do původní polohy, vyndal z kapsy pozlacené pouzdro rtěnky a pečlivě otiskl konec rtěnky do nepoužité části kapesníku. Plnicím perem označil na rubu kapesníku jednotlivé skvrny - 1,2 a 3. Potom kapesník složil, dal ho zpátky do kapsy a znovu se posadil na židli a čekal.

Čekání trvalo dlouho.

Z počátku Mason pozoroval minutovou ručičku na hodinkách, počítal minuty a doufal, že uplyne tolik času, než se ta mladá žena vrátí, aby Drakeovi detektivové mohli nastoupit. Potom po patnácti minutách se začal netrpělivě mračit a přecházel po pokoji sem a tam. Byla ovšem možnost, že ho takhle drží v šachu, že se v kritické chvíli záměrným uskokem octl ve stavu naprosté nečinnosti.

Byl si naprosto jistý, že v telefonu mluvil s Morrisem Alburgem. Byl na místě, které Alburg určil jako místo schůzky. Nezbývalo nic jiného než vyčkat další vývoj - nebo jít domů.

Náhle a bez výstrahy se koule na dveřích otočila. Dveře se s nedbalým spěchem otevřely a na prahu se objevila ona bruneta. Tváře jí hořely a v očích jí plálo vzrušení. Bylo zřejmé, že pospíchala, co nejvíce mohla.

Když spatřila Masona, viditelně si oddechla: „Ach, díky bohu, že tady ještě jste! Měla jsem takový strašný strach, že nebude mít ke mně tolik důvěry, abyste čekal.“

Mason pozdvihl obočí.

„Neměla jsem v úmyslu být pryč tak dlouho. Měla jsem strach, že mě necháte ve štychu.“

„Už bych déle nečekal. Jaký to mělo smysl?“

„Musela jsem mluvit s Morrisem. To je všechno. Musela jsem ho vidět. Věděla jsem to.“

„A setkala jste se s ním?“ zeptal se Mason.

„Ano. Mám pro vás vzkaz.“

Strčila ruka za blůzu, vytáhla vzkaz, rychle přešla pokoj a vložila ho Masonovi do rukou. „Čtěte.“ Vzkaz byl napsaný na stroji.

Pane Masone,

Dixie mi sděluje, že jste v pořádku přišel do hotelového pokoje, ale že s ní nechcete mluvit a čekáte na mne, abych vám dal souhlas.

Souhlas jsem vám už dal po telefonu. Říkal jsem vám, že jsem vám poslal dopis se šekem jako zálohu a že chci, abyste zastupoval mne a abyste zastupoval Dixie. Je to hrozný zmatek. Dixie vám o tom všechno poví.

Chci, abyste vyhověl Dixie, doručitelce tohoto lístku, stejně jako jste vyhověl mně. Je to váš klient. Požádal jsem vás o pomoc, protože potřebuju pomoc. Potřebuju ji nutně a teď hned. Doufal jsem, že budu moct počkat v tom pokoji, dokud nepřijdete, ale jednoduše jsem musel odejít kvůli některým záležitostem případu, na kterém pracuju. Neodvažuju se vám říct, co to je, protože vás nechci zatáhnout do trapné situace.

Nyní se prosím do toho dejte a pomozte nám z tyhle bryndy. Dostanete zaplacíno a dobře zaplacíno.

Váš Morris

Text byl napsaný na stroji, podpis byl naškrábaný tužkou. Mohl to být podpis Morrise Alburga. Mason se snažil vzpomenout si, jestli vůbec někdy viděl Alburgův podpis, ale nevzpomínal si.

Z mladé ženy vyzařoval pocit jistoty. „Teď si můžeme promluvit.“

Mason neodpověděl.

„Nemůžeme snad?“

„Chci vědět, proč tady není Morris Alburg,“ promluvil Mason. „Slíbil, že se tu se mnou setká.“

„Musel změnit své plány.“

„Proč?“

„Protože má moc práce s něčím, co je moc důležité.“

„Co je to?“

„Ochránit mě - a také sebe.“

Přitáhla si židli, posadila se a řekla: „Pane Masone, kdy může někdo někoho zabít - a být osvobozený?“

„V sebeobraně,“ odpověděl Mason.

„Musí člověk počkat, až na něj ten druhý vystřelí?“

„Musí počkat, až bude napadený nebo až za jistých okolností usoudí, že mu hrozí veliké osobní nebezpečí nebo smrt.“

„A potom může střílet?“

Mason přikývl. „Tak zní všeobecně zákon o sebeobraně. Je spousta ustanovení, kdy má člověk povinnost ustoupit a kdo vůbec vyprovokoval konflikt. Ale to je všeobecná zásada.“

„Tak tedy,“ řekla, „ dejme tomu, že víte, že vás sleduje chladnokrevný, odhodlaný a zkušený zabiják a chce vás zabít. Máte právo ho zabít jako první?“

„Za těch okolností, o kterých jsem se zmínil,“ odpověděl Mason.

„Já vím,“ řekla, „ale dejme tomu, že víte, že vás chce někdo zabít. Dejme tomu, že hlídá před vaším domem, sedí v autě se samopalem na klíně a vám se podaří proklouznout zadem, aniž by o tom věděl. Můžete vzít pušku a ustřelit mu hlavu, aniž byste byl obviněný z vraždy?“

Mason zavrtěl hlavou.

„Proč ne?“

„Protože ze těchto okolností,“ řekl Mason, „máte možnost zavolat policii a požádat o ochranu.“

Usmála se opovržlivě: „Žádat policii o ochranu před takovým mužem, o jakém mluvím, je totéž, jako žádat policii o ochranu před neštovicemi nebo dýmějovým morem... Přece ten chlap by jednoduše prokouzl policii mezi prsty jako nic a do rána byste byl mrtvý.“

„Požádala jste mě, abych vám vysvětlil, jaký je zákon. Řekl jsem vám to. Já zákony nedělám, já je studuji.“

„To je totéž, co mi řekl Morris, ale já jsem mu nevěřila. Nezdá se mi to spravedlivé, ale takový je zákon, jak řekl, a také řekl, že byste nesouhlasil s tím, co dělá.“

„Co dělá?“

„Slyšel jste někdy o Georgeovi Fayettovi?“

„Jak to, vy ho znáte? Rád bych se o něm něco dozvěděl.“

Trpce se usmála: „Spousta lidí by se o něm ráda něco dozvěděla. Je to zabiják.“

„Pokračujte,“ vyzval ji Mason.

„A právě teď se snaží zabít Morrise a mě.“

„Proč?“

„To bych také ráda věděla. Pravděpodobně proto, že jsem přítelkyně Toma Sedgwicka.“

„A kdo je Tom Sedgwick?“

„Je to někdo, koho hledá policie. Snaží se mu přišít vraždu.“

„Chtějí tedy zabít vás a Morrise?“

„Správně.“

„Proč? Nedává to smysl.“

„Děláte, jako kdybyste mi nevěřil.“

„Nejsem si tak zcela jistý, jestli vám věřím.“

„Poslyšte, já nemohu argumentovat fakty. Fayette se mě snažil zabít v té postranní uličce za Alburgovou restaurací.“

„Co vlastně se tehdy stalo?“ zeptal se Mason.

„Fayette šel po mě, chtěl mě zabít. Přišel do restaurace s jedinou myšlenkou vystrašit mě, abych vyběhla do té postranní uličky.

Kdybych měla jen špetku rozumu, pochopila bych, že mu jde přesně o tohle. Ani takový grázl jako Fayette by se neodvážil zastřelit ženskou ve veřejné restauraci a potom klidně vstát a odejít.

Přesto se odvážil skoro podobné šílenosti - a vyšlo mu to. Ale když vidíte George Fayetta, jak se na vás dívá, tak vám to nepřestane myslet. Je to, jako když chcete vzít do ruky kámen a pod ním je stočený chřestýš.“

„Pokračujte,“ vyzval ji Mason, když se odmlčela. „Chci vědět přesně, co se stalo.“

„Vyběhla jsem z restaurace a přesně tohle Fayette chtěl. Venku v autě na mne čekal jeho komplic.

Fayette mohl klidně sedět a předstírat, že nevinně vychutnává oběd, a já jsem mu vběhla do otevřené pasti.“

„A co se přesně odehrálo, když jste vyběhla do uličky?“

„No, ten jeho komplic se snažil nacpat mě do auta. Já jsem tak zpanikařila, že mě nezvládl. A to myslím zvrátilo jejich plány. Nikdo by si ničeho nevšiml, kdybych se složila jako harmonika a napochodovala do auta jako hodná holčička.

Stalo se však, že jsem se zachovala nečekaně. Začala jsem utíkat.

Když se tomu chlapovi podařilo na mne vystřelit otevřenými dveřmi, byla jsem už mimo dráhu střely. Šlápl na plyn, aby mě dohonil, a trhnutí auta přirazilo dveře. Znova vystřelil a kulka proletěla dveřmi.

Pak už jsem utíkala ve slepé panice. Vběhla jsem na hlavní ulici a přímo před auto.

Tak, to je opravdu celý ten příběh. Probrala jsem se k vědomí v nemocnici a samozřejmě jsem věděla, že se dá lehce zjistit, kde jsem, a Fayette by mě bez problémů našel. Tak jsem vstala a prohledala jsem ten soukromý pokoj, kam mě umístili. Ve skříni jsem našla svoje šaty. Byla jsem pěkně vratká na těch mých jehlách, ale oblékla jsem se a odešla. Samozřejmě jsem se okamžitě spojila s Morrisem.“

„A co udělal Morris?“

„Dal mi potřebné věci a zařídil mi úkryt... Morris však samozřejmě velmi znervózněl, protože si uvědomil, že Fayette jde současně i po něm.“

„Alburg tedy podniká kroky, aby odstranil Fayetta?“

„Asi jsem vám to neměla říkat. Opravdu vám to neřeknu. Řeknu vám jen tolik, že v této chvíli má Morris hodně moc důležité práce a nebude mít příležitost, aby se s vámi setkal, dokud - no, řekla bych asi tak nanejvýš tři nebo čtyři hodiny, ale napsal vám tenhle lístek, tak to pochopíte.“

„Tak dobře,“ souhlasil Mason. „Co chcete, abych udělal?“

„To je těžké říct. Vy moc nespolupracujete. Stále jen podezíráte.“

„To mi vyčítáte?“

„Ano.“

Mason se zasmál.

„Morris - pan Alburg vám napsal lístek, nebo ne?“

„Ne.“

„Jak to myslíte?“

„Ten podpis je čmáranice. Vůbec si nejsem jistý, že je jeho. Já jeho podpis neznám.“

„Je to jeho. Viděla jsem, jak to podepsal.“

„Jsou to klikyháky.“

„Pospíchal. Něco zamýšlel.“

„Ten lístek je psaný na stroji. Vlastnoručně to mohl napsat mnohem snadněji, než to vyťukávat na stroji,a bylo by to také o mnoho rychlejší.“

„Jak to víte? Možná píše na stroji rychleji než perem.“

„Nebuďte bláhová,“ řekl Mason. „Ať už to psal kdokoliv, pracně to datloval dvěma prsty.“

„Možná byl pan Alburg v situaci, kdy nemohl psát. Možná se někde skrýval. Někomu sdělil, co vám chce říct, a ten někdo to napsal na stroji a přinesl to panu Alburgovi, aby to podepsal.“

„Nebo k tomu přičmáral svou vlastní představu Alburgova podpisu,“ pochyboval Mason.

„Ach, vy advokáti s tím vaším věčným podezříváním. Je mi z vás špatně.“

„Je mi líto. Nemohu pana Morrise Alburga úspěšně zastupovat, dokud se nedozvím o vás víc, než dosud vím. Máte náhodou u sebe řidičský průkaz?“

„Ne. Pan Alburg mě v tom dopisu výslovně identifikuje.“

„Ale nikdo nemůže identifikovat ten dopis.“

„Ach, to je blbost! Říkala jsem Morrisovi, že se vsadím, že budete takhle jednat. Takže předpokládám, že se musíte setkat s Morrisem osobně, aby vám potvrdil, že jsem Dixie Daytonová a že mě máte zastupovat, abych vám ukázala mateřské znamínko na levém boku a dala vám bankovní záruku... No dobře, půjdu pro pana Alburga a přivedu ho sem ... a bude to nebezpečné.

Jestli on nedostane Fayetta, George Fayette ho zabije. To vám je naprosto fuk. Vy s tím vaším právnickým skepticismem. Jestliže vašeho klienta zabijí, když se pokusí sem přijít, aby mě identifikoval, pak víte, čí to bude vina. Tak dobře, počkejte tady.“

„A jestli se setkáte s Morrisem Alburgem,“ řekl Mason, „vyřiďte mu, aby sem okamžitě přišel, než se pokusí jednat s Fayettem nebo s kýmkoli jiným. Vyřiďte mu, že tady budu čekat a řeknu mu, jak má situaci zvládnout.“

Stála u dveří, jednu ruku na kouli, a dívala se na něj přes rameno; v tmavých očích jí plálo vzrušení.

„Tak tohle chcete,“ pronesla pohrdavě. „Zatraceně mě mrzí, že jsem se vám svěřila a všechno řekla. Myslela jsem, že jste mazaný advokát, který se vyzná. Mluvíte jako reformátor. To jsem mohla napsat Růže Rozšafné: ‚Drahá slečno Růžo, co mám dělat? Jeden zabiják mě chce zabít. Už se mu to málem za posledních dvacet čtyři hodiny dvakrát podařilo a teď vím, kde bych ho mohla skřípnout. Co mám dělat?‘

A místo aby jednoduše odpověděla: ‚Odkráglujte toho chlapa,

Růža Rozšafná by odpověděla: ‚Drahá slečno Kdo vy jste: Musíte mít na paměti, že máme zákony, které takové lidi chrání. Měla byste se okamžitě poradit s úřady a oznámit jim, jaké nebezpečí vám hrozí. Úřady už budou vědět, co mají dělat.

Perry Mason,“ pokračovala opovržlivě, „veliký advokát -Růža Rozšafná. Proč si k čertu neobstaráte nějakou encyklopedii a bibli spolku Gideon a nevyhodíte ty vaše zákoníky z okna?“

Přibouchla za sebou dveře tak silně, že zrcadlo, které viselo nad umyvadlem, nadskočilo a rozhoupalo se.

Perry Mason seděl naprosto tiše s očima upřenýma na náramkové hodinky a uvažoval, jestli měl Paul Drake dost času, aby rozestavěl detektivy, a jestli se jim podaří sledovat tu dívku.

Kapitola 7

MASON OPĚT PŘECHÁZEL po hotelovém pokoji a jasně projevoval netrpělivost.

Čekání trvalo jen pár minut.

Přesně sedm minut a pět vteřin od chvíle, kdy se za odcházející mladou ženou zavřely dveře, ozvalo se jemné zaťukání konečky prstů na dveře, skoro neslyšitelné zaklepání.

Mason vybočil ze svého směru, otočil koulí na dveřích a otevřel je. Paul Drake, rozcuchaný a zarostlý, se na Masona ušklíbl

a pronesl: „Oukej, Perry?“

Mason se zeptal: „Stačil jsi...?“ Zmlkl, když Drake položil varovně prst na ústa a vtlačil se do pokoje.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Mason.

„Ještě je v hotelu,“ řekl Drake.

„Ty ses do toho pustil sám?“

„Musel jsem, Perry, nedostal bych sem lidi včas, a tak jsem hupsnul do obleku a upaloval co nejrychleji sem. Stejně jsem ti nijak nepomohl.“

„Jakto?“

„Dívka, která mi obsluhuje ústřednu, hlídá na chodbě. Musela se zapsat a najmout si pokoj, aby mohla plnit úkol, jak jsme chtěli.

Nasadila si čepeček a oblékla zástěru jako pokojská a byla na chodbě, když ta tvoje dívka vyšla. Avšak místo aby jela výtahem dolů do haly, jak jsme čekali, ta slečinka jela výtahem nahoru.“

„Oj, oj,“ vyrazil Mason.

„Nad námi je už jen jedno patro,“ oznamoval Drake, „tak si ta moje detektivka myslela, že by mohla použít schodiště a moc nezmešká. Samozřejmě, jakmile přišla, nejdřív se rozhlédla kolem, kde co je, dřív než začala akce, a tak se tu vyzná.“

Mason kývl.

„Vyběhla po schodech, otevřela dveře a výtah ji předjel snad jen o vteřinu nebo dvě. Ta tvoje dívka kráčela po chodbě. Zastavila se u dveří číslo 815, vyndala z kabelky klíč, otevřela dveře a vešla dovnitř. Moje detektivka přeběhla po špičkách chodbu a ještě zaslechla, jak zamyká dveře zevnitř.“

„Co bylo pak?“

„Poslouchala dost dlouho za dveřmi a slyšela tiché hlasy, jeden z nich byl mužský. Zřejmě je ta holka přihlášená na 815. Na takovou mimořádku jsme neměli žádné pokyny, takže ta moje detektivka seběhla rychle dolů, kde jsem seděl v autě, popsala mi, co se odehrálo, a žádala instrukce. Domníval jsem se, že ti jako adresa postačí číslo hotelového pokoje, a jelikož jsem nemohl už déle nechat ústřednu bez obsluhy, poslal jsem tu svou dívku zpátky do kanceláře a přišel jsem ti to ohlásit. Motal jsem se v recepci dost dlouho, abych zjistil, že pokoj 815 si najala paní Madison Kerbyová.“

„Podezírá tě recepční?“ zeptal se Mason.

„Čert ho vem,“ řekl Drake. „To je takové ťululum. Kdyby měl nějaké řeči, tak bych ho usadil. Mám dojem, že tady jsou víceméně zvyklí na soukromé detektivy, kteří tady slídí.“

„Chceš říct, že ví, že jsi soukromý detektiv?“

„Sakra, to ne. Naznačil jsem mu, že bych rád sbalil nějakou kočku. Šoupnul jsem mu několik dolarů. Nemyslím, Perry, že by ho to nějak zajímalo.“

„Tak ona je tady v hotelu,“ uvažoval Mason.

Drake kývl: „To věci komplikuje i zjednodušuje, Perry. Jak jsem se ti snažil naznačit, je nás málo. Dal jsem pokyny své detektivce, aby číhala na tu holku, která vyjde z pokoje, a dala mi signál, abych mohl...“

„Jak to měla udělat, Paule?“

„Docela jednoduše. Moje detektivka se zapsala a vyžádala si pokoj do ulice. Jakmile by tvoje návštěva jela výtahem dolů, moje detektivka by vběhla do svého pokoje, otevřela okno a vyslala paprsek z baterky na moje auto. Měl jsem vnější zpětné zrcátko nastavené tak, aby na něj paprsek dopadl a odrazil se mi do očí.“

„Chytře vymyšlené,“ pochválil Mason.

„Běžná věc,“ odpověděl mu Drake a zívl.

„Tak jsme naši kořist dohnali,“ řekl Mason.

„Je to Dixie...“

Mason se ušklíbl: „To tvrdí ona, že je Dixie.“

„No a?“ opáčil Drake.

Mason zavrtěl hlavou.

„Na co míříš?“

Mason vytáhl z kapsy kapesník: „Tady jsou tři skvrny od rtěnky, označené číslicemi jedna, dvě, tři. Co o nich soudíš, Paule?“

„Musel jsi mít rušnou noc,“ mínil Drake.

„Nech si ty rozumy. Co soudíš o té rtěnce? Je to jedna a tatáž?“

„Dvě jsou stejné. Jedna je snad o trochu světlejší než ta druhá. Řekl bych - ne, počkej - všechny jsou stejné. Řekl bych, že všechny mají stejný odstín.“

„Také bych řekl,“ souhlasil Mason.

„Chceš říct, že ses olizoval se třemi různými dívkami?“ ptal se Drake.

Mason vytáhl z kapsy rtěnku: „Otěr číslo jedna je ze rtů dívky, která tvrdí, že je Dixie Daytonová. Otěr číslo dvě je z nápisu tady na spodní straně stolku a otěr číslo tři je z této rtěnky.“

„Nápis na spodní straně stolku?“ ptal se Drake.

„Hm.“

Mason přitáhl stolek, jemně ho obrátil a Paul Drake spatřil na spodní straně nápis a hvízdl: „Do čerta, jak se ti tohle podařilo najít, Perry?“

„Jednoduše, milý Watsone,“ ušklíbl se Mason. „Tahle rtěnka ležela na podlaze. Všimni si, že pouzdro je pozlacené. Zachycuje a odráží světlo. Jenom slepý by to přehlédl.“

„Dobře,“ souhlasil Drake. „Pořád ještě nechápu, jak se stalo, že ses podíval na spodní desku stolku.“

„Podívej se na tu rtěnku,“ vyzval ho Mason. „Ženské rty jsou hladké. Tahle rtěnka přejela přes něco drsného, co do ní vyrylo hluboké rýhy a rozmačkalo hrany.

Tak jsem se přirozeně začal rozhlížet, kde jinde než na lidských rtech byla tahle rtěnka použitá.“ „A našel jsi tenhle stolek,“ hádal Drake.

Mason kývl.

„Tak počkej,“ řekl Drake. „Tohle může být jasné. Tady ses měl setkat s Morrisem Alburgem?“

„Správně.“

„A - no k čertu, v tomhle pokoji byl Alburg a nějaká žena, řekněme Dixie Daytonová. Někdo vnikl dovnitř s namířeným revolverem a...“

„Všimni si otisku revolveru na přehozu,“ upozornil Mason. „Je to docela jasné.“

Drake sledoval směr Masonova prstu a zvolal: „Zatraceně že jo, Perry... Bože můj, to je ono! To opravdu dává věci dohromady. Tady seděli. Věděli, že je odvezou autem a oddělají. Chtěli zanechat nějaký vzkaz. Neměli k tomu žádnou příležitost, ale ta dívka předstírala, že chce vypadat co nejlépe, až ji odbouchnou, tak otevřela kabelku, vyndala rtěnku a začala se s ní ohánět. Všechno to bylo naprosto přirozené a nikdo si jí nevšiml, když tajně načmárala ten vzkaz. Měla strach, že to nenajdeš včas, aby to bylo k něčemu dobré, tak upustila rtěnku na zem, kde ji určitě uvidíš. Potom ji pošťouchli bouchačkou a řekli, že je čas jít.“

„To zní docela logicky,“ prohlásil Mason nezúčastněně.

„Hergot,“ řekl Drake, „já nechápu, proč tě to nechává tak chladným, Perry. Ksakru, dejme se do toho. Pokusme se vyluštit tu zprávu. Dejme - co myslíš? Neměli bychom raději zavolat policii?“

„To si myslím.“

Drake se na něj podíval: „Ty jsi ten nejzatracenější chlap, jakého jsem kdy poznal. Do něčeho se namontuješ, vytáhneš mě z postele ve tři hodiny ráno, potom se někde poflakuješ a už se s tím nijak nezabýváš a zdá se, že už tě to nezajímá. Ti lidé jsou v nebezpečí. Jestli je najdeme živé nebo mrtvé, to záleží na tom, jak rychle rozluštíme ten vzkaz a poskytneme jim pomoc.“

„To je možné,“ přitakal Mason.

„Co k čertu je na tom špatně? ptal se Drake.

„Ten vzkaz na spodní straně,“ řekl Mason, „pravděpodobně napsala nějaké žena, která si pohrávala se rtěnkou a podařilo se jí, když se pozornost jejích strážců rozptýlila, napsat něco na spodek stolku. Je to tak?“

„Jistě, tak mi to připadá,“ řekl Drake.

Mason vyndal z kapsy notes, položil si ho na kolena a pravil: „Tohle teď představuje desku stolu. Vezmi si tužku a napiš sem slovo ‚pomoc‘.“

„Dobře,“ souhlasil Drake, „co to dokazuje?“

„Teď ten notes obraťˇ,“ vyzval ho Mason. „Představ si, že to je spodek stolku. Teď sedíš u stolku. Jestli ti to pomůže, přidrž si notes na spodní straně stolku. Teď si vezmi tužku a napiš na spodek stolku slovo ‚pomoc‘.

„Jistě,“ řekl Drake sarkasticky, „vyhovím ti ve všem. Ale zdá se mi, že jen zbytečně ztrácíme čas.“

Posadil se na židli. Perry Mason pevně přidržel notes na spodku stolku. Drake napsal slovo ‚pomoc‘.

Mason vyndal notes zpátky na stolek.

„No, to jsem blázen,“ pronesl Drake. A pak náhle řekl: „Zkusme to znova, Perry.“

Mason přidržel notes na spodku stolku a Drake opět napsal slovo „pomoc“. Zase obrátil notes na stolek a pochybovačně potřásal hlavou. „To je pro mne novinka,“ řekl. „Samozřejmě, má to logiku, když se nad tím zamyslíš. Jen mě to nikdy nenapadlo, to je to.“

„Pokaždé, když budeš něco psát na spodek stolku, musíš to napsat takhle,“ vysvětloval Mason. „Teď si přidrž notes před zrcadlem a slovo ‚pomoc‘ přečteš správně, ale když se na to podíváš takhle, je to příklad, čemu děti říkají ‚zrcadlové písmo‘.“

„Proto,“ řekl Drake, „si myslíš, že tenhle vzkaz nepsal někdo, kdo seděl tady u stolku.“

„Tenhle vzkaz,“ prohlásil Mason s jistotou, „napsal někdo, kdo nemusel skrývat, co dělá. Jednoduše obrátil stolek vzhůru nohama, napsal slovo ‚pomoc‘ a potom ty další údaje.“

Drake přikývl.

„Tenhle vzkaz,“ tvrdil Mason, „může být past.“

„V jakém smyslu?“

Mason ignoroval otázku a dál přemýšlel nahlas. „Můžeme s jistotou usoudit, že tenhle vzkaz je podvod, protože nebyl napsaný tak, jak by měl. Proto musí být nějaký důvod, proč byl tenhle vzkaz napsaný,“

Drake ho tiše pozoroval.

Mason zvedl dva prsty. „Zaprvé,“ řekl a sevřel palec s ukazováčkem, „ten vzkaz je past. Zadruhé, ten vzkaz je falešný.“

„Jak to myslíš, falešný?“

Mason netrpělivě pronesl: „Víme, že Morris Alburg byl v této místnosti.“

„Byl to opravdu jeho hlas?“

Mason přikývl. „Poznal jsem jeho hlas. Ten člověk byl hrozně vzrušený. Byl v téhle místnosti nebo alespoň říkal, že tady je, a neměl důvod, aby lhal.“

„Tak co se mu tedy stalo?“

„Potom,“ pokračoval Mason, „na něj někdo namířil revolver a Morris napsal vzkaz. Možná s ním byla ta dívka a ta nechala vzkaz rtěnkou.“

„Ale já jsem se domníval, že jsi právě prohlásil, že to tak nemohla napsat, protože by to bylo...“

Mason mu naznačil, aby byl zticha. „Lidé, kteří odvedli Morrise Alburga z této místnosti, zjistili, že zanechala vzkaz. Asi už neměli čas najít tu pravou zprávu, tak mi zřejmě podvrhli falešnou stopu... Podíváme se ještě jednou na ten stolek, Paule.“

Oba muži si společně prohlíželi spodek stolku.

„Nezdá se mi, že by tady byla nějaká jiná zpráva," pochyboval Drake.

„Zřejmě ne. Rozhlédneme se. Možná je ten vzkaz někde jinde, oni ho nemohli najít a chtěli to narafičit tak, abych ho nenašel. Lidé, kteří odvedli Alburga z této místnosti, museli mít naspěch."

„Nezdá se ti to poněkud přitažené za vlasy?" zeptal se Drake.

Mason netrpělivě odvětil: „Všechno má svůj důvod. Na spodku stolku je zpráva. Má svůj důvod. Chci zjistit jaký." „Ale proč by někdo zanechával zprávu, aby zpochybnil jinou, když o ní nevěděl?"

„Museli mít podezření, že je tady ještě jiná zpráva, ale nevěděli kde. Proto se rozhodli zanechat vzkaz, který je falešný... Začni se porozhlížet, Paule. Uvidíme, co najdeme my."

Mason otevřel dveře skříně, prohlédl si zárubně, podíval se na hranu dveří, která byla skrytá, když se dveře otevřely v závěsech.

Prohledal vnitřek skříně, vnitřek koupelny.

„Našel jsi něco?" zeptal se Drake.

Mason vyšel ze dveří koupelny a zavrtěl hlavou. Drake, který hledal jen povrchně, mínil: „Co kdybychom rozebrali tu myšlenku, že to je past, Perry. Co by to mělo být?"

„Mohla to být past nastražená na nás," prohlásil Mason, „aby nám způsobila ztrátu drahocenného času. Jelikož však jsem přesvědčený, že celá ta věc je bouda, nechci tím ztrácet čas."

„Ale něco to znamená, Perry."

„To jistě," souhlasil Mason, „pravděpodobně nějakou knihu. Vezmi si ten údaj ‚262 S 3'. To pravděpodobně znamená stránku dvě stě šedesát dva ve 3. svazku."

„To je ono," vykřikl Drake, „a potom ‚Ř 15 vlevo' znamená patnáctý řádek v levém sloupci."

„Zřejmě," souhlasil Mason, „je to kniha, která má tři svazky rozdělené do sloupců. Co by to mohlo být, Paule?"

Drake se zachmuřeně zamyslel. „Mohl to být soubor zákonů, Perry?"

Mason řekl: „Spíš by to mohly být svazky, na které se právě díváš."

„Nechápu... Aha, ty myslíš telefonní seznam. Ten však nemá označené svazky."

„Tenhle ano. Všiml sis toho papíru, který je přilepený na zadní straně?"

Paul Drake si vzal jednu z knih a obrátil ji: „ Hotel Keymont, telefonní seznam č.l, pokoj 721," stálo tam. „Tohle je zřejmě taková špeluňka, kde hosté ukradnou všechno, co není přibité... Sakra, Perry, podívej se!"

Drake popadl svazek č. 3 telefonního seznamu, nalistoval stránky, odpočítal řádky a četl: „Herbert Sidney Granton, 1024 Colinda Avenue."

„Má to nějaký význam?" zeptal se Mason.

„To se ví, že jo," vykřikl Drake vzrušeně. „To jméno jsem už slyšel. Je to - okamžik, Perry."

Rychle vyndal notýsek, nalistoval stránky a řekl: „Samozřejmě. Je to jedno z jmen, které používá George Fayette, zatčený pro černé sázky a jehož případ se zřejmě vypařil do vzduchu... Sakra, Perry, dejme..."

Mason zavrtěl hlavou.

„Chceš říct, že tuhle stopu nebudeme sledovat?" naléhal Paul.

„Ještě ne" řekl Mason, „nejdřív dokončíme hledání."

Prohlížel spodky židlí, vlezl pod postel a požádal: „Paule, tamhle nad umyvadlem visí zrcadlo. Podívej se na zadní stranu, ano?"

Byl ještě pod postelí, když Drake vzrušeně vykřikl: „Tady něco je, Perry."

Mason rychle vylezl, oprášil si oblek a šel k Drakeovi, který sundal zrcadlo ze zdi.

Na zadní straně zrcadla bylo rtěnkou napsané číslo 5N20862.

„Tak tohle," řekl Mason, „je pravděpodobně číslo nějakého auta."

Oba muži studovali řadu číslic, napsaných rtěnkou na zadní straně zrcadla.

„Já tomu nerozumím," přiznal Drake.

„Já ano," řekl Mason. „V téhle místnosti byl Morris Alburg s nějakou ženou. Někdo je přepadl a z nějakého důvodu museli odejít. Chtěli mi nechat vzkaz. Dívka použila rtěnku a napsala vzkaz na zadní stranu zrcadla, když před ním stála a upravovala se. Nikdo si jí při tom nevšiml. Když však

opouštěli místnost, nějak jim došlo, že napsala vzkaz rtěnkou. Obávali se, že ho najdu. Vrátili se tedy a nastražili past tak jasným vzkazem, že slepý by ho nepřehlédl.“

„Ty si tedy myslíš, že tenhle vzkaz je původní a pravý?“ poukazoval Drake na rtěnku na zadní straně zrcadla.

Mason přikývl: „A tamten na spodku stolku je past.“

Drake řekl: „Tohle opravdu vypadá jako číslo auta, jistě.“

„Jak dlouho ti bude trvat, abys tohle číslo zjistil?“ zeptal se Mason.

„Pusť mě k telefonu,“ řekl Drake, „víc než pár minut ne.“

„Okamžik,“ zastavil ho Mason, „odsud ne, Paule.“

„Ne?“

„Ne. Jediný člověk, který má dole službu, je ten noční recepční. Mám dojem, že ho velice zajímá, co se tady děje. Když bude poslouchat, jak pátráš po tom autě, bude mu jasné, kam pojedeme, až odsud vypadneme. A nikdo nesleduje tu dívku, která tady byla... Jak dlouho ti bude trvat, než seženeš nějaké lidi a pověsíš je na tu dívku v 815, Paule?“

„Dlouho ne.“

Mason se rozhodl: „Zadrž, Paule, já si myslím, že to je případ pro policii. Mám dojem, že se dostáváme pod čáru ponoru,“

„Chceš zavolat policii?“

„Ne tak zcela,“ váhal Mason, „ale rád bych viděl nějakou malou policejní akci, když to správně vymyslíme - a abychom ji měli pod kontrolou. Ta záležitost je pořád nějak zamotaná.“

„Jak to myslíš?“

„To číslo na zadní straně zrcadla,“ naznačil Mason.

„Co je s ním?“

„Kdo ho tam napsal?“

„Pravděpodobně skutečná Dixie Daytonová,“ připustil Drake. „Byla tady s Morrisem Alburgem. Čekali na tebe. Někdo je objevil. Neměli zamčené dveře, abys mohl vejít bez zbytečného zdržování.“

„Tohle všechno souhlasí,“ připustil Mason. „Až potud jsem s tebou zajedno, ale povídej dál, Paule. Co se stalo potom?“

„Někdo, kdo věděl, kde jsou, kdo nechtěl, aby se s tebou setkali, jednoduše otevřel dveře a vešel dovnitř. A když vcházel, měl v ruce revolver.“

„Co bylo potom?“

„Potom jim oznámil, že je vezmou na projížďku, a Dixie Daytonová pravděpodobně řekla: ‚Tak dobře, chlapci, nejdřív se však upravím/ a šla k zrcadlu, vyndala rtěnku a začala si nanášet trochu rtěnky a roztírat ji špičkou malíčku. Při tom sledovala v zrcadle, co se děje.

Alburg se asi choval poněkud neklidně nebo si snad mysleli, že bude dělat brajgl, tak se věnovali jemu a Dixie okamžitě vzala zrcadlo, nadzvedla ho pár centimetrů ode zdi a poznamenala to číslo automobilu.“

„Jakého automobilu,“ zeptal se Mason.

„Toho, který nám naznačí, kam je odvezli.“

„Chceš říct, že znala číslo auta, které na ně čekalo?“

Drake se zamračil: „No, to asi ne.“

„Potom je osoby, které vnikly do pokoje, donutily, aby je následovali?“ zeptal se Mason.

„Jistě.“

„Výtahem dolů, přes halu, ven do noci?“

Drake se najednou začal zamýšlet.

„To vypadá jako ve filmu,“ poznamenal Mason.

„No, takhle se to mohlo stát,“ uvažoval Drake. „Kruci, Perry, vždyť se to stalo.“

„A to číslo auta?“ připomenul Mason.

„To mě mate,“ připustil Drake.

Najednou Mason luskl prsty.

„Co je?“ zeptal se Drake.

„Hledáme automobil," řekl Mason. „Tohle může být číslo automobilu, který řídil ten případný únosce, automobilu, který má díru po kulce v pravých předních dveřích."

„To by mohlo být," soudil Drake, zachmuřený usilovným přemýšlením.

Mason pravil: „Máme tedy dva vzkazy, Paule. Jeden může být původní, který zanechala společnice Morrise Alburga, ať už byla kdokoliv, ten druhý je falešný a pochází od těch druhých osob. Ten falešný ukazuje jasně na George Fayetta. Co to znamená?"

Drake řekl: „Přikláním se k tomu, podívat se na toho Herberta Sidneyho Grantona z telefonního seznamu. Nemůže uškodit, když se tam podíváme."

„Obávám se, že může, Paule."

„Proč?"

Mason pravil: „Čas pracuje proti nám. Někdo nás chce poslat na falešnou stopu. Nechápu, proč tahle falešná stopa vede k Fayettovi, který je jeden ze spolupachatelů, ledaže by byl důvod v tom, že už Fayetta nechtějí. Možná ho chtějí obětovat. Ale jestli ano... dost, to nemá smysl, Paule."

„Nehodlají ho obětovat, protože v tom případě by Fayette mluvil," upozornil Drake.

„Leda," řekl Mason náhle, „by byl v situaci, kdy už nemůže mluvit... Paule, musíme se dozvědět, co je v pokoji 815. Pojďme..."

Dveře pokoje se prudce rozletěly, na prahu stál poručík Tragg z oddělení vražd v doprovodu dalšího policisty, kterého Mason neznal, a řekl: „Co k čertu vy víte o pokoji 815?"

„Podívejme," podivil se Mason, „jaká nečekaná návštěva nás poctila, Paule. Co vás sem přivádí v tuhle ranní hodinu, poručíku?"

„Služební povinnost," odpověděl poručík Tragg. „Tak co víte o pokoji 815?"

„Ach," řekl Mason, „právě si říkáme, že se půjdeme trochu prospat a objednáme si budíček na osm patnáct."

Traggova tvář potemněla. „Masone, jestli budete takhle pokračovat, tak se octnete tam, kde žádný budíček nebudete potřebovat. Vzbudí vás ráno v půl sedmé, mřížemi vám prostrčí kafe a kukuřičnou kaši a bude to. Znáte se se seržantem Jaffreym?"

Mason zareagoval: „Domníval jsem se, že znám všechny chlapce v oddělení vražd."

„Není v oddělení vražd," pronesl tiše Drake. „Já ho znám, Perry. Je u mravnostní policie."

Jaffrey odměřeným kývnutím pozdravil Drakea.

Poručík Tragg řekl: „Seržant Jaffrey má na starosti zvláštní úkoly. Bob Claremont pracoval pod ním v době, kdy ho zabili, a celá tahle zatracená záležitost je spojená s vraždou Claremonta. Masone, je to s váma špatný. Co jste sakra měli v úmyslu s pokojem 815? Odpovězte jasně, protože tentokrát máme karty v ruce my."

„Po pravdě," řekl Mason, „jsem chtěl, aby Paul Drake sledoval osobu z pokoje 815, protože jsem o ní potřeboval víc informací."

„O ní?"

Mason přikývl.

Tragg se zeptal: „Co tady děláte?"

„Přišel jsem na schůzku s klientem."

„Poslyšte, Masone, já vám to všechno vybalím. My víme, že..."

„Já bych to nedělal, poručíku," přerušil ho seržant Jaffrey. „Ať odpovídá na otázky on,"

Tragg nereagoval na přerušení a pokračoval: „Budu s váma jednat na rovinu, Masone, vyložím karty na stůl a nebudu na vás líčit žádné pasti. Tenhle hotel je zapadák. Cokoliv se tady odehrává, nevyvolává běžně žádnou pozornost, ale obyvatel pokoje 813 slyšel zvuky hádky a potom tlumený výstřel, jak se domnívá. Zavolal policii."

„Jak je to dlouho?" zeptal se Mason.

„Není to tak moc dlouho," řekl Tragg. „Zrovna jsme přijeli. Hlídkový vůz tady byl dvě minuty potom, co přijali telefonát. Zjistili, že dveře u 815 nejsou zamčené, na posteli našli mrtvolu a uvědomili oddělení vražd. Náhodou jsem právě pracoval se seržantem Jaffreym na určitých okolnostech toho případu a rychle jsme sem vyrazili.

Ten mrtvý chlap na posteli v pokoji 815 je poměrně pořez, má tmavou pleť a neobyčejně husté černé obočí, které je u kořene nosu téměř srostlé. V kapse měl řidičák na jméno Herbert Sidney

Granton a bydliště na Colinda Avenue číslo 1024. Dal jsem to do péra svým lidem a zpracoval jsem toho recepčního. Je to jeden z těch lidí, kteří mají fotografickou paměť na obličeje. Ptal jsem se ho, jestli se v hotelu odehrávalo něco mimořádného, a on mi řekl, že tu je Perry Mason, že má dojem, že Perry Mason šel na pokoj 721, že tam za ním přišel soukromý detektiv a že se zapsala jakási ženská, kterou si přivedl jako detektivku. Tak co se tady sakra děje?“

Mason mrkl na Paula Drakea. „Naše vyšetřování nás utvrzuje, že Sidney Granton je jiné jméno pro George Fayetta a že George Fayette asi měl nějakou spojitost s pokusem unést a zabít Dixie Daytonovou. Nic jiného vám nemohu říct.“

„Nic jiného,“ vztekal se Tragg, „mi říkat nemusíte. Když chcete dělat potíže, budete je mít. Nesmíte opustit hotel. Jděte dolů do haly a čekejte tam, až budu mít čas vás vyslechnout.“

„Chcete nás zadržet jako očité svědky?“ zeptal se Mason.

Ramenatý seržant Jaffrey hrozivě postoupil o krok dopředu: „Nikoli jako svědky, ale jako podezřelé z vraždy Herberta Sidneyho Grantona,“ řekl. „A teď už odsud vypadněte, do prdele.“

Kapitola 8

V HALE HOTELU KEYMONT bylo rušno. Přicházeli reportéři novin a fotografové, dělali snímky s bleskem, lezli do výtahu a pospíchali do horních pater.

V recepci za pultem seděl uniformovaný policista. Podle rozkazu policie nesměl venku parkovat nadměrný počet aut. Z ulice vypadal hotel Keymont jako naprosto normální druhořadý hotel. Panovala mrtvá noční hodina, která přichází předtím, než první denní paprsky vyznačí siluety městských budov proti blednoucí obloze. Na ranní provoz bylo příliš brzo a příliš pozdě i pro ty poslední flamendry. Několik odvážných taxikářů bezcílně popojíždělo naprosto opuštěnými ulicemi, protože neměli nic jiného na práci. Jejich znalecké oči zpozorovaly neobvyklý shon v hale hotelu. Následovalo krátké zpomalení a už se taxík obracel. Hotel Keymont je hotel Keymont - jedno ze známých míst.

Nastražená policejní past se ukázala jako neúčinná. Kromě policie a novinářů do hotelu nikdo nevstoupil. Nikdo se nepokoušel odejít.

Noční recepční, kterého policie zadržela, seděl na opačné straně haly než Mason a Paul Drake, občas na advokáta a soukromého detektiva pohlédl. V obličeji měl pouze výraz dobrého hráče pokeru, když si rovná v ruce karty.

Reportéři novin se snažili zpovídat Masona, ale jedinou odpovědí bylo zavrtění hlavou.

„Proč ne?“ zeptal se jeden z nich.

„Spolupracuji s policií,“ odpověděl Mason. „Chtějí, abych to, co vím, řekl jenom jim a nikomu jinému.“

„Tak dobře. My se to dozvíme od policie.“

„To je správné.“

„Vy už jste s nimi tedy mluvil?“

„Trochu.“

„Oni to tak nevidí.“

„Nemohu za to, jak to vidí policie.“

„Co kdybyste nám řekl jenom to, co jste už řekl jim a ...“

Mason se usmál a zavrtěl hlavou.

Novinář ukázal prstem na Paula Drakea.

„Bez komentáře,“ řekl Drake.

„Vy jste ale ochotný.“

„Musím,“ řekl Drake.

V centrále se ozvalo zazvonění.

Uniformovaný policista za pultem propojil kabel a řekl: „Haló... Oukej, poručíku.“

Vytáhl kabel, kývl na tajného v hale a šeptem s ním prohodil několik slov.

Detektiv přišel k sedícímu Masonovi a Drakeovi a vyzval je: „Tak jo, chlapci. Poručík chce s váma teď mluvit. Pojďte.“

Vedl je kolem výtahu, po schodišti a dál chodbou kolem hlídkujícího uniformovaného policisty a otevřel dveře do zřejmě nejokázalejších pokojů.

Poručík Tragg kouřil doutník a hověl si v pohodlném křesle na opačném konci místnosti. Poněkud stranou seděl na vycpané židli Jaffrey a kouřil cigaretu. Na druhé straně vedle poručíka Tragga, na stolku osvětleném klavírní lampičkou měl policejní stenograf rozložený blok a nad ním držel plnicí pero.

Když Mason vstupoval do místnosti, rychle se podíval na blok a všiml si, že asi dvanáct nebo patnáct stránek je popsaných těsnopisnými znaky.

„Pojďte dál a posaďte se,“ vybídl je Tragg. „Omlouvám se, že jsem vás musel zdržet, ale tak už to chodí.“

Drake a Mason se posadili na židle.

„Tak tedy,“ řekl Tragg, „povězte mi, jak to bylo.“

Mason spustil: „Volal mi jeden klient a požádal mě, abych se s ním setkal v pokoji 721. Řekl mi, abych vešel bez klepání. Vyjel jsem nahoru k 721 a vstoupil do pokoje.“

„Byl tam někdo?“ zeptal se Tragg.

„Nikdo.“

Tragg pravil: „Záhy nato jste telefonoval Paulu Drakeovi. Záznam v centrále ukazuje, že byl spojený hovor z pokoje 721 do Drakeovy kanceláře.“

„To souhlasí.“

Tragg se obrátil k Drakeovi: „A co jste dělal vy, Drakeu?“

„Jednal jsem podle Masonových pokynů.“

Tragg promluvil klidně a mile: „Mason často ignoruje předpisy, Paule. Je velice schopný, velmi pohotový a zná každou tečku a čárku zákona. Nikdy ho nevyškrtli ze seznamu advokátů.

Vláčí vás za sebou. Vy ty tečky a čárky v zákoně neznáte. Vy máte licenci jako soukromý detektiv. Můžete ji zatraceně lehce pozbýt. Tak si teď poslechneme vaši historku.“

Drake vrhl rychlý pátrávý pohled na Masona a hledal nějaké znamení. Masonova tvář byla naprosto bezvýrazná.

Seržant Jaffrey řekl: „Já vám, chlapi, něco povím. Tenhle případ je spojený s vraždou Boba Claremonta. Bob byl prima kluk. To však už neplatí. Bob Claremont byl policajt. Zabila ho banda falešnejch hráčů šestákovýho pokeru, kteří si mysleli, že jim patří město, a Bob byl na stopě něčeho velkýho. Nebudete mi vykládat, že ho odbouchli jenom proto, že se chystal sbalit nějakýho chlápka pro černý sázky. Vy si můžete myslet, že máte patent na rozum, ale na mě to neuhrajete. Já kašlu na to, kdo jste. Odvezu vás na ředitelství a tam si vás zmáknu, když to bude nutný. Já chci, abyste mi všechno vyzpívali, a chci, aby odpovědi seděly,“

Poručík Tragg varovně pokynul Jaffreymu, rychle pohlédl na stenografa a spěšně pronesl: „Chápejte, my vám nevyhrazujeme, ale máme pocit, že nám dlužíte dobrovolnou výpověď, pánové. My ji chceme, to přiznávám. A varuju vás, jestli nám začnete něco zatajovat, máme možnost s váma zatočit. Teď nám povězte, co se stalo,“

Mason začal: „Volal mi klient, abych přišel sem do toho pokoje.“

„Kdo byl ten klient?“

„To vám nemohu říct.“

„Co se dělo?“

„Někdo přišel sem do pokoje.“

„Ten klient?“

„Ne ten, který mi telefonoval, ten ne.“

„A co se stalo potom?“

„Ta osoba, která byla v pokoji, na několik minut odešla. Požádal jsem Paula Drakea, aby se dal do práce a tu ženu sledoval. Telefonoval jsem mu. To je asi všechno, co vím.“

Seržant Jaffrey vstal ze židle.

„Okamžik, seržante,“ přibrzdil ho ihned Tragg a tentokrát se neklamně obrátil ke stenografovi. „Vyslechneme Paula Drakea. Ten nemá profesní imunitu a výsady jako advokát a já si myslím, že za určitých okolností bude vstřícnější - daleko vstřícnější.“

Poručík Tragg se obrátil k Paulu Drakeovi. „No, Drakeu, tohle je případ vraždy. My všichni máme důvod se domnívat, že víte ze zkušenosti, jak jednat s oddělením vražd. Já nechci strkat nos do vašich soukromých záležitostí a přátelství s Masonem, ale chci od vás slyšet všechno, co se stalo a co by mohlo mít vztah k té vraždě. Tak spusťte.“

Drake nervózně zakašlal a poposedl.

„A nechceme slyšet žádný vytáčky,“ upozornil Jaffrey. „Od vás ne. Teď jde o všechno. Jestli si budete dál vydělávat na živobytí provozováním detektivní kanceláře nebo jestli budete vyřízenej a zabalíte to, to se rozhodne v několika příštích minutách právě tady v tomhle pokoji, tak začněte povídat.“

„Perry,“ promluvil Drake utrápeně, „musím jím říct všechno, co vím, to je jasné.“

Mason neodpověděl.

„A nemáme na to celou noc,“ poznamenal seržant Jaffrey.

„Nechali jste nás čekat víc jak hodinu," připomenul mu Mason.

„To je všechno vaše vina," tvrdil seržant Jaffrey. „Nechali jsme vás čekat, protože jsme shromažďovali určitý důkazy, a buďte bez obav, že je máme. Můžeme si vás procvaknout, chlapci. Tohle je jedna z příležitostí, jak si ověřit, na které straně stojíte. Tak začněte, Drakeu."

Drake spustil: „Byl jsem doma a spal. Zazvonil telefon. Mason chtěl, abych zjistil, kdo to byl s ním v pokoji 721."

„Muž nebo žena?"

„Žena."

„Říkal nějaké jméno?"

„Jestli říkal, tak si ho nepamatuji. Byl jsem hodně ospalý v tu dobu. Říkal, že ta žena byla v pokoji a odešla a má se vrátit. Chtěl, abych ji sledoval a zjistil, kdo to je."

„Dobrý, už se lepšíte," pochválil ho Jaffrey a už se neprojevoval tak útočně. „Poslechnem si ten zbytek."

„Měl jsem jen několik minut na to, abych se dal do práce," vzpomínal Drake. „Věděl jsem, že budu potřebovat někoho venku před hotelem a někoho, kdo by mohl tu ženu označit, až vyjde z pokoje 721. Bylo mi zcela jasné, že bude nemožné, aby jedna osoba zvládla oba úkoly. Žena, která by vyšla z pokoje 721, by podezírala každého, koho by potkala na chodbě, dvojnásobně by podezírala každého, kdo by s ní náhodou v tuhle ranní hodinu jel dolů výtahem."

Tragg přikývl.

Drake pokračoval: „Byla to naléhavá situace. Možná víte, jaký Mason je, když pracuje na případu. Chce všechno a chce to hned. Je to důležitý klient. Stará se mi o velkou část kšeftů. Sloužím mu."

„Na tom nezáleží. Co jste udělal?"

„Zatelefonoval jsem do kanceláře, jestli je tam někdo okamžitě k dispozici. Nikdo tam nebyl. Mám v ústředně spojovatelku, která se zdá velmi schopná."

„Jak se jmenuje?" zeptal se Jaffrey.

„Minerva Hamlinová."

„Tak dál."

„Zavolal jsem Minervě, aby na chvíli zavřela kancelář, aby se podívala do skříní, ve kterých máme pracovní převleky, aby si vzala čepeček a zástěru pokojské, dala je do tašky, rychle přijela do hotelu Keymont, zapsala se a požádala recepčního, aby jí dal pokoj do ulice."

„Proč do ulice?" zeptal se Tragg.

„Aby mi mohla dát znamení," odpověděl Drake. „Měla se obléknout jako pokojská a potloukat se po chodbě, aby viděla, kdo vyjde z pokoje 721. Zatímco by ta dívka jela výtahem dolů, Minerva měla doběhnout do svého pokoje a baterkou mi dát znamení. Parkoval jsem před hotelem. V tu noční hodinu nebylo příliš pravděpodobné, že bych se spletl. Kdybych věděl, že ta žena jede výtahem dolů, byl bych ji viděl, jak prochází halou, a sledoval bych ji, až by vyšla ven. Měl jsem auto zaparkované tak, že jsem viděl do haly a na výtah. Zpětné zrcátko jsem si nastavil tak, abych zachytil signál baterkou z pokoje do ulice."

„Zatraceně dobrá práce," připustil Jaffrey zdráhavě.

„Co se dělo?" zeptal se Tragg.

„Zastavil jsem se v kanceláři a vyzvedl Minervu Hamlinovou. Dorazili jsme sem v rekordním čase. Zaparkoval jsem auto, nastavil zpětné zrcátko, abych zachytil každé světelné znamení, seděl a čekal. Minerva šla do hotelu, požádala recepčního o pokoj do ulice, zapsala se a odešla do pokoje. Samozřejmě si okamžitě oblékla převlek pokojské a vyšla ven, aby viděla na pokoj 721."

„Co potom?"

„Potom se nedělo nic," vyprávěl Drake, „až jsem spatřil samotnou Minervu, když se vynořila z výtahu. Vypadala, že ji něco vyvedlo z rovnováhy."

„Pokračujte," vyzval ho Tragg.

„Přešla halou a přišla mi podat zprávu. To neměla dělat. Bohužel, měli jsme příliš naspěch a neměli jsme možnost si domluvit signály, kdyby se stalo něco neočekávaného. Byla přesvědčená, že bych měl vědět, co se stalo, že mi to musí říct. Jiná možnost předat informaci nebyla."

„No dobře, co se stalo?“

Drake popsal činnost Minervy až do okamžiku, kdy dívka, kterou sledovala, vešla do pokoje 815.

„Co potom?“ zeptal se Tragg.

„Minerva potom chvíli čekala, pak si uvědomila, že Mason bude nervózní, že já budu chtít změnit plán celé operace, a tak seběhla dolů a ven, kde jsem parkoval.“

„Co jste udělal?“

„Šel jsem nahoru a oznámil to Perrymu Masonovi.“

„Co dělala Minerva?“

„Vrátila se do kanceláře,“ řekl Drake.

„Nehlídala pokoj 815?“

Drake zavrtěl hlavou. „Uvědomte si, ze zaparkovaného auta jsem viděl na výtah. To znamenalo, že noční recepční všechno viděl. Když Minerva vyběhla ven, aby mi podala zprávu, pochopil, že tam čekám, abych někoho sledoval. Měl jsem pocit, že Minervina užitečnost skončila. Nemohla řídit auto, aby tu dívku sledovala. To jsem měl v náplni já. Byl jsem si skoro jistý, že ta žena zůstane v pokoji 815 přinejmenším tak dlouho, dokud nebudu mít čas získat pokyny od Masona... Mezitím jsme povolali dva operativce, kteří byli pravděpodobně na cestě do kanceláře. Řekl jsem Minervě, aby je sem poslala, jakmile dorazí... Tak, pánové, tohle je moje výpověď.“

„To je povedená výpověď,“ řekl Jaffrey.

„Je to pravda,“ odporoval Drake nažhaveně.

„Je to celá pravda?“ zeptal se Tragg.

„Je to pravda, zejména co se týká pokoje 815.“

„Rádi bychom zjistili něco o té ženě.“

„Já jsem ji samozřejmě nikdy neviděl,“ řekl Drake.

Jaffrey vstal ze židle, významně pohlédl na Tragga a odešel z pokoje.

Tragg položil otázku: „Když jste se setkal s Perrym Masonem v pokoji 721, zjistil jste něco důležitého?“

Drake znovu pohlédl na Masona. V očích měl zoufalou otázku.

Mason se uhlazeně zeptal: „Předpokládám, že jste pokoj důkladně prohledal, poručíku?“

„Kladu otázky Paulu Drakeovi,“ poznamenal Tragg.

Mason pokrčil rameny. „Řekni mu všechno, co chce vědět, Paule. To znamená,“ dodal spěšně, „všechno, co jsi zjistil nebo objevil.“

„Myslíte všechno, co jsem zjistil?“ zeptal se Drake. Tragg přikývl.

„To je jedna věc,“ uvažoval Drake, „ale co rozhovory?“

„Chceme znát všechny rozhovory,“ požadoval Tragg.

„Žádné rozhovory,“ doplnil Mason.

„Myslím, že na ně máme právo,“ trval na svém Tragg.

„K čemu?“

„Chceme si ověřit, jestli Drake mluví pravdu.“

Masonovy oči se na okamžik zamyšleně zúžily, potom náhle pravil: „Když jsem vstoupil sem do pokoje, poručíku, všiml jsem si, že na posteli je otisk, jako kdyby tam někdo seděl. Na posteli byl i další otisk. Vypadalo to, jako kdyby někdo položil na přehoz revolver.“

„Já vím,“ potvrdil Tragg.

„A ještě něco jsem našel,“ řekl Mason a zkoumavě se na něj podíval. „Našel jsem rtěnku.“

„Kde je?“

Mason sáhl do kapsy, vyndal rtěnku a podal ji poručíku Traggovi.

„Vy jste to celé zapatlal,“ bědoval Tragg, „takže na tom teď nejsou žádné otisky.“

Mason souhlasil: „To bylo jistě ode mne neopatrné.“

„Sakra, to teda jo,“ vzplanul Tragg hněvivě.

„Samozřejmě,“ pokračoval Mason, „kdyby mi oddělení vražd zatelefonovalo a řeklo: ‚Podívejte, Masone, teď v této chvíli ještě nejsme schopni prohlásit to určitě, ale asi za patnáct

minut bude v pokoji 815 spáchaná vražda a ta mladá žena, která teď s vámi mluví, půjde do pokoje 815‘ - pak bych se samozřejmě postaral, aby se otisky zachovaly...“

„Nepotřebujeme nějakou jízlivost,“ prohlásil Tragg, „my potřebujeme fakty.“

„Ty vám říkám.“

„Co ta rtěnka?“ zeptal se Tragg.

Mason sledoval výraz Traggovy tváře jako jestřáb vchod do králičí nory a pravil: „Všimněte si, že konec rtěnky vypadá jako rozedřený o nějaký drsný povrch a že nebyl použitý jenom k ozdobě ženských úst.“

„A co z toho vyvozujete?“

Mason ho pronikavým zrakem bedlivě pozoroval a řekl: „Napadlo mě, že někdo tu rtěnku asi použil, aby napsal vzkaz.“

„A co jste zjistil?“

„Našli jsme vzkaz,“ pravil Mason.

„Kde byl ten vzkaz?“

„Na spodní straně stolku.“

„To bylo všechno?“ zeptal se Tragg.

„Co tím myslíte, to bylo všechno?“

„Našli jste jenom jeden vzkaz?“

Mason řekl: „Já jsem se jen snažil vysvětlit okolnosti, abych ušetřil Paulu Drakeovi rozpaky.“

„Nikoho nemusíte chránit před rozpaky,“ pravil Tragg. „Našli jste ještě nějaký vzkaz?“

Mason mlčel.

Tragg se vrhl k Drakeovi: „Našli jste ještě nějaký vzkaz?“

Drake se podíval na Masona.

Advokát kývl.

„Ano,“ odpověděl Drake.

„Kde byl ten druhý?“ zeptal se Tragg.

„Na zadní straně zrcadla.“

„Jaké to byly vzkazy?“

„Nepamatuji si je doslova,“ řekl Drake. „Ještě tam jsou.“

„Snažili jste se je rozluštit? Měl jste dojem, že ten na spodku stolku je zakódovaný? Rozluštili jste ten kód?“

„Jistě,“ potvrdil Mason. „To ani žádný kód nebyl. Poukazoval na telefonní seznam v pokoji, svazek tři, strana šedesát dva, patnáctá řádka v levém sloupci. Tam byl uvedený Herbert Sidney Granton.“

Dveře do pokoje se otevřely. Seržant Jaffrey se vrátil a kývl na poručíka.

„A ten druhý vzkaz?“ zeptal se Tragg.

„Na zadní straně zrcadla,“ řekl Drake. „Ten jsme nerozluštili. Mysleli jsme, že by to mohlo být číslo auta. Právě jsme to chtěli zjišťovat, když jste přišli vy, pánové.“

„Vyvolalo ve vás něco dojem, že jeden z těch vzkazů je vějička?“ zeptal se Tragg Paula Drakea.

Drake pravil: „Mám dojem, že jsme se s Masonem o těch vzkazech bavili, jestli jsou oba - no, tedy - vlastně jak asi byly napsané.“

„Co jste si povídali?“

„Bože, já si to všechno nepamatuju.“

„Vzpomeňte si na něco.“

„Přeruším vás otázkou,“ skočil jim do řeči Jaffrey. „Řekl vám Mason jméno toho klienta, který mu telefonoval a žádal ho, aby přišel sem do pokoje?“

Drake si přesedl.

„Chci slyšet odpověď, ano nebo ne?“ dožadoval se Jaffrey.

Drake váhal a potom řekl: „Mám dojem, že ano.“

„Kdo to byl?“

„Nemyslím, že vám to musím říct.“

V Traggově tváři se neobjevil žádný výraz, ale ve tváři seržanta Jaffreyho se mihl rychlý záblesk triumfu.

Mason prudce pronesl: „Jen mu to řekni, Paule. Řekni mu jména klientů, řekni mu všechno, co se stalo v pokoji.“

Drake se na něj překvapeně podíval.

„Copak to nechápeš?“ řekl Mason. „Snaží se chytit tě do pasti, aby ti mohli odebrat licenci. Byli venku za dveřmi po celou dobu našeho rozhovoru, anebo byla v pokoji štěnice a všechno to mají. Teď se jen snaží vlákat tě do pasti, aby ti mohli sebrat licenci.“

Seržant Jaffrey vyskočil ze židle. Vrhl se k Masonovi, chytil ho za klopy kabátu a prudce advokáta zvedl ze židle. Jeho svalnatá ramena překypovala silou. Ruka jako lopata sevřela záhyby advokátova kabátu a druhá se stáhla zpátky k úderu.

Tragg se rychle zvedl ze židle. „Zadržte, seržante, zadržte,“ řekl ostře a pak dodal: „Stenograf celou konverzaci zapisuje.“ Potom pokračoval pokrytecky: „Samozřejmě, stenograf nezapisuje pohyby každého člověka v místnosti a nepopisuje, co se děje pokaždé, když někdo vstane ze židle.“

Rychle se podíval na stenografa, aby se přesvědčil, že pochopil, co mu naznačuje.

Seržant Jaffrey pomalu povoloval sevření Masonova kabátu.

Mason si narovnal klopy a řekl: „Seržant Jaffrey ztratil nervy, Paule. Všimni si, že mě popadl a zmačkal mi kabát a kravatu a chystal se mě udeřit, když...“

„To jsou jen závěry pana Masona,“ prohlásil Jaffrey arogantně. „Já jsem nic takového neudělal. Jenom jsem mu položil ruku na rameno.“

Poručík Tragg řekl unaveně: „Říkal jsem vám, seržante, že bude lepší, když tyhle chlapy budeme vyslýchat odděleně. Myslím, že bychom to přece jen měli udělat.“

„Tak dobře, vy chytráku,“ řekl seržant Jaffrey Masonovi, „teď jděte zpátky do haly a čekejte.“

„Předpokládám,“ řekl Mason, „že když seržant Jaffrey odešel z pokoje, poslal policistu do Drakeovy kanceláře, aby sem přivedl Minervu Hamlinovou.“

„Ven, vy chytrolíne,“ řekl Jaffrey a držel dveře otevřené, „a jestli rychle nevypadnete, tentokrát vám doopravdy ‚položím ruku na rameno‘ a těsnopisný záznam dosvědčí, že naprosto oprávněně.“

„Hned už jdu, seržante,“ řekl Mason s úsměvem, „a radím ti, Paule, abys odpověděl na všechny otázky, co se dělo v tom pokoji.“

A s úklonou odešel z pokoje.

Sotva překročil práh, dveře se za ním zabouchly takovou silou, až hrozilo nebezpečí, že spadne omítka. Za dveřmi čekal uniformovaný policista a řekl Masonovi: „Zpátky do haly, pane Masone.“

Kapitola 9

MASON SJEL VÝTAHEM do haly a vyrazil ke dveřím na ulici.

Uniformovaný policista mu zastoupil cestu.

„Byl jsem vyslechnutý a propuštěný," řekl mu Mason.

„Nikdo to neřekl mne, že jste propuštěný," pravil policista.

„Řekl jsem jim všechno, co vím. Vyslýchal mě jak poručík Tragg, tak seržant Jaffrey. Co ještě chcete? Mám práci."

„Možná vás budou chtít vyslýchat znova."

„Nic takového neříkali."

„Neříkali ani, abych vás pustil. Aspoň ne mně."

„Vyrazili mě."

„Tak počkejte v hale."

Mason se vrátil k recepci. Recepčního nahradil tajný, který vypadal přívětivě, ale neprojevoval náznak pomáhat Masonovi v jeho trampotách. „Je tady spousta židlí, šéfe," řekl. „Už přišly ranní noviny, jestli si je chcete přečíst."

„Děkuji vám," odpověděl Mason. „Je nějaký zákaz ohledně telefonování?"

„Pokud vím, tak ne."

Mason našel prázdnou telefonní budku, vešel do ní, vhodil minci a vytočil číslo bytu Delly Streetové.

Slyšel, jak telefon opakovaně vyzvání, a pak uslyšel ospalý hlas Delly Streetové, jak říká: „Haló, ano - Kdo je to, prosím?"

„Probuďte se, Dello," řekl jí Mason. „Je zle, jde do tuhého."

„Ach, to jste vy, šéfe!"

„Správně. Máte telefon u postele?"

„Ano."

„Tak vyskočte z postele," řekl jí Mason. „Opláchněte si obličej studenou vodou, pak se vraťte k telefonu. Chci, abyste se úplně probudila, a nemohu riskovat, že zase usnete. Každou chvíli mě mohou přerušit."

„Tak vteřinku," řekla.

Ve sluchátku slyšel Mason, jak pleská nohama o podlahu. Za chvíli se vrátila a oznámila: „Jsem úplně vzhůru, šéfe. Co je?"

Mason řekl: „Jsem v hotelu Keymont. Volal mi Morris Alburg a požádal mě, abych se s ním sešel v pokoji 721. Na schůzku nepřišel. Dostavil se někdo jiný."

„Muž nebo žena?" zeptala se.

„Žena."

„Byla to..."

„Opatrně," varoval Mason. „Nejmenovat. Jenom poslouchejte, Dello."

„Dobře, tak pokračujte."

Mason spustil: „Vzpomínáte, když jsme první večer mluvili s Morrisem Alburgem, zmínil se, že kdysi najal detektivní kancelář místo advokáta."

„Ano, mám dojem - Ano, vzpomínám si. Proč, je to důležité?"

Mason pravil: „Máme číslo do bytu pokladní z Alburgovy restaurace. Ta má zřejmě přehled o jeho obchodních záležitostech a on jí důvěřuje.

Oblékněte se, Dello, zavolejte si taxíka, nažhavte telefony. Požádejte pokladní, aby vám řekla jméno detektivní kanceláře, kterou Morris najal. V případě, že by to nevěděla, sejděte se s ní v Alburgově restauraci. Požádejte ji, aby otevřela sejf, a prohlédněte si jeho záznamy. Potom si vezměte firemní telefonní seznam a zjistěte názvy všech soukromých detektivů ve městě. Pak znovu zkontrolujte Alburgovy doklady. Pravděpodobně najdete nějaký kontrolní abecední seznam nebo to bude uvedené jinak - já nevím, jak vede své účetní knihy... Sledujete mě?"

„Naprosto přesně/'

„Vezměte si jeho účetní knihy/‘ přikazoval dál Mason, „a začněte zkoumat všechny úhrady na konto soukromých detektivních kanceláří.“

„Oukej. Dejme tomu, že nějakou najdeme. Co uděláme pak?“

„Počkejte na mne,“ přikázal Mason. „Přijdu tam co nejdřív.“

„Vy chcete, abychom to jenom zjistily. Vy nechcete, abychom se spojily s tou kanceláří?“

„To není práce pro ženské,“ usoudil Mason. „Bude to těžké, tvrdé, bezohledné handrkování... Když zazvoní telefon u Alburga, zvedněte ho. Možná vás budu volat.“

„Hned se do toho dám,“ slíbila jasným, bystrým hlasem.

„Hodná holka,“ pochválil ji Mason.

Zavěsil, vrátil se na židli v hale, chvíli si četl noviny, potom přešel k recepci, aby si popovídal s tajným.

„Já si myslím, že to je v pořádku, že jsem vám dovolil, abyste uskutečnil necenzurované hovory,“ pronesl policista s úzkostlivou úvahou. „Nikdo mi neřekl, že se to nesmí, a nikdo mi neřekl, že smí.“

„Ach, jistě,“ souhlasil Mason, „nikdo nechce zasahovat do mých obchodních záležitostí. Konečně, občan má jistá práva.“

Tajný se ušklíbl, potom se najednou zadíval ke dveřím.

Mason sledoval jeho pohled a spatřil, jak z auta vystupuje energická štíhlá mladá žena, oblečená v poněkud pánském stylu, a uniformovaný policista ji doprovází do hotelu.

Mason počkal, až přijdou do poloviny haly, potom s úsměvem vykročil vstříc a pravil: „Minerva Hamlinová, předpokládám.“

Oči se jí rozzářily. „Ach, ano,“ řekla. „Vy musíte být pan Mason. Já jsem...“

Uniformovaný policista vstoupil mezi ně a pravil: „Nic takového. Žádný řeči. Žádný debaty.“

„Proboha,“ protestoval Mason, „co je tohle za inkvizici?

„Slyšel jste mě,“ odsekl policista. „Žádný debaty.“

Vzal Minervu Hamlinovou pod paždí a rychle ji strkal k výtahu.

Detektiv za recepčním pultem vyšel do haly: „Je mi líto, pane Masone,“ řekl, „ale ještě se nemůžete vybavovat se svědky.“

„Proboha,“ zvolal Mason, „vždyť je to jedna z úřednic Paula Drakea. Já jsem ji zaměstnal. Její čas jde právě teď na můj účet.“

„Já vím, ale rozkaz je rozkaz. Vyšetřujeme vraždu.“

„Můžete mi říct, k čemu jsou všechny ty záhadné manýry? Proč tady zadržujete lidi a nedovolíte jim odejít z hotelu?“ rozhořčeně se dotazoval Mason.

Detektivova tvář se roztáhla do přátelského úšklebku: „Sakra, to nemůžu,“ pronesl a dodal: „Vy jste natolik dobrý advokát, abyste to také věděl. Vraťte se a posaďte se.“

Mason pozoroval ukazatel výtahu, jak zvolna přeskakuje, až se zastavil ve třetím patře.

„Vyšetřovatelé si museli na výslechy zabrat svatební apartmá,“ poznamenal.

Detektiv se rozesmál: „Svatební apartmá v takovéhle díře!“

„Není to snad pravda?“ zeptal se Mason.

„V téhle díře je všechno svatební apartmá.“

„Působí vám tenhle hotel hodně starostí?“

„To se zeptejte seržanta Jaffreyho. Ten pracuje v mravnostním oddělení. Tenhle hotel zná jako své boty.“

„Nějaké vraždy?“ ptal se Mason.

„Taková díra to zas není. Jenom zapadák. Je...“

Na centrále se rozblikalo světélko, detektiv si nasadil sluchátka a ohlásil se: „Ano, co je?... Teď hned?... Oukej, já ho tam pošlu.“

Obrátil se k Masonovi a řekl: „Máte přijít nahoru, do stejného pokoje. Však víte, do ‚svatebního apartmá‘.“

„Oukej,“ přikývl Mason.

„Mohu vám důvěřovat, že půjdete nahoru sám a nebudete nikde slídit, nebo mám poslat s vámi policistu...“

„Půjdu přímo nahoru,“ slíbil Mason.

„Tak dobře, víte, kde to je.“

„Jistě,“ řekl Mason.

„Tak jděte. Čekají na vás.“

Mason zmáčkl knoflík výtahu. Když se klec vrátila do přízemí, nastoupil, zavřel dveře, zmáčkl knoflík do druhého patra, vystoupil z výtahu a uniformovaný policista mu palcem pokynul k pokoji. „Čekají na vás, pane Masone.“

Mason kývl, vstoupil do apartmá a všiml si, že stenografův poznámkový blok byl už zpola zaplněný těsnopisnými poznámkami. To naznačovalo, že poněkud sklesle se tvářící Paul Drake, který vypadal zvadle jako zapařený list salátu, byl podrobený důkladnému výslechu.

Drake ukázal na mladou ženu a představil ji: „Perry, tohle je moje noční spojovatelka Minerva Hamlinová.“

„Jak se máte, pane Masone,“ pravila s úsečnou výslovností mladé ženy, která si zakládá na své pracovní zdatnosti.

Mason spustil: „Traggu, už jsem vám řekl, že slečnu Hamlinovou sem poslali na můj příkaz. Potřeboval jsem zjistit totožnost osoby, která byla se mnou v pokoji 721.“

„My to všechno víme,“ řekl seržant Jaffrey.

Poručík Tragg předložil fotografii. „Teď vám, slečno Hamlinová,“ oznámil, „položíme otázku. Je to velice důležitá otázka jak pro vás, tak pro vašeho zaměstnavatele. Chtěl bych, abyste byla velmi opatrná, jak na ni odpovíte.“

„Jistě, ano, samozřejmě,“ řekla. „Já jsem vždycky opatrná.“

„Měl bych vám také říct,“ pokračoval poručík Tragg, „že v tomto hotelu došlo k vraždě. My tu vraždu vyšetřujeme a jisté okolnosti naznačují, že čas pracuje proti nám. Nechci vám vyhrožovat, ale chci vás varovat, že každý pokus o vykrucování nebo zdržování by mohl mít následky. Domnívám se, že znáte tresty za zatajování důkazů.“

Ujistila ho rychlým a rozhodným kývnutím.

„Počkejte okamžik,“ vložil se do řeči seržant Jaffrey, „musíme to udělat správně, Traggu.“

„Jak to myslíte?“

„Předkládáme fotografii k identifikaci. Tahle dívka může mít pravdu a nemusí. Mohu vám vyprávět spoustu věcí o tyhle díře. Už jsem tady byl asi stokrát. Provozujou tady všechno, od lehkých holek až po všechno možné, na co si vzpomenete. Frank Hoxie, ten noční recepční, má zvláštní dar. Nikdy nezapomene tvář. Můžete mu ukázat fotografii, a jestli ten obličej někdy viděl, pamatuje si ho - i když to je po týdnech a je to někdo, kdo jen náhodou prošel hotelovou halou.“

„Oukej,“ souhlasil Tragg, „přiveďte ho sem, ale můžeme se zeptat slečny Hamlinové...“

Jaffrey významně pohodil hlavou a řekl: „Nejdřív sem zavoláme Hoxieho. Ukážeme mu ten snímek. Musíme konečně zjistit, kdo ta slečinka skutečně je.“

Poručík Tragg chvilku váhal, potom zvedl telefon a řekl detektivovi v centrále: „Pošlete nahoru Franka Hoxieho, toho nočního recepčního... Správně. Pošlete ho sem okamžitě.“

Zavěsil.

Jaffrey promluvil, aniž někoho přímo oslovil: „Samozřejmě, v určitým směru můžete dávat vinu prostředí. Je to díra na spadnutí a nikdo do ní nevrazí prachy, aby ji dal zase do pořádku, rozhodně ne v tomhle místě, s takovou pověstí, jakou má, a za cenu, kolik by dneska stálo zařízení hotelu. Říkají, že dělají co můžou, a já jim docela věřím, ale jakmile nějaký místo získá svou pověst, začne se k němu stahovat určitá vrstva lidí a nic nenaděláte.“

Tragg kývl.

Mason lhostejně nadhodil: „Je na tom snímku někdo, koho znám?“

„To nevíme,“ řekl Jaffrey.

„Snad bych vám to mohl říct.“

„Ještě jste nám neřekl, kdo byla ta žena, která byla s váma v pokoji,“ připomenul Jaffrey.

„Já to nevím,“ přiznal Mason.

„Řekla vám, že je Dixie Daytonová, že jo?“

Mason chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel a zůstal zticha.

„Hned se dostaneme k vám," upozornil Jaffrey. „V tyhle hře máme v rukávu jedno nebo dvě esa... Nemyslete si, že to je jen nějaká obyčejná vražda, Masone. Na začátku byla vražda policajta. Tahle Dixie Daytonová je hodně žhavý železko. Je spolčená s Tomem Sedgwickem, kterej podle toho, co jsme zjistili, vypálil rány, který zabily Claremonta. Samozřejmě, nemůžeme mluvit do toho, jaký případy si advokát nabere, ale docela jistě můžeme pořádně zatopit soukromýmu detektivovi, když to musí bejt -a to muselo."

„Já si myslím, že poručík Tragg ví, jaké mám pocity," řekl Mason. „Já žádnému vrahovi policisty nenadržuji."

„To kurva ne," zavrčel Jaffrey.

„Ale," pokračoval Mason, „jak víte, kdo je vinen? Doznání nemáte, nebo ano?"

„Já vím," řekl Jaffrey, „to je ten starej nesmysl. To vy právníci vždycky hlásáte. Předpokládá se, že člověk je nevinnej, dokud nejni odsouzenej. Každej občan má právo na porotu a advokáta, kterej ho obhajuje. Vy byste nehájil viníka. Ne, vy přece ne! Zákon předpokládá, že váš klient je nevinnej, dokud ho nepřestanete obhajovat nebo dokud..."

V hlase poručíka Tragga byl náznak nejistoty, když ho přerušil: „Snažme se co nejvíce, abychom naše debaty soustředili na vyšetřování, jestli nic nenamítáte, seržante. Víte, já chci, aby stenograf zaznamenal každé slovo, které se tady v pokoji pronese, a nechci mít příliš mnoho přepisování."

„A nechcete, aby seržant Jaffrey hrál negativní úlohu," poznamenal Mason s úšklebkem.

„No," řekl mu Tragg, „víte stejně dobře jako já, že když ho budete provokovat, aby řekl něco, co nemá, budete muset udělat úřední zápis a ztratíte celý den v soudních tahanicích."

„Máte o mně špatné mínění," řekl Mason s přehnanou zdvořilostí.

„No né," protáhl Jaffrey uštěpačně.

Uniformovaný policista otevřel dveře. Štíhlý bledolící noční recepční, se kterým se Mason setkal, když poprvé přišel do hotelu, vstoupil do pokoje a v přítomnosti policistů byl celý nesvůj.

Seržant Jaffrey ho uklidňoval: „No tak, Franku, tady se nemusíte ničeho bát. Tohle se vás osobně netýká. To není šťára mravnostního oddělení. Tohle je případ oddělení vražd a potřebujeme vaši spolupráci."

Recepční přikývl.

„Chci vám říct, že se s váma bude slušně zacházet," ujišťoval Jaffrey. „Sám se o to postarám. Nikdo s váma nebude zametat. Tohle je poručík Tragg z oddělení vražd a chce vás požádat, abyste identifikoval jednu fotografii. Říkal jsem mu, že máte fotografickou paměť, že nikdy žádnou tvář nezapomenete a jen málokdy jméno."

Kolem Hoxieho rtů se objevil slabý úsměv. „Pokusím se vám pomoct," řekl, „já si myslím, že patří k povinnostem recepčního, aby dovedl oslovit hosty jménem, když si to přejí."

„Já vím," připustil Jaffrey s úšklebkem. „Stačí, když si zapamatujete jméno John Smith a můžete oslovit devět z deseti, kdo se tady zapíšou."

„Musíte mi prominout, seržante, ale my se snažíme tady provozovat slušný podnik. Celou tu dobu od posledně - a to opravdu nebyla naše vina."

„No, já vím, já jsem si jen dělal srandu," řekl seržant Jaffrey. „Zapomeňte na to. Podívejte se na tu fotku, Franku."

Poručík Tragg předložil fotografii.

Hoxie si vzal fotografii, chvíli si ji prohlížel, potom kývl hlavou.

„Viděl jste ji?"

„To je ona, co byla přihlášená na 815."

„Vy jste ji zapisoval?" zeptal se Tragg.

„Ne, přihlašoval ji nějaký pán. Říkal, že je to jeho švagrová, která přijela na návštěvu. Její jméno bylo paní Madison Kerbyová."

„Ale je to ta, co byla na 815?"

„To je ona. Pamatuji si, že jsem jí vydával klíč."

„Není pochyb?"

„Ani v nejmenším."

Přikyvování poručíka Tragga se najednou změnilo v triumf. „Podívejte se na tu fotografii, slečno Hamlinová," vyzval ji. „Domníváme se, že to je skutečně ta žena, ale chceme, abyste to potvrdila."

„Samozřejmě," podotkl Mason, „identifikace se dá provést mnoha různými způsoby. Tenhle kumulativní..."

„Tak dost," přerušil ho Tragg. „Nestojíme o poznámky z obecenstva, Masone... Slečno Hamlinová, jen se podívejte na tu fotografii. Nechci, aby vás nějak ovlivňovalo, co kdo řekl. Chci, abyste nám jednoduše řekla, jestli to je ta žena, kterou jste viděla vycházet z pokoje 721, která vyndala z kabelky klíč od pokoje a vešla do pokoje 815."

Minerva Hamlinová vzala fotografii, pečlivě si ji prohlížela, potom se zamračila: „Samozřejmě," řekla, „já..."

„Uvědomte si," prohodil seržant Jaffrey, „že velice často se fotografie osobě nepodobá, dokud si ji důkladně neprohlédnete. Dobře se na ni podívejte. Je to důležitý. Je to důležitý pro kaž-dýho. Neříkejte ano jen tak z voleje, a neříkejte ne. Nechceme, abyste řekla, že to je ta žena, jestli to není ona, ale rozhodně nechceme, abyste tu identifikaci zvorala a udělala něco, co by vás mohlo mrzet."

„Já si myslím - já - já si myslím, že to je ona."

„Důkladně si ji prohlídněte," nabádal seržant Jaffrey. „Pečlivě ji prostudujte."

„To jsem už udělala. Já si myslím, že to je ta žena."

„To není příliš přesvědčivá identifikace," poznamenal poručík Tragg. „Nešlo by to lip?"

„Řekla jsem vám, že si myslím, že to je ta žena."

„Vy se obvykle nemýlíte, že? Připadáte mi jako velmi schopná mladá žena."

„Snažím se nedělat chyby."

„A vaše myšlení není nepřesné, že?"

„Doufám, že ne."

„No dobře," řekl seržant Jaffrey, „zapomeňte na úvahy. Je to ta ženská nebo ne?"

„Já myslím -„ zarazila se, když viděla škleb na tváři seržanta Jaffreyho.

„Pokračujte," naléhal poručík Tragg.

„Je to ta žena," řekla.

„Tak tedy," promluvil Mason, „mohu se podívat na tu fotografii? Víte, měl jsem lepší možnost než kdokoliv jiný prohlédnout si tu ženu, když byla v pokoji 721. Slečna Hamlinová ji nutně zahlédla jen letmo, když..."

„Kdo byla ta žena, která byla s vámi v 721?" zeptal se Tragg.

„Já nevím," odpověděl Mason.

Seržant Jaffrey požádal Minervu Hamlinovou: „Podepište se na zadní stranu fotografie."

„A napište datum," přidal Tragg.

Minerva Hamlinová tak učinila, potom Tragg podal fotografii Frankovi Hoxiemu. „Napište tam své jméno."

Hoxie mu vyhověl.

„A datum," dodal Jaffrey.

Mason podotkl: „Když mi ji ukážete, poručíku, já..."

Seržant Jaffrey vstal: „Podívejte, Masone," řekl, „vy jako advokát máte určitou imunitu. Zákon vám dává možnost kliček. Můžete se vyvlíknout, abyste nám neposkyt informace. Když vám někdo něco řekne, můžete tvrdit, že to je důvěrné sdělení klienta. My vás nemůžeme zmáčknout. Teď se vás zeptám přímo na rovinu, jestli ta žena, která byla s váma v pokoji, byla Dixie Daytonová a jestli vám neřekla, že Morris Alburg se chystá zavraždit George Fayetta."

Mason pravil: „Dovolte, abych poukázal na dvě věci, seržante. Jestli ta žena v pokoji nebyla Dixie Daytonová, potom ať řekla cokoliv, nemělo by to žádnou průkazní hodnotu proti komukoliv. Jestliže to byla Dixie Daytonová, ale nejednala podle dohody s Morrisem Alburgem, nic, co řekla, by se nemohlo použít proti Morrisi Alburgovi. A jestli ta osoba byla Dixie Daytonová a byla můj klient, tak všechno, co mi řekla o svém případu, je důvěrné sdělení."

„To jsem si právě myslel," řekl Jaffrey. „Ukažte mi tu fotku, poručíku."

Poručík Tragg mu podal fotografii.

Seržant Jaffrey ji okamžitě vrazil do náprsní kapsy kabátu.

„Mám dojem, že to je všechno, Masone," řekl. „Drakeu, vy jste vykřikoval, že musíte zpátky do kanceláře. Tak jděte. Masone, domnívám se, že se obejdeme bez vaší další pomoci."

„A ukážete mi tu fotografii?" zeptal se Mason.

Jaffrey se jen zašklebil.

„Povím vám tolik, Masone," řekl poručík Tragg, „je to autentická fotografie Dixie Daytonové, dívky, která zmizela z města ve stejnou dobu jako Tom Sedgwick v tu noc, kdy byl zavražděný Bob Claremont."

„Proč mu dávat nějaký informace, když on nám nedá žádný?" zeptal se Jaffrey.

„Chci být vůči němu fér," řekl poručík Tragg.

Jaffrey zavrčel: „Ať je nejdřív férovej on k nám."

Tragg se obrátil ke stenografovi: „Máte moje prohlášení, že tohle je autentická fotografie Dixie Daytono ve?"

Stenograf přikývl.

„Já si myslím, že to je všechno," prohlásil Tragg. „Teď můžete hotel opustit, Masone."

„Mohu se ještě jednou podívat do pokoje 721?" požádal Mason.

Poručík Tragg se jen usmál.

Seržant Jaffrey odpověděl slovy: „Kruci, to ne."

Tragg řekl: „Když o tom přemýšlím, seržante, snad by bylo lepší, kdybychom Masona a Paula Drakea zadrželi, dokud nenajdeme tu - tu věc, kterou hledáme."

Jaffrey důrazně přikývl.

„Vy můžete jít, slečno Hamlinová," řekl poručík Tragg. „Drakeu, vy a Mason počkejte v hale."

Seržant Jaffrey prudce otevřel dveře: „Tak jděte," vyzval je.

Mason čekal na chodbě na Minervu Hamlinovou.

Náhle vyšel ven Jaffrey a nařídil uniformovanému policistovi, který hlídal na chodbě: „Odveďte tuhle dívku dolů a posaďte ji do taxíku. Pošlete ji zpátky do kanceláře. Nedovolte, aby se s ní někdo vybavoval."

„Podívejte se," protestoval Drake, „to je moje zaměstnankyně. Já jí musím dát pokyny, co má zařídit v kanceláři, než se vrátím a..."

„Dejte je mně," řekl Jaffrey, „ a já jí je předám."

Kapitola 10

DRAKE A MASON seděli v hale a netrpělivě sledovali ručičky hodinek. Velikými okny začínalo do haly pronikat denní světlo. Kolem zarachotily první nákladňáky, projel mlékařský vůz.

„Co k čertu hledají," ptal se Drake Masona.

Mason pokrčil rameny. „Mám dojem, že ti dali co proto, Paule."

„Ti mi dali," připustil Drake a potom nažhaveně dodal: „A jak!"

„Co jsi jim řekl?"

„Držel jsem se tvých pokynů. Nic jsem jim nezatajoval."

„Je jisté," pravil Mason, „že v tom pokoji byl odposlech. Skoro se mi to rýsuje, že Morris Alburg tam očekával nějakého svědka. Chtěl, abych toho svědka vyslechl, a chtěl mít záznam, co se povídalo. Vsadil bych na to všechny peníze, že ve vedlejším pokoji nebo v nějakém jiném někde blízko byla kompletní nahrávací aparatura."

„Tušil jsem, že máš něco podobného na mysli," připustil Drake.

„Jejich otázky byly příliš k věci, než kdyby jen tápali ve tmě," řekl mu Mason. „Přivedli si stenografa, pokládali nám přesně cílené otázky a zejména jak se na tebe zaměřili, to všechno ukazovalo, že jsou předpojatí, chtějí tě zlomit a odebrat ti licenci. Proto jsem ti řekl, abys jim pověděl všechno."

„Jistě, určitě věděli všechno, co se v pokoji odehrálo," souhlasil Drake. „Uklidňuje mě, že máš pravdu, Perry. Zprvu jsem si nebyl příliš jistý, ale když se mě potom vyptávali na ty vzkazy napsané rtěnkou, věděl jsem, že jsi na správné stopě."

„Je otázka," uvažoval Mason, „co všechno je na té nahrávce, kolik toho vědí."

„Já mám dojem, že je tam nějaká mezera," soudil Drake. „Určitě chtěli vědět, co se stalo, když jsi vstoupil do pokoje, co se tam povídalo. Snažili se dozvědět ode mne, co o tom vím."

„Co jsi jim řekl?"

„Všechno, co jsem věděl, a to nebylo mnoho."

Mason pravil: „Podívej, Paule, tady ve městě není zase tak mnoho úředně povolených detektivních kanceláří. Dejme tomu, že bys měl nějaký úkol a potřeboval nahrát pásku nebo disketu, na koho by ses obrátil?"

Drake řekl: „Každý z nás má zvukovou soupravu, Perry. Musíme být opatrní při používání, ale máme magnetofony, mikrofony a ty nejlepší kanceláře mají ty nejnovější hejblata."

„Co tím myslíš?"

„To jsou přístroje, které můžeš nechat namontované," vysvětloval Drake, „a nemusíš je monitorovat. Nahrávání je automatické. Mají soustavu acetátových disket, jakmile se jedna zaplní, nastupuje nová. Je v nich zabudovaný hodinový mechanismus, kterým se přístroj sám automaticky vypíná, jestliže v místnosti nastane ticho přibližně na deset vteřin. Jakmile se potom ozve nějaký zvuk, přístroj se zase zapne.- Nebo je samozřejmě můžeš nastavit na soustavné nahrávání. Často, když chceme vědět, co se v místnosti odehrává celých čtyřiadvacet hodin, zapneme přístroj na automat. V tom případě se disketa otáčí, jen když lidé mluví."

„Funguje to dobře?"

„Velmi dobře," potvrdil Drake. „Samozřejmě, takhle pracují ty nejnovější hejblata a takové rozhovory nejsou příliš dobrý důkaz, protože se nedá rozeznat, kolik času uplyne mezi rozhovory, a nikdo nedosvědčí tu skutečnost, že rozhovor probíhal v té místnosti, kde byl umístěný mikrofon. Teoreticky by bylo možné, že by někdo vnikl do místnosti, kde je umístěná nahrávací aparatura, a mohl by ji zneužít."

„Já vím," řekl Mason, „pro kontrolu je to dobré... Oj, oj, támhle je Tragg. Vypadá, že je nadmíru potěšený."

Poručík Tragg vystoupil z výtahu a zamířil k Masonovi a Drakeovi: „Je mi líto, chlapci, že jsme vám museli způsobit nepříjemnosti, ale víte, jak to chodí. Tohle je vražda... Teď už je všechno v pořádku, můžete jít."

„Díky," řekl Drake a vystartoval ke dveřím.

Mason nepospíchal. „Váš přítel, seržant Jaffrey, je zřejmě ze staré školy.“

„Kdybyste se musel zabývat věcmi, se kterými on musí bojovat, také byste byl tak tvrdý,“ namítl Tragg.

„Už jste celý případ vyřešil, poručíku?“

Tragg na chvíli zaváhal a potom řekl: „Něco vám povím, Masone - stejně si to zítra přečtete v novinách, tak to můžete vědět hned.“

„Spusťte.“

„To číslo napsané rtěnkou na zadní straně zrcadla bylo číslo auta George Fayetta. Bylo zaregistrované na jméno Herbert Sidney Granton. To bylo jeho nejnovější falešné jméno. A když jsme našli ten auťák, což se nám nakonec podařilo, našli jsme parádní díru po kulce v pravých předních dveřích. Po kulce vypálené zevnitř. Dá se naprosto předpokládat, že je to auto, které bylo použité při plánovaném únosu a vraždě Dixie Daytonové.“

„Ale Fayette ho neřídil,“ upozornil Mason.

„Fayette ho neřídil,“ připustil Tragg. „Zkoumáme teď to auto na otisky prstů a zanedlouho budeme možná vědět, kdo ho řídil.“

Mason se zachmuřeně zamyslel.

„Osobně bych Morrisi Alburgovi nezazlíval, kdyby George Fayetta sejmul,“ řekl Tragg. „Ve skutečnosti by to byla sebeobrana. Fayette byl výbušnina. Jenže Alburg je žhavý terč ne kvůli Fayettovi, ale protože je spřažený s Dixie Daytonovou, a dokud Dixie Daytonová neprozradí Toma Sedgwicka, čeká vaše klienty peklo, Masone. Domníval jsem se, že byste to měl vědět.“

„Snad jste to nepovažoval za tajemství, nebo ano?“ zeptal se Mason a vykročil k východu.

Kapitola 11

MASON NAVRHL DRAKEOVI: „Jeď do kanceláře, Paule. Promluv si s tou svou dívkou a zjisti, jestli si je naprosto jistá s identifikací té fotografie.“

Drake se zastavil s jednou nohou na stupátku auta: „Myslíš, že ji identifikovala špatně?“

„Jsem o tom skoro přesvědčený.“

„Je velice schopná, Perry,“

„Dívej se na to takhle,“ řekl Mason. „Ten pokoj byl odposlouchávaný. Byla tam někde štěnice, kterou jsme nenašli. To znamená, že to bylo provedené chytře, že to byla profesionální práce.“

„A dál?“ zeptal se Drake.

„Tak tedy, Morris Alburg chtěl, abych se s ním sešel v tom pokoji... Buďto ten pokoj odposlouchával Morris, nebo to nebyl on.“

„No, dejme tomu, že to nebyl on,“ připustil Drake.

Mason zavrtěl hlavou: „Tahle představa mi nějak nesedí, Paule. Skutečnost mluví proti této domněnce.“

„Proč?“

„Morris chtěl, abych se s ním sešel v tom pokoji. Něco chtěl, asi vyslechnout nějakého svědka, a chtěl to nahrát. Chtěl, abych se já vyptával. Byl naprosto posedlý vraždou. Něco se mu stalo.“

„Co asi?“

„Představ si,“ řekl mu Mason, „že Morris Alburg je zřejmě jedna ruka s tou Dixie Daytonovou. Tedy, jestli to byla skutečná Dixie Daytonová, která se mnou mluvila, byla by ve spojení s Morrisem Alburgem a věděla by, že ten pokoj je odposlouchávaný.

V tom případě by mi to pravděpodobně řekla, protože já jsem měl s nimi být na jedné lodi, ale i kdyby tohle neřekla, nikdy by neprohlásila, že Alburg se chystá zavraždit George Fayetta.“

„To zní logicky,“ připustil Drake.

„Na druhé straně,“ mínil Mason, „kdyby se něco přihodilo skutečné Dixie Daytonové, kdyby Morris Alburg byl někde zadržovaný proti své vůli a kdyby tahle žena byla vyslaná, aby mě vodila za nos, protože věděla, že jsem pravou Dixie Daytonovou nikdy nepoznal, a kdyby věděla, že George Fayette byl zavražděný nebo se ho zavraždit chystají, a chtěla by nastražit perfektní past na moje klienty, řekla by přesně to, co ta žena řekla.“

„Ty si tedy nemyslíš, že ta žena byla Dixie Daytonová?“

Mason zavrtěl hlavou.

„To zní rozumně,“ připustil Drake. „Byl bych rád, kdyby sis býval mohl prohlédnout tu fotografii.“

Mason pokračoval: „Nemohu se ubránit pocitu, že hrajeme vysokou hru, Paule. Fayette byl jen nástroj. Když Fayette zbabral ten úkol, aby dostal Dixie Daytonovou do kouta, nepočínal si vůbec dobře, a když se potom dopustil té chyby, že přišel ke mně do kanceláře a snažil se získat informace předstíráním, že je agent pojišťovny, a když si uvědomil, že žena, která se předešlé noci snažila ho sledovat, je moje sekretářka, sám sebe odrovnal.

Navíc ten automobil použitý při pokusu o únos byl jeho vlastní, zaregistrovaný na jeho jméno. Někdo to číslo znal. Pro policii pak byl výslech Fayetta hračka.“

„Ty myslíš, že ho zavraždili lidé z jeho vlastní bandy?“

Mason pravil: „Nedovedu si představit, že by Alburg přišel sem do toho hotelového pokoje a chladnokrevně zavraždil Fayetta.“

„Nevíš, co tihle chlapi udělají, když je někdo zatlačí do kouta,“ zdůraznil Drake.

„Já vím,“ řekl mu Mason, „ale podívejme se na to takhle, Paule. Dejme tomu, že to byla báječná past. Dejme tomu, že Alburg a Dixie byli v tom pokoji 721 a čekali na mne, a dejme tomu, že tam někdo vnikl, přepadl je a odvedl je z hotelu.“

„To zní poněkud melodramaticky,“ poznamenal Drake. „Už jsem ti říkal, že mi to připadá jako ve filmu.“

„No, možná jich bylo víc než jeden chlap," uvažoval Mason. „Mohli být dva a nevíš, jestli prošli hotelovou halou."

„To je pravda, samozřejmě."

„Ale," řekl Mason, „dívej se na to z hlediska soudního případu. Dejme tomu, že se mnou v tom pokoji je nějaká falešná osoba a tvrdí mi, že Morris Alburg, který s ní pracuje na společné věci, se chystá zavraždit George Fayetta, aby George Fayette nezavraždil jeho. Vykládá to docela přesvědčivě. Předpokládaná sebeobrana s použitím protiútoku."

„No a?" zeptal se Drake.

„A tenhle rozhovor," pokračoval Mason, „se nahrává na acetátové diskety a ty diskety má policie. Potom tvoje sekretářka a hotelový recepční identifikují ženu, která se mnou mluvila, jako Dixie Daytonovou. V jejím pokoji najdou mrtvolu. Jakou šanci by tohle dalo advokátovi?"

Drake tiše hvízdl. „Takhle jsem o tom nepřemýšlel. Měl bys asi takovou šanci jako příslovečný loňský sníh."

„To je přesně ono," souhlasil Mason. „Tedy, já nevěřím, že ta žena byla Dixie, a rozhodně si nepřeji, aby to tvoje děvče ujelo po špatné koleji. Jeď a promluv s ní a já potom přijedu."

„Ty nepojedeš se mnou?"

„Ty jeď svým vozem a já pojedu svým. Musím se ještě někde zastavit a něco vyřídit. Chci zjistit osobu, která namontovala tu zvukovou aparaturu. Chci zjistit, co policie má a co nemá."

„Policie tě předejde," mínil Drake. „Jestli ten pokoj byl odposlouchávaný, zjistí, kdo..."

„To mohou a nemusí," odporoval mu Mason. „Čas pracuje proti nám, ale i proti policii. Jeď do kanceláře, Paule, a já za tebou přijedu za několik minut."

Drake přikývl, nasedl do auta a šlápl na startér.

Mason vyhledal své auto, rozjel se ulicí, až dojel k restauraci s celonočním provozem a telefonní budkou, zastavil a zavolal do restaurace Morrise Alburga.

Telefon zvedla Della Streetová.

„Vy už jste v práci, Dello?"

„Právě jsem přijela," řekla. „Přivezla jsem pokladní - byla to fuška dostat ji z postele a přivézt ji sem a ..."

„Otevřely jste trezor?"

„Ano. Nevzpomíná si na žádnou detektivní kancelář a Alburg žádný seznam nevedl. Našly jsme však spoustu kontrolních ústřižků, probereme je a budeme je porovnávat s názvy detektivních kanceláří ve firemním seznamu. Je to hrozná práce. Kde vás zastihnu, když narazíme na něco zajímavého?"

„Zůstaňte tam, dokud nepřijedu," řekl Mason, „leda že byste něco našly během příštích pěti minut. V tom případě mi zavolejte do kanceláře Paula Drakea. Tam budu chvíli a potom přijedu za vámi během patnácti nebo dvaceti minut."

„Dobře. Budeme se snažit, šéfe, ale je to hrozná práce. Platil za maso a potraviny, platil pomocné síly a osobní účty, všechno z jednoho konta, a máme tady štosy kontrolních útržků."

„Vydržte to," prosil Mason. „Přijedu vám pomoct, jakmile si něco ověřím. Pracujte pilně."

„Tak zatím," řekla a zavěsila.

Mason jel k budově, kde měl kancelář, zajel autem na skoro prázdné parkoviště a přivolal výtah.

Noční vrátný ho přivítal: „Dobré jitro, pane Masone. Vy jste opravdu ranní ptáče."

„Nejsem tady brzo, jdu pozdě. Už jel Paul Drake nahoru?"

„Asi před pěti nebo deseti minutami."

„To je prima," řekl Mason. „Odvezte mě nahoru."

„Musíte dělat na něčem velikém," poznamenal vrátný zvědavě.

„To je možné," odpověděl mu Mason a zapsal příchod ve výtahu.

Když se výtah zastavil, Mason došel ke dveřím Drakeovy detektivní kanceláře, otevřel dveře čekárny a viděl, jak tam Paul Drake stojí s poněkud zmateným výrazem a dívá se na Minervu Hamlinovou, která ztuhle seděla a ústa měla úzce sevřená zlostí.

Drake vzhlédl a pravil: „Nazdar, Perry. Moc se mi nevede."

„Je účel vaší návštěvy,“ zeptala se Minerva Hamlinová kysele, „ovlivnit moji výpověď? Je snad křivopřísežnictví běžnou pracovní náplní v téhle kanceláři?“

„Okamžik,“ řekl Mason. „Jenom klid. Nikdo nechce, abyste se dopustila křivé přísahy.“

„No, zdá se, že pan Drake zpochybňuje mou identifikaci.“

„Tak okamžik,“ zarazil ji Mason, „abychom se nedostali na špatnou kolej. Identifikace ženy, která vyšla z pokoje 721, je nanejvýš důležitá záležitost.“

„Nejsem úplně blbá, pane Masone. Myslím, že to chápu.“

Mason pravil: „Ta žena mi řekla, že je Dixie Daytonová.“

„No, měla by snad vědět, kdo je.“

„Ale,“ pokračoval Mason, „jsou důvody, že pro některé lidi by bylo výhodné nasadit dvojníka.“

Minerva Hamlinová seděla u centrály chladně vzpřímená a tvrdošíjně mlčela.

„Vlastně,“ pokračoval Mason, „jste odvedla velmi dobrou práci. Zaskočila jste v naléhavé situaci báječným způsobem a...“

„Ty lichotky si můžete ušetřit, pane Masone.“

„Já vám nelichotím. Říkám vám, že jste se vrhla do práce a udělala jste ji výborně, ale zůstává skutečností, že jste se musela namaskovat jako pokojská, abyste mohla sledovat ženu, která vyšla z pokoje 721. Neudělala jste nic, čím byste byla příliš nápadná. Snažila jste se celou dobu vypadat nenápadně.“

„Tak dalece s vámi souhlasím.“

„Takže,“ řekl Mason, „jste nebyla v situaci, abyste se mohla upřeně podívat na ženu, která vyšla z pokoje.“

„Nemusela jsem se na ni upřeně dívat.“

„Sledovala jste ji po chodbě.“

„To je pravda.“

„Musela jste její tvář zahlédnout jen na okamžik.“

„Viděla jsem její tvář.“

„Nutně to byl jen chvilkový pohled.“

„Pane Masone, snažíte se ze mne udělat blázna nebo lhářku nebo obojí?“

„Já jen zdůrazňuji určité zjevné skutečnosti,“ tvrdil Mason. „Proto je pro vás obtížné identifikovat tu tvář podle fotografie. I když jste tu osobu sama viděla, může to být jiná, ale...“

„Jsem si naprosto jistá, že žena, kterou jsem viděla na fotografii, je žena, která vyšla z pokoje 721. Navíc šla přímo k pokoji 815 a vyndala klíč z kabelky. Slyšel jste svědectví nočního recepčního, který je zcela přesvědčený, že to je ta žena, která si najala pokoj 815.“

„To je právě ono,“ pravil Mason. „Dostali vás do situace, kde vás ovlivnila řada drobných náznaků. Recepčnímu dali identifikovat fotografii, jestli je to ta žena, která si najala pokoj 815. Proto bylo jen přirozené, že jste předpokládala...“

„Já se nedám lehce ovlivnit, pane Masone. Myslím, že jsem schopná myslet po svém, a soudím, že mi to myslí dost dobře. Mohu vám říct, že se mi nelíbí tenhle pokus, abych změnila svou výpověď?“

„Panebože,“ zvolal Mason podrážděně, „já se nesnažím vás přimět, abyste změnila svou výpověď. Snažím se jen zdůraznit, jak je důležitá jistota a skutečnost, že to bylo pro vás nadmíru obtížné důkladně si prohlédnout tvář té ženy, abyste ji mohla přesně identifikovat.

„Jsem natolik schopná, abych se rozhodovala sama, pane Masone. Jsem velice rozhodný člověk.“

„To sakra jste,“ zvolal Mason a otočil se. „Pojď, Paule, jdeme pryč.“

„Kam?“

„To ti řeknu, až vyrazíme.“

Drake namítal: „Čekám několik meziměstských hovorů z Východu...“

„Zapomeň na ně.“

„Soudím,“ pronesla Minerva Hamlinová ledově, „že nemáte zájem mi říct, kde pana Drakea zastihnu, až ty hovory přijdou.“

„Nevím, kde ho můžete zastihnout,“ odpověděl Mason.

Obrátila se k ústředně s energickým pokrčením ramen.

Drake následoval Masona na chodbu.

„Panebože, to je holka," zvolal Mason. „Kdes ji u čerta sebral, Paule?"

„Přes zprostředkovatelnu práce. Je opravdu schopná, Perry."

„Myslí si, že je schopná," odvětil Mason. „Je to ženská, která chce samostatně myslet a potom chce myslet i za tebe... Jdeme, Paule, navštívíme Morrise Alburga."

„Tam nikdo nebude, takhle časně ráno."

„Na to zapomeň," tvrdil Mason. „Della Streetová tam prošetřuje účetní knihy. Jestli Alburg objednal odposlech pokoje 721, tak předpokládám, že něco najdeme. Chtěl bych hlavně v tomto případě předběhnout policii."

„Samozřejmě," souhlasil Drake, „zatím nemáš žádný evidentní důkaz, že ten pokoj byl odposlouchávaný a ..."

„Takový důkaz právě hledám," řekl Mason. „Pojď, pojedeš se mnou."

„Proč nejedeš ty se mnou, Perry?"

„Nemohu se tak dlouho zdržovat. Dělej, jedeme."

Drake si povzdechl: „Perry, alespoň se snaž dodržovat bezpečnost, když nehodláš dodržovat rychlost. V tuhle hodinu začíná ranní doprava houstnout a - víš, je to nebezpečné."

„Já vím," řekl Mason. „Nasedej."

Mason vytočil auto z parkoviště, vyjel na ulici a nabral rychlost. Paul Drake podvědomě brzdil a s obavami se rozhlížel na každé křižovatce, když Mason protahoval auto ranní dopravou, až konečně zabrzdil před Alburgovou restaurací.

Zabouchal na dveře a Della Streetová otevřela.

„Našla jste něco, Dello?"

„Právě jsme narazily na žílu, šéfe," odpověděla. „Šek na sto dvacet pět dolarů byl vyplacený před rokem a půl jakémusi Arthuru Leroyovi Fuldovi, který je uvedený jako soukromý detek..."

„Znáš ho?" přerušil ji Mason a obrátil se k Drakeovi.

„Jistěže ho znám," odvětil Drake.

„Co je to za chlapa?"

„Je v pořádku. Myslím, že je rovný. On - Bože, Perry, vsadím se, že to je ono, určitě."

„Co je?"

„Fulda právě nedávno dal do provozu ultramoderní nahrávací zařízení. Říkal mi o tom. Je to ta nejdokonalejší automatická aparatura."

„Kde bydlí?" zeptal se Mason.

Drake řekl: „Má kancelář na..."

„Kde bydlí?"

„Hledala jsem ho v telefonním seznamu," pronesla Della, „a našla jsem ho na adrese East Colter Avenue -1325. Nevím, jestli je to činžák nebo..."

„East Colter," opakoval Mason přemítavě. „To bude pravděpodobně vila... Zavolejte mu do kanceláře, Dello, jenom abyste se přesvědčila, že tam není - ne, tam nebude. Bude doma, jestli ho policie nesbalila jako svědka, a to se samozřejmě nedozvíme jinak, než že tam dojedeme. Pojď, Paule, jedeme."

„Chcete, abych tady počkala?" zeptala se Della.

Mason zavrtěl hlavou. „Potřebovali jsme tuhle informaci. Zavřete to tady, pošlete pokladní domů, zhasněte světla a na všechno zapomeňte, Dello. Vezměte pokladní na kafe, ať si dá šunku s vejci, když bude chtít. Přesvědčte ji, aby držela jazyk za zuby."

„Je to dobrá holka. Myslím, že bude. Ona..."

„Oukej," prohlásil Mason. „Jdeme sehnat Fuldu. Děkuji moc, Dello."

„Doufám, že to je ten pravý, šéfe."

„Musí to být on," tvrdil Mason. „Všechno to do sebe zapadá. Dejte účetní knihy zpátky do trezoru a zamkněte ho, Dello. Policie tady může být za docela krátkou chvíli. Pojď, Paule, jedeme."

Kapitola 12

KDYŽ BYLI PŮL MÍLE od East Colter Avenue, světelné semafory na hlavním bulváru se přepnuly z blikající varovné oranžové na synchronizovaná světla červená - zelená. Mason zpomalil, aby přizpůsobil jízdu semaforům, potom zabočil do East Colter Avenue a našel domovní číslo.

„Nevypadá to, že by tady někdo byl," poznamenal Drake.

Mason zaparkoval auto u obrubníku, vyběhl po schodech a stiskl zvonek u vchodu.

Když zazvonil potřetí, ozval se v chodbě šouravý krok a ospalý muž v županu, pyžamu a pantoflích otevřel dveře a mžoural na návštěvníky.

„Co se děje?" zeptal se.

Paul Drake promluvil: „Vy mě znáte, Fuldo. Několikrát jsme se setkali a..."

„Ach ano, pan Drake. Jak se daří?"

„Tohle je Perry Mason," představil advokáta Drake.

„Jsem velmi rád, že vás poznávám, pane Masone. Omluvte mě, jak vypadám... Oč se jedná? Mohu pro vás něco udělat?"

„Chceme si popovídat," řekl mu Mason.

„Teď?" podivil se.

„To je to nejlepší, co teď můžeme udělat," oznámil mu Mason. „Byl bych raději, kdyby to bylo o hodinu dřív."

Fulda tázavě pozvedl obočí, začal něco povídat, pak se zarazil a řekl: „Pojďte dál."

Ženský hlas úzkostlivě volal z ložnice: „Co se děje, Arthure?"

„To je v pořádku, drahoušku," odpověděl Fulda hlasem naplněným netrpělivostí. „Spi dál. Jsou to jen nějací pánové, aby..."

„Kdo to je?"

„Jeden známý detektiv a ..."

Bosé nohy zapleskaly na podlaze. Ozvalo se štrachání a za okamžik se ve dveřích objevila žena v županu a v domácích střevíčkách.

Ve Fuldově hlasu byla slyšet naštvaná výtka: „Mrzí mě, že tě to znepokojilo, drahoušku. Vrať se do postele."

Zůstala stát ve dveřích.

„To je moje žena," představil ji Fulda. „Tohle je pan Mason a Paul Drake, drahoušku. Paul Drake je detektiv, který má kancelář..."

„Ach, soukromý detektiv."

„Ano," potvrdil Fulda. „Neměj strach. Vrať se hezky do postele."

Chvíli váhala, pak se usmála a řekla: „Udělejte si pohodlí, jako doma. Mohu vám udělat trochu kávy?"

„Nemusíš vstávat, drahoušku."

„Ne, to je v pořádku. Udělám trochu kávy. Hned to bude. Posaďte se."

Fulda zmáčkl knoflík, který zapálil plynový hořák, a pravil: „Posaďte se, pánové. Předpokládám, že to je naléhavé?"

„Správně," potvrdil Mason. „Nemáme mnoho času."

„Kolik ho máme?"

„To nevím. Řekněte mi všechno, co víte o zakázce v hotelu Keymont."

Fulda si právě zapaloval cigaretu, zarazil se a držel zápalku u konce cigarety. „Hotel Keymont?" zeptal se.

„Pokoj 721," upřesnil Mason. „Dělejte, vybalte to."

„Nevím, o čem k čertu mluvíte, pane Masone."

Paní Fuldová, která zamířila do kuchyně, se zastavila v létacích dveřích, podržela je pootevřené, čekala a poslouchala.

Mason pravil: „Nebuďte hlupák, Fuldo. Tu zakázku jste dělal. Zavedl jste odposlech do pokojů. Já chci teď vědět, jak dlouho jste tam byl. Chci vědět, jestli jste tam byl osobně nebo jestli tam byl někdo, koho jste pověřil, nebo...“

„Panebože,“ zvolal Fulda. „Chcete říct, že vy dva jste sem vrazili a vytáhli mě z postele, jenom abyste mi položili takovou bláznivou otázku?“

„Přesně tak.“

Fulda se rozzlobil: „Tak to odmítám. Nemám vůbec nic, co bych vám povídal, pánové. Jestli se mě chcete zeptat na mou běžnou práci, můžete přijít do mé kanceláře po deváté hodině. Navíc nevidím žádný důvod, abyste se mě na něco vyptávali. A teď, jelikož se zdá, že máte naspěch, pánové, a pracujete na závažné věci, nebudu vás déle zdržovat.“

„Trváte na tom?“ zeptal se Mason.

„Trvám.“

„Nechcete si to rozmyslet?“

„Ne“

Mason pravil: „Myslím, že něco skrýváte, Fuldo. Mám dojem, že jste tu zakázku dělal. Jestliže ano, pak je velmi důležité, abychom zjistili, co přesně...“

„Znám vás, pane Masone, znám vaši pověst a nedám se terorizovat ve vlastním domě. Dal jsem vám svou odpověď a ta je konečná. Chcete tedy, pánové, přijít do mé kanceláře v devět hodin?“

„Ne,“ odpověděl Mason.

„Tak dobře, nemusíte.“

„Promluvíme si hned tady.“

„Už jsme si promluvili.“

„Jistě,“ přitakal Mason. „Řekli jsme jen polovinu, co chceme říct.“

„Zdá se mi, že jsem se už vyjádřil jasně. Řekl jsem všechno, co jsem uznal za vhodné.“

Mason pravil: „Tak já něco povím vám.“

„Nemusíte mi nic říkat, pane Masone.“

„Já vím,“ souhlasil Mason. „Vy patříte k těm chytrákům, co vědí všechno.“

„Pane Masone, tohle odmítám.“

„Jen si poslužte,“ řekl Mason, „odmítejte to. Kdybyste byl opravdu chytrý, alespoň byste poslouchal, abyste se dozvěděl, o co kráčí.“

„Já vím, o co teď právě kráčí.“

„Starou belu víte,“ prohlásil Mason. „V hotelu Keymont byla spáchaná vražda.“

Fulda divadelně pokrčil rameny: „Domnívám se, že něco takového se stává i v nejlepších hotelech.“

„A hotel Keymont není ten nejlepší,“ připomenul mu Mason.

Fulda neodpověděl.

„Oddělení vražd zahájilo vyšetřování,“ pokračoval Mason. „Zjistili, že v pokoji 721 byl zavedený odposlech. Dráty vedly do vedlejšího pokoje. Tam byla zřejmě v provozu drahocenná aparatura; zařízení, které nahrávalo rozhovory, automat, který se zapínal a vypínal...“

„A jenom kvůli tomuhle jste sem za mnou přišli?“

„A poručík Tragg z oddělení vražd,“ pokračoval Mason, „velice touží zjistit, kdo ten odposlech namontoval.“

„To je docela přirozené, že se snaží.“

„Poručík Tragg mi sice nic neříkal,“ připustil Mason, „ale odhaduji, že začne pátrat po tom zařízení, a to by nemělo být tak těžké. Vycházel bych z toho, že to je velmi moderní, velmi současné, poslední novinka. Kdokoliv to koupil, asi to neplatil celé v hotovosti. Pravděpodobně to zakoupil na smlouvu. Na přístrojích jsou výrobní čísla. Poručík Tragg si ta výrobní čísla zjistí. Zavolá výrobci. Ten ho odkáže na svého místního zástupce. Místní zástupce vyhledá smlouvu a...“

„Ach, bože můj!“ zvolal Fulda a klesl na židli, jako kdyby mu někdo podrazil nohy.

Mason kývl na paní Fuldovou: „Myslím, že váš manžel bude tu kávu potřebovat.“

Chvíli stála dál ve dveřích, potom tiše vklouzla do kuchyně. Zavřela létací dveře, po chvíli je opět otevřela a nechala otevřené.

„Na výrobní čísla jsem ani nepomyslel," vydechl Fulda.

„To jste měl," řekl mu Mason. „Na to jste měl myslet v první řadě."

„Cítil jsem - cítil jsem, že bych měl - vlastně neuvědomoval jsem si, že by mě takhle vypátrali nebo tak brzo."

„Co nám povíte?"

„Potřebuji čas, abych si to promyslel."

„Já to vím," řekl Mason, „přišel jste domů, svlékl jste se, trochu jste se rozcuchal a rozhodl jste se, že se z toho vylžete. Svou ženu jste vyděsil skoro k smrti a teď jste sám docela pěkně vyděšený. Co vás tak vylekalo?"

„Já-já nevím."

„Tak dobře, zjistíme to. Řekněte nám svůj příběh a vyklopte to rychle. Ještě je šance, abychom vám pomohli."

„Já - já nevím, co mám dělat."

„Začněte mluvit."

„Jsem odborník na zvukové aparatury - „

„Ano, to vím."

„Na nahrávání rozhovorů - týkajících se vyděračství a podobných věcí v oblasti trestní a nahrávání projevů a výpovědí, soudních jednání a tak dále v oblasti civilní."

„Povídejte nám o hotelu Keymont," vyzval ho Mason.

„Není to tak dlouho," uvedl Fulda, „dělal jsem zakázku pro Morrise Alburga. Bylo to - no, je to důvěrné."

„Nebude," tvrdil Mason.

„No, zatím ano."

„Jakmile se začne okresní prokurátor vyptávat - „

„To je něco jiného."

„Potom si to přečtu v novinách."

„Dobře," připustil Fulda, „přečtete si to v novinách, ale do té doby je to důvěrné. Mohu vám jedině říct, že to bylo vyděračství, a to velice úspěšně provozované."

„Jak je to dlouho?"

„Něco přes rok."

„Co potom?"

„Včera odpoledne za mnou přišel Morris Alburg. Chtěl, abych instaloval zařízení v hotelu Keymont a - samozřejmě, muselo to být přísně důvěrné a..."

„Pokračujte," pobídl ho Mason, „tohle vás netrápí. Řekněte nám, co vás trápí."

„No," pokračoval Fulda, „tenhle zatracený blázen mi vykládal, že po něm jde policie, a tím mě dostal do prekérní situace."

„Řekl vám, proč po něm jde policie?"

„Říkal, že ho hledají a že se skrývá."

„A na tomhle základě jste tu zakázku přijal?"

Fulda nevrle kývl.

„Tak dobře," řekl Mason, „policii nemusíte říkat všechno, co jste si s klientem povídali. Byl jste zcela přesvědčený, že to je běžná zakázka. Co jste udělal?"

„Dal jsem dohromady nahrávací aparaturu, odjel jsem do hotelu, recepčnímu jsem napovídal, že večerním letadlem přiletí moje sestra a že chci dva pokoje, pokud možno sousedící."

„A dostal jste je?"

„Řekl mi, že nemá dva sousedící pokoje, ale že má dva pokoje na jednom patře. Zeptal jsem se, které to jsou, a on mi řekl 721 a 725, tak jsem mu řekl, že bych se na ně podíval."

„Šel jste nahoru a prohlédl jste si je?"

Fulda kývl.

„Co potom?"

„Báječně vyhovovaly. Řekl jsem mu, že je beru, že si před večeří na chvíli zdřímnu a nechci, aby mě někdo rušil, protože půjdu sestře naproti k večernímu letadlu."

„Jak to přijal?“

„Vrhl na mě chápavý potměšilý pohled a dál se nestaral.“

„Co jste udělal vy?“

„Všechna tahle moderní zvuková souprava je tak uzpůsobená, že vypadá jako krabice na klobouky, kufry a podobné krámy.“

„Znám to,“ souhlasil Mason.

„Hotelový sluha přivezl vozík a všechno jsme odvezli nahoru. Rozdělili jsme to. Něco do 721, něco do 725.“

„Co potom?“

„Když sluha odešel, přestěhoval jsem všechno do 725 a v 721 jsem nechal jen mikrofon. Povedlo se mi ho dobře zamaskovat.“

„Jak? Ve zdi?“

„Ne. Tyhle nové věci jsou rafinované. Štěnice byla v noční lampičce, kterou jsem připnul do záhlaví postele. Až na to, že vypadala příliš vznešeně na takový zapadák, byla perfektní. Dráty jsem táhl podél lišty na zavěšení obrazů, potom podél dveřního příčníku a ven na chodbu a do 725. Musel jsem sebou hodit, ale byl jsem připravený na rychlou práci a zvládl jsem to dobře.“

„Co potom?“

„Potom jsem zařízení vyzkoušel, jak pracuje, a dal jsem zprávu Morrisi Alburgovi, aby přišel do pokoje 721, že všechno je v pořádku.“

„Jak jste mu dal zprávu?“

„Zavolal jsem číslo, které mi dal, a požádal jsem, aby vyřídili Morrisovi, až přijde, že Art mu vzkazuje, že je všechno v pořádku.“

„To je všechno?“

„To je všechno.“

„Co potom?“

„Potom jsem zalezl do 725.“

„Ta souprava nebyla automatická?“

„To souhlasí, ale já jsem se chtěl přesvědčit, jak pracuje. A napadlo mě, že Alburg bude potřebovat svědka. Zařízení bylo nové a rozhovory jsem chtěl monitorovat sám. To se má dělat, když hodláte sám svědčit. Nemůžete předložit důkaz, když se ukáže, že jste odešel a opustil místnost a po návratu jste našel v přístroji acetátové disky...“

„Nemusíte se namáhat a vysvětlovat mi zákon o důkazech,“ pravil Mason, „povídejte mi, co jste dělal.“

„No, ulehl jsem v 725 a usnul.“

„Kdy jste se probudil?“

„Vzbudil jsem se kolem půl deváté nebo v devět, mám dojem. Šel jsem ven a dal si něco k jídlu a znovu jsem vytočil to číslo a ptal se, jestli už přišel Morris Alburg. Říkali, že ano a že dostal můj vzkaz.“

„Nepředstavil jste se jim, kdo jste?“

„Jenom Art.“

„Dobře, co potom?“

„Pořádně jsem se navečeřel. Dal jsem si několik sendvičů a termosku horké kávy a vrátil se do hotelu.“

„Co potom?“

„Chvíli jsem si četl, pak jsem si zdříml a najednou mě probudil zvuk aparatury, když se zapnula.“

„Co se dělo?“

„No, ta aparatura je tak zařízená, že jakmile se ozvou hlasy v místnosti, která je odposlouchávaná, přístroj se automaticky zapne a začne nahrávat. Slyšel jsem cvaknutí spínače a na magnetofonu jsem viděl zelené světýlko, že všechno v pořádku funguje. Vyskočil jsem z postele, šel jsem k přístroji a viděl jsem, že všechno správně probíhá. Zastrčil jsem sluchátka a slyšel rozhovor.“

„Čeho se ten rozhovor týkal?“

„Morris Alburg si povídal s nějakou ženou, no a já jsem tomu nerozuměl.“

„Čemu jste nerozuměl? Chcete říct, že nahrávání nebylo jasné nebo co?“

„Ne, přístroj pracoval správně. Tomu rozhovoru jsem nerozuměl. Byl zvláštní.“

„V čem byl zvláštní?“

„No, zřejmě tam byl Morris s nějakou ženskou, čekali vás a Alburg povídal: ‚Bude tady každou chvíli. Telefonoval jsem mu a říkal, že hned přijde, a ta ženská říkala něco, jako že mu to trvá, a potom se najednou rozhovor obrátil k jinému zvláštnímu tématu.“

„K jakému?“

„No, potom nějakou chvíli jen tak hovořili. Alburg povídal: ‚Chci, abys mu řekla, co jsi právě povídala mně. Chci, abys k němu byla upřímná. Je to můj právník a všechno bude v pořádku. To ti povídám, že všechno bude v pořádku. Postaráme se o tebe a o všechno.“

„A co potom?“

„Potom Alburg začal projevovat obavy a povídal, že jste možná asi zase usnul, tak přikázal té dívce, aby vás zavolala, chvíli bylo ticho a ona potom zašeptala: ‚Zavolejte policii.

Vteřinu nato telefon zazvonil, dívka se zasmála a řekla, zřejmě do telefonu: ‚Samozřejmě že ne - to byl jen fór. Zapomeňte na to/ a zavěsila.

Potom jsem slyšel zvuky pohybu. Někdo začal něco povídat a najednou se zarazil uprostřed věty.“

„Zvuky jakého pohybu?“ zeptal se Mason.

„To nemohu dost dobře popsat.“

„Zápas?“

„Tak dalece bych to nenazval - tyhle podivné zvuky.“

„Co potom?“

„Slyšel jsem, jak ta žena povídá: Jenom rtěnku. Zničil jsi mi ústa/ a za malou chvilku se dveře otevřely a zavřely.“

„Co potom?“

„Potom už nic. Nastalo pět vteřin ticho a pak se všechno vypnulo.“

„Co potom?“

„Potom asi po deseti nebo patnácti minutách bylo slyšet víc hlasů, ale to byli jiní lidé. Byl to muž a žena a ta žena povídala: ‚To ti říkám, že tady někde nechala zprávu, a ten muž povídal: ‚Nemáme čas ji hledat. Jak ji zanechala?‘ a ta žena povídala: pravděpodobně ji napsala rtěnkou/ a ten muž povídal: ‚Dej mi tvou rtěnku a já to zařídím.“

„Co potom?“

„Pak bylo slyšet víc zvuků a přístroj zase ztichl.“

„A potom?“

„Potom jste přišel vy, pane Masone, a domnívám se, že víte lépe než kdokoliv jiný, co se dělo. Když jsem slyšel, jak telefonujete Paulu Drakeovi a říkáte mu, aby někoho sehnal do služby, usoudil jsem, že je čas, abych vypadl. Začínalo to být poněkud horké. Rozhodně to nebyla běžná zakázka, na jakou jsem byl objednaný, a zaslechl jsem zmínky o věcech, které mě velmi znepokojily. Já - no, pocítil jsem, že když vypadnu, nikdo se nedozví, že jsem tam byl. Budou si myslet, že přístroj pracoval automaticky.“

Mason přikývl.

„Až když jsem přijel domů,“ svěřoval se Fulda, „jsem si uvědomil, jakou vyloženou hloupost jsem udělal. Odnesl jsem nahrané diskety.“

„Chcete říct, že jste natočil víc než jeden záznam?“

„To ne, ale aniž bych na to myslel, zasunul jsem další disketu, když jsem odcházel, aby v přístroji byla nová, úplně prázdná. Tak to má být, aby byl přístroj byl vždycky plně nabitý. To vystačí na dvě a půl hodiny nahrávání, a - jasně, nechtěl jsem mít žádný výpadek.

Ten přístroj má jednu nevýhodu, kterou se jim dosud nepodařilo vyřešit. Dejme tomu, že je nastavený na automatiku, a vy přijdete a s někým si povídáte v deset hodin večer. Pak odejdete a zavřete dveře. Po pěti vteřinách se přístroj vypne. Potom někdo přijde ve tři ráno, otevře dveře a

začne mluvit. Stačí zvuk pohybujících se lidí v místnosti, aby se spínač okamžitě zaktivoval, zapnul přístroj a ten začne nahrávat... Když potom přehrávám disketu klientovi, zní jako nepřetržitá konverzace, s pětivteřinovou přestávkou. Nic nedokáže, že jeden rozhovor probíhal v deset hodin večer a další rozhovor, který zdánlivě okamžitě následuje, se uskutečnil ve tři ráno. To je jeden z důvodů, proč se má přístroj obsluhovat.... Tak to je všechno.“

„A proč jste z toho tak vyděšený?“

„Domníval jsem se, že když nikdo nezjistí, že pokoj je odposlouchávaný, mohu se vrátit a odnést si aparaturu, ale kdyby někdo objevil, že pokoj je odposlouchávaný - vždyť mi Morris řekl, že se skrývá - no, pak by to znamenalo komplikace. Někdy se to policii nelíbí, že někam vnikneme a napíchneme nějaký hotel. Doporučuje se, když je to možné, použít raději soukromou kancelář než veřejný hotel... A kdyby se z toho stal policejní případ, poznali by, že jsem tam byl, protože by si mohli poslechnout diskety a zjistili by, kdy hovor začal.

Usoudil jsem, že policie například pozná, že jste vešel do toho pokoje a v kolik hodin - a noční recepční mě viděl odcházet. Kdyby se z toho stal policejní případ, byl bych v bryndě.“

„To je pravda,“ souhlasil Mason. „Je to policejní případ. Jste v bryndě.“

Vůně čerstvě vařené kávy se linula z kuchyně a pronikala do obývacího pokoje.

Mason ukázal na telefon. „Zavolejte policejní ředitelství.“

Fulda váhal: „Já jsem v tom teď až po krk, já...“

„Zavolejte policejní ředitelství. Chtějte oddělení vražd. Zeptejte se, jestli je poručík Tragg ještě v práci. Popište mu váš případ.“

„Jak mu mám vysvětlit skutečnost, že volám oddělení vražd?“

„Řekněte mu, že jsem vám to přikázal,“ pravil Mason.

Fulda váhal.

Ze dveří mezi kuchyní a jídelnou se ostře ozval hlas jeho ženy: „Slyšel jsi, co ti pan Mason povídá, Arthure. On to ví nejlíp.“

Fulda se podíval na Paula Drakea. Drakeův výraz byl naprosto strnulý.

„Dobrá -„ prohlásil Fulda zdráhavě a šel k telefonu.

Zavolal policejní ředitelství, žádal poručíka Tragga, dozvěděl se, že poručík Tragg není v budově, a zanechal své jméno a telefonní číslo. „Vyřiďte poručíku Traggovi, aby mě zavolal, jakmile se vrátí,“ žádal. „On - no, raději bych mluvil s poručíkem Traggem. Je to kvůli jedné zvukové aparatuře... Ano, to souhlasí, je to hotel Keymont... Dobře, zůstanu doma. Vyřiďte mu, ať mě zavolá. Budu čekat u telefonu.“

Zavěsil a řekl Masonovi: „Doufám, že to byl správný čin.“

Mason stál u předního okna, otočil se a pronesl přes rameno: „Právě jsem vám zachránil licenci, vy zatracený blázne. Poručík Tragg právě parkuje policejní auto u chodníku. Ten hovor vám zachrání život.“

„Poručík Tragg!“ vykřikl Fulda. „Jak se sem jen dostal tak brzo?“

„Pravděpodobně si vás zjistil, tak jak jsem říkal,“ připomenul Mason.

Na zápraží se ozvaly kroky. Zvonky na dveřích se rozezněly. Mason otočil klikou a otevřel dveře: „Pojďte dál, poručíku,“ přivítal ho, „jdete právě včas na kávu.“

Traggova tvář potemněla. „Co tady sakra děláte, Masone?“

„Kladu otázky.“

„Dobře,“ řekl Tragg, „vy jste položil otázky. Já dostanu odpovědi... Jmenujete se Fulda?“ zeptal se muže za Masonem.

„Ano,“ odpověděl Fulda.

„Vy jste instaloval odposlech v pokojích 721 a 725 v hotelu Keymont?“

Fulda přikývl. „Snažil jsem se vás zastihnout, poručíku. Volal jsem na oddělení vražd a nechal jsem vám vzkaz.“

Tragg se tvářil chmurně. „Doufejme,“ procedil, „pro vaše dobro, že jste to opravdu udělal, protože to bude znamenat obrovský rozdíl v tom, jak s vámi budu jednat.“

„Můžete si zavolat a ověřit si, že jsem to udělal,“ řekl Fulda.

„V tom případě je to jediný opravdu moudrý čin, který jste v poslední době udělal,“ připustil Tragg.

Paní Fuldová se vynořila z kuchyně a poněkud nervózně se usmívala. „Dobré jitro, poručíku. Já jsem Fuldová. Právě dělám trochu kávy pro ty pány a snad byste si...“

„Vypiju ji všechnu,“ prohlásil Tragg. „Pánové jsou na odchodu. Můžou si dát kávu v restauraci.“

Poněkud plaše se usmála, jako kdyby to byl žert.

„Já to myslím doopravdy,“ řekl Tragg. „Co tady dělali, Fuldo?“

„No, jenom mi položili pár otázek.“

„To je fajn,“ upokojil se Tragg. „Já teď dostanu odpovědi a taky vám dám pár otázek, které oni neznali, a věřte, tyhle otázky budou rozhodovat.“

Kapitola 13

V RANNÍ POŠTĚ přišel dopis od Morrise Alburga. V něm přiložený šek na 1.000 dolarů.

Dopis však, jak poněkud unavený a nervózní Mason zdůraznil sekretářce, byl všechno jiné než jasný. Stručně oznamoval:

Vážený pane Masone!

Budete se pamatovat na tu záležitost s norkovým kožichem. Chci, abyste mě a tu dívku v té věci zastupoval. Přikládám tisíc dolarů jako zálohu a bude následovat víc, když budete potřebo

vat. Ve spěchu Morris Alburg

Mason zlostně poklepával ukazováčkem na dopis. „Zastupovat ho v té věci... To je tak široký pojem, že by mohl zahrnovat všechny zločiny v trestním zákoníku."

„A zřejmě je zahrnuje," poznamenala Della Streetová.

Odpoledne ve tři třicet unaveně vyhlížející Drake s vpadlýma očima zaťukal smluvený signál na dveře Masonovy soukromé kanceláře.

Della Streetová ho vpustila dovnitř. Drake se svalil do velikého čalouněného křesla, natáhl se, zažíval, zavrtěl hlavou a řekl: „Já už dál nemůžu, Perry."

Mason se ušklíbl: „Jsi z formy, Paule. V poslední době pro mě moc nepracuješ. Potřebuješ jako trénink víc nocí beze spánku."

Drake řekl: „To je fakt, Perry, býval jsem schopný vydržet celou noc a následující den a byl jsem fit. Nyní mám pocit, že jsem groggy" Mason se jen ušklíbl.

„A co šéf," připomenula Della Streetová. „Dneska ráno musel řešit milion problémů a ..."

„Copak ten," namítl Drake. „O něj nemusíte mít nikdy obavy. To je zaběhlé dynamo. Vyrábí energii rychleji, než může kterýkoliv člověk spotřebovat. Kdybychom jen vymysleli, jak na něj přiletovat dráty, mohli bychom zbohatnout prodejem nadbytečné energie zchátralým milionářům."

„Co máš ještě v hlavě kromě těchhle volovin?" zeptal se Mason.

„Tu dívku," prohlásil Drake. „Minervu Hamlinovou."

„Co je s ní?"

„Volal jsem jí domů před patnácti minutami a požádal jsem její matku, že chci mluvit s Minervou, jakmile se probudí. Chtěl jsem, aby mě zavolala."

„No a?"

„Nebyla doma."

„Povídej."

„Byla na policejním ředitelství. Její matka - a teď poslouchej, Perry - její matka mi řekla, že ji povolali asi před půlhodinou, aby provedla identifikaci."

Mason hvízdl.

„Neznamená to, že mají Dixie Daytonovou?" zeptala se Della Streetová.

„To může znamenat spoustu věcí," poznamenal Mason, odstrčil židli od stolu a vstal. „Zastav, Paule, to se mi nelíbí."

Začal přecházet po kanceláři.

„Mně také ne."

„Neměla by tě za normálních okolností zavolat a ohlásit ti, nebo alespoň ti povědět, co po ní chtějí?"

„To záleží na tom, co považuješ za ‚normální okolnosti, Perry. Ona je z těch soběstačných žen, která chce dát jasně najevo, že nesnáší žádné hlouposti. Je sama sebou tak uspokojená, že mě donutila myslet si totéž."

„Já pochybuji, jestli je opravdu tak schopná," uvažoval Mason. „Jednoduše se naučila sebevědomě vystupovat. Hraje si na nejschopnější, pravděpodobně se opičí po nějaké sekretářce, kterou viděla někde ve filmu, ale to byla jen herečka, která hrála úlohu, jak si myslela, že se má hrát."

Drake řekl: „Trochu jsem si ji prověřil, Perry -„

„Pokračuj," vybídl ho Mason, když Drake zaváhal.

„No, já jsem si vždycky myslel, že je velice schopná, ale dozvídám se, že ta druhá spojovatelka o ní nemá valné mínění. Ona vždycky vypadá, jako že má situaci v rukou, ale zatraceně, dělá chyby. To jsem zjistil. Dívka, která nastupuje ráno a přebírá po jejím odchodu ústřednu, kryla některé její seky.“

Jaké?“

„Drobnější věci. Několik operativců, kteří byli na noční, se pokoušelo s ní trochu žertovat a ona je zmrazila v jejich snaze.“

„Dělali jí návrhy?“ zeptal se Mason.

„To sakra ne,“ řekl Drake, „jenom takové obvyklé srandičky, které se dělají v kanceláři - kde lidé mají vzájemně spolupracovat.

Víš, jak to chodí, Perry, v mé branži, kde je více méně jistá volnost, panují do určité míry rodinné vztahy. Samozřejmě, tahle dívka která přichází na noční směnu, je poněkud podivný patron. Začíná o půlnoci a končí v osm ráno. Většinou se na ústředně a v kanceláři nic zvláštního neděje, tak abychom ji zaměstnali, píše na stroji většinu případů. Zakládá dopisy, které se napsaly během dne, a sepisuje zprávy operativců.

Například nějaký chlap přijde v pět nebo šest hodin večer. Celý den pracoval na případu. Většina těch chlapů dovede vyťukat dvěma prsty zprávu na stroji, když musí, ale je to strašně zrušovaně napsané a zpráva je hrozně povrchní, proto je vybízím, aby se posadili k diktafonu a případ vylíčili - ne moc podrobně, ale aby ho dostatečně popsali, aby se klient opravdu dozvěděl, co se děje, a tak vedeme lepší záznamy.“

Mason přikývl.

„Dívka, která nastupuje ve čtyři a pracuje do půlnoci, jich část přepíše, a dívka, která nastupuje o půlnoci a pracuje do osmi, přepisuje ten zbytek, zakládá je a dělá běžné práce.

Minerva zpracovávala tyhle věci a pravděpodobně v tom napáchala řadu ošklivých seků. Například ve spisech byly nějaké chyby a pravděpodobně je zavinila Minerva. Nebo zase některé ty zprávy jsou pořádně šťavnaté, to víš, Perry, a někdy ti chlápkové, když třeba pracují v noci a přijdou podat hlášení, než odejdou ze služby, o případech žertují. Dívky to obvykle hned odpalují - jsou to jen takové ty nevinné srandičky, které se v kancelářích dějí... Ale Minerva na to není. Ona je vůči detektivům Paní královna. Je děsně pracovitá a studená jak led.“

Mason pravil: „Já si myslím, že po delší době to dívku začne zatraceně unavovat, když poslouchá ty téměř obscénní historky znovu a znovu...“

„No, já vím,“ řekl Drake, „ale dívka, která je opravdu lidská, se vždycky dokáže zasmát, jako kdyby to byl nový vtip - jenom tak to nezachází příliš daleko. Ale kruci, Perry, ty víš, co ti chci říct. Možná budeme mít s touhle dívkou potíže. Je mi divné, že nezavolala, aby mi něco naznačila.“

„Proč jsi jí volal?“ zeptal se Mason.

„Rozmyslel jsem si to a chci ji propustit,“ prohlásil Drake.

„Proboha svatýho, nedělej to. Alespoň ne teď.“

„Proč ne?“

„Bude to vypadat, jako že jí máme za zlé, že identifikovala tu fotografii. To by porotu znepřátelilo.“

„Samozřejmě,“ podotkl Paul Drake, „ta dívka mohla opravdu být Dixie Daytonová.“

„Ano,“ připustil Mason pochybovačně. „To mohla.“

Telefon ostře zařinčel.

„Zjistěte, kdo to je,“ přikázal Mason.

Della Streetová zvedla telefon, ohlásila se a pravila: „Ano, Gertie... Cože... Okamžik.“

Vzrušeně pokynula Masonovi: „Morris Alburg je na drátě.“

„No díky bohu,“ zvolal Mason. „Vždyť už je na čase, že se ten chlap ohlásil.“

Zvedl telefon a ohlásil se: „Haló, Morrisi. Co se to u všech čertů děje a kde jste?“

„Jsem ve vězení,“ oznámil Morris Alburg.

„Cože?“

„Ve vězení.“

„Čerta starýho jste. Jak dlouho tam jste?“

„Od devíti od rána.“

„Oj-oj,“ vyrazil Mason a potom dodal: „Proč jste mi nezavolal?“

„Nedovolili mi to.“

„Neřekl jste jim, že chcete mluvit se svým advokátem?“

„Všechno jsem jim řekl. Tady ve vězení nejsem tak dlouho. Postrkovali mě sem a tam, vozili mě v autě od jednoho okrsku ke druhému.“

„Vy jste-?“

„Správně. Teď jsem na Ústředním okrsku.“

„Hned tam budu,“ prohlásil Mason.

Zavěsil, vrhl se ke skříni a popadl klobouk.

„Co se děje?“ zeptal se Drake, když se Mason hnal ke dveřím.

„Pořád ty staré levárny,“ řekl Mason. „Drží Morrise Alburga od devíti od rána a skrývali ho. Teprve teď mu dovolili, aby zavolal svému advokátovi. To znamená, že z něj vymačkali, co jen bylo možné... Zůstaň tady, Paule, abych tě dostihl, kdybych tě potřeboval. Budu tě potřebovat a Minervu nevyhazuj - ještě ne.“

Kapitola 14

„TAK DOBŘE,“ ŘEKL MASON, když se posadil na tvrdou židli v návštěvní místnosti, „povězte mi, co se stalo.“

Alburg se chytil rukama za hlavu. „Upřímně, pane Masone, jsem v rejži, ve strašný rejži... Dostal jste můj dopis se šekem?“

„Ano, dostal jsem váš dopis se šekem,“ potvrdil Mason, „a když jsem si ho přečetl, věděl jsem zrovna tolik jako předtím. Jak vás sbalili?“

„Byl jsem na cestě k vám do kanceláře.“

„Do mé kanceláře?“

„Správně.“

„Jak se to stalo?“

„Přišel jsem ke vchodu do budovy. Z davu vyskočí tajnej. Popadne mě. Nacpou mě do auta. Byl jsem v tahu, dřív než jsem si vůbec moh uvědomit, vo co de.“

Mason rozzlobeně pronesl: „Proč jste se někde nestavil a nezavolal mi? Řekl bych vám, abyste se mé kanceláři vyhýbal. To jste mohl vědět, že tam postaví svého člověka. Tohle a vaše restaurace, to byla první místa, která hlídali... No a co se stalo? Pokračujte, povídejte.“

„To nejhorší jste ještě neslyšel,“

„Tak dobře,“ souhlasil Mason, „povězte mi to nejhorší.“

„Měl jsem revolver.“

„Revolver?“

„Správně.“

„Jaký revolver?“

„Ten revolver, o kterém policie tvrdí, že zabil Fayetta.“

Mason si ho prohlížel se zamračeným nesouhlasem.

„Není to tak, jak si myslíte, pane Masone. Je to dlouhý povídání a ...“

„No, tak mi to povězte a zkraťte to,“ vyzval ho Mason. „Co pro vás znamená Dixie Daytonová?

„Je to do jistý míry příbuzná sňatkem.“

„Jak to?“

„Thomas E. Sedgwick je můj nevlastní bratr. Říká vám to něco?“

„To mi říká hodně,“ potvrdil Mason.

„Sedgwick dělal černý sázky. Patřil k těmhle frajerům. Varoval jsem ho. Byl zamilovaný do Dixie Daytonové. I ona ho varovala. Chtěli jsme toho chlapce srovnat. Nemělo to smysl.

Myslel si, že má patent na rozum. Jistě, nad ním byl kápo. No a co? Myslel si, že má licenci. Od kápa nečekejte licenci. Jenom malér. Jistě, chvíli máte prachy. Potom přijde malér.

Taky jo. Tom se dostane do maléru. Nechce poslechnout. Nastoupí novej policajt. Dostane hlášku na Toma. Nezmáčkne ho. Tom by se z toho vyvlík. Chce Toma dostat, aby odhalil kápa. Je to peklo.“

„Claremont měl usvědčující materiál?“

„Na Toma asi jo,“

„Já myslím na toho kápa.“

„Kápa jen podezírá. Proto chce dostat Toma. Chce, aby ho Tom prásknul, aby zpíval před velkou porotou. To je bordel! Tom to nejdřív nechápe. Ten polda si obstará usvědčující materiál. Přistihne Toma při činu. A nic mu neudělá. Tom myslel, že chce šába. Nechtěl žádnýho šába. Chtěl, aby to Tom prásknul.

Tom je blbej. Jak vám říkám, pane Masone, ten kluk si myslí, že kápo má licenci. Ale kápo blbej není. Dostane hlášku. Řekne Tomovi, aby všechno prodal, aby výpad, dokud se situace neuklidní. Ten policajt je mazanej. Vystopoval kápa.“

„Kdo byl ten kápo?“

„Fayette. Byl to první článek.“

„Co se stalo?“

„Tom nesmí dostat obsílku. Vy víte, co by to znamenalo, kdyby dostal obsílku před velkou porotu. Tom všechno prodá. Veme dráhu.“

„Co potom?“

„Říkali, že ten polda byl mazanej. Šmíroval Toma, když to rozjel. Jakmile začal prodávat a chtěl zdrhnout, ten polda ho sbalil. Říkají, že ho Tom odrovnal. Já nevím. Tom přísahá, že to neudělal. Dixie mu věří.“

„Opravdu?“ divil se Mason. „A jak vám Dixie vysvětlila skutečnost, že Tom měl ve svém pečlivě opatrovaném majetku Claremontův služební revolver?“

Alburg vyskočil, jako kdyby jeho židle byla pod proudem. „Co měl?“ vykřikl.

„Zmlkněte.“ řekl Mason. „Claremontův revolver měla ona.“

Alburg se chytil rukama za hlavu. „“Tím se to dorazilo! Teď jsme v pěkný rejži. Tak Tom ho zabil“

„Určitě to tak vypadá,“ řekl Mason.

„No, to je bordel! Do prdele, a já v tom lítám s Tomem a Dixie.“

„Sakra, to teda jo,“ potvrdil Mason. „A když už děláte inventuru, můžete započítat i mě.“

„No, to je bordel!“ lamentoval Morris.

„Teď se přestaňte litovat, Morrisi. Není na to čas. A co Fayette? Zabil jste ho?“

„Ne, ne, samozřejmě že ne. Já nikoho nezabíjím.“

„Říkáte, že policie našla u vás revolver?“

„Jo.“

„Jak víte, že to byl revolver, který zabil Fayetta?“

„Policie to říkala.“

„Kdy?“

„Asi před patnácti minutama. Proto jsem tady. Chtěli udělat balistickou zkoušku. Když ji měli, zabásli mě a pak mi dovolili, abych vám zavolal.“

„Jak dlouho jste měl ten revolver?“

„To je právě vono. Měl jsem ho - vod ty střílečky.“

„Povězte mi celý ten příběh.“

„Kde mám začít?“ zeptal se Alburg.

„Začněte od začátku, ale aby to byl opravdu začátek.“

„Říkal jsem vám o Tomu Sedgwickovi...“

„Toho vynechte. Povídejte mi o Dixie, všechno o ní.“

„Tom a Dixie...“

„Jsou manželé?“

„To je jedna z těch věcí, pane Masone. Tom byl ženatej. S rozvodem byly problémy. Nemůžete jeho a Dixie obviňovat...“

Mason pravil: „Nebuďte blázen, jejich morálka je to poslední, co mě teď zajímá. Jestli jsou manželé, nemohou proti sobě svědčit. Jestli nejsou - „

„Nejsou.“

„Tak dobře, povídejte mi o Dixie; asi od té chvíle, kdy se vrátila.“

„No, o Tomovi a Dixie jsem nic neslyšel, Ať se propadnu! Vražda policajta, pane Mason! Vy víte, co to znamená. Pak se najednou objeví Dixie. Musel jsem se chytit stolu. Podklesly mi kolena. Chladně se na mě podívá a naznačí, že se k ní mám chovat jako k cizí. Pak řekne, že potřebuje práci.“

„Co jste udělal?“

„Dal jsem jí práci. Musel jsem. Tom byl černej a nemocnej. Hledaj ho policajti. O Dixie Daytonové nevěděli.“

„Dixie Daytonová není její pravé jméno?“

„Křestní jméno Dixie ano. To druhé ne, samozřejmě že ne.“

„A číslo sociálního pojištění měla padělané?“

„Ano.“

„A co ten kožich?“

„Toho je mi strašně líto. Nechala ho u mne a já jsem ho zabalil a uložil do skříně. Na moly jsem nepomyslel. Myslel jsem na sebe. Je hledaná a já měl strach. Schoval jsem ho, aby ho nikdo neviděl. Ona se vrátila. Chtěla svůj kožich. Přinesl jsem jí ho... No, vy jste ho viděl.“

„Co říkala?“

„Neřekla nic. Začala ho nosit. Pekelně brečí, když si myslí, že ji nevidím.“

„Proč se sem vrátila?“

„Já vám to povím, Tom má tuberu. Žijou v Seattlu. V zimě tam prší a je tam chladno. Tom už to dlouho nevydrží. Dixie říká, že se musej vrátit. Tady by se z toho mohl dostat, ale on by na beton umřel, kdyby tam zůstal. Dixie má různý nápady. Když ji něco napadne, nedá si to vymluvit. Doktor mi povídal, že v Seattlu je v zimě vlhko, ale lidi tam žijou pekelně dlouho. Dixie je přesvědčená, že Tom umře, když tam zůstane ještě jednu zimu. Možná má pravdu. Možná se mejlí. Ona si myslí, že má pravdu. Já nevím.

Dixie si myslí, že je všechno zařízený, že se může vrátit, ale to se neví. Toma ukryla - a dobře. Dixie je pekelně mazaná, je to mazaná ženská - ta nejmazanější!“

„Nebyla natolik mazaná, aby se vyhnula...“

„No, jistě, Fayette. Ten o Dixie věděl. Policie ne. Fayette musel hlídat můj lokál - policie, ta ne - Fayette jo.“

„Kdo vlastně je Fayette?“ zeptal se Mason.

„Fayette,“ vysvětloval Alburg, „dělal kápa. Já ho moc důvěrně neznám. Jméno znám, ale nic víc. Dixie obsluhovala zákazníka. Viděla ho sedět samotnýho u stolu. Málem se vyvrátila... Fayette by ji zabil. Řekl Tomovi, že jestli se Tom někdy vrátí nebo dostane obsílku k velký porotě, má šmytec a...“

„Proto Dixie vyběhla zadem.“

Alburg kývl: „Jistě. Domnívala se, zeji budou mučit, aby řekla, kde je Tom.“

„To jsem blázen, jestli to chápu,“ řekl Mason. „Jestliže existoval kápo, potom ho musely stovky hlupáků uplácet...“

„Ale jenom jeden zavraždil poldu, pane Masone. Já nemůžu nic dokázat. Dixie nemůže nic dokázat. Ale oba dva si myslíme, že toho poldu zabil Fayette. Když se Tom vrátí a bude mít dobrýho advokáta... Tak co, k čertu?“

„Dobře,“ řekl Mason, „pokračujte a řekněte mi, co se stalo.“

„Co se stalo?“ zvolal Alburg. „Moc se toho stalo. Předně, já si pěkně žiju v teplým místečku, a pak spadne strop. Dixie říká, že nikdo neví, že se Tom vrátil. Nikdo nikdy nenajde, kde je. Pak ji přepadnou. Uteče, ale málem ji zabijou. Přijdou policajti. Policajti nevědí, že Tom je můj nevlastní brácha, ale něco čujou. Nevědí, kdo je Dixie, ale zjistí si to. Začínám se skrývat. V jednom baru mám přítele. Ten mi vždycky pomůže. Dixie to místo zná. Zavolala mi. Řek jsem, aby se dekovala. Já se taky dekuju. Je to peklo.“

„Pokračujte,“ řekl Mason.

„Potom nějaká ženská zavolá do lokálu. Řekne pokladní, který důvěřuju, že mi musí vyřídit vzkaz. Pokladní je tažená. Řekne jí, ať jí ten vzkaz vyřídí. Tak ta dívka jí řekne, abych zavolal určitý číslo a ptal se po Mildred.“

„To jste udělal?“

„Jistě. Šel jsem do veřejný hovorny. Vytočím číslo. Říkám si, kdo k čertu je Mildred?“

„A co se stalo?“

„Myslel jsem, že to je past. Možná se u dveří objeví poldové. Byl jsem v hovorně, odkud jsem moh rychle vypadnout.“

„Pokračujte.“

„Ta dívka Mildred se chtěla vybavovat. Já jí povídám, ať na to zapomene. Nemám čas na kecy. Fofr, co budem dělat?

Ona povídá: ‚Nebuďte debil. Hledají vás. I Dixie hledají. Já vím, kdo zabil toho poldu.‘

Myslel jsem, že je to past. Povídám: Jo. Vy máte za ušima. Kdo zabil toho poldu?‘ Ona povídá: ‚George Fayette.‘ Já se jí ptám, jak to ví. Co s tím má společnýho? Ona povídá, že ji Fayette

podrazil. Dvakrát s jednou ženskou. Že si to nenechá líbit. K čertu s Fayettem. Když se s ní setkám v hotelu Keymont, všechno mi řekne. Dá mi důkazy. Co byste k čertu dělal?“

„Co bych já dělal?“ opakoval otázku Mason. „Já bych rychle zatelefonoval svému advokátovi.“

„Tak rychle to nešlo,“ řekl Alburg. „Už jsem byl na telefonu dost dlouho. Nechtěl jsem, aby hovor odposlouchávali. Povídám: ‚Tak dobře. Zůstaňte na drátě. Zavolám vás.‘ Co mám teda dělat? Před chvílí se pokusila servírka mě vydírat. Mám práskanýho detektiva. On celý ten návrh nahraje na pásek. Ta servírka má smůlu, hotovka. Povídám si: ‚Budu chytrej. Budu mít nahrávku. Zavolám pana Masona.‘“

Mason se zamračil: „Co když to byla policejní past?“

„Co k čertu? Musel jsem to zprubnout. Hledají mě. Nemůžu se vrátit do restaurace. Restaurace je moje živobytí. Jestli se nevrátím, přijdu o kšeft. Ještě něco nevíte. Ta Dixie se podívá na číslo a v tu ránu ho má v hlavě. Když u mě Dixie dělala, nepotřeboval jsem telefonní seznam. Ukázal jsem jí číslo jednou. Hned si ho pamatovala. Ta holka má pamatováka na čísla. Na všechno s číslama.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason.

„Když vyběhla zadníma dveřma, když utíkala před Fayettem, viděla přijíždět auto. Jede na ni. Podívá se na auto. Vidí číslo na přední tabulce. Pak se objeví chlap s bouchačkou. Utíká a on po ní střílí, ale to číslo si pamatuje.“

„Pokračujte,“ řekl Mason.

„Řekla mi ho. Já jsem taženej, mám styky. Najdu si to. Je to auto registrovaný na Herberta Grantona. Dixie si pamatuje, že jméno Granton používá Fayette, když si hraje na honoračku. Dobrý, máme eso v rukávě. Možná že mazanej právník by nám moc píchnul, kdyby našel ten auťák s dírou po kulce.“

„Pokračujte,“ řekl Mason.

„Tak nejdřív jsem poslal detektiva do hotelu Keymont. Omrknul si to místo. Napíchl pokoj. Říkal, že zůstane vedle, kde může poslouchat. Všechno je připravený. Čekám do půlnoci, potom zavolám ty dívce. Povídám jí: ‚Tak dobrý, Mildred, přijďte do Keymontu. Pokoj 721.‘“

„Ta dívka se vám předtím zmínila o Keymontu?“

„Správně.“

„Neměl jste žádné podezření, když jste tam šel?“

„To jistě, ale co máte dělat? Povídal jsem jí: ‚Do Keymontu ne. Někam jinam.‘ Ona mi řekla: ‚Ne, jdou po mně. Fayette by mě zabil. Kdyby ho napadlo, že ho chci podrazit, oddělal by mě. Jsem v Keymontu a neodvažuju se jít jinam. Objednejte si pokoj v Keymontu. Pak mi řekněte, který je to pokoj.‘ Tak jsem si objednal ten pokoj 815. Objednal jsem ho pro Dixie. Zapsal jsem ji jako paní Madison Kerbyovou a zaplatil jsem v hotovosti.“

„Teď začínám být v obraze,“ řekl Mason, „ale proč... Vlastně to nevadí. Povězte mi, co bylo dál.“

„Tak jsem vám zavolal. Pozval jsem vás. Pokoj byl napíchnutý. Udělal jsem si schůzku s tou dívkou. Šli jsme do pokoje.“

„Měl jste revolver?“ zeptal se Mason.

„Samo že jsem měl revolver. Co má bejt?“

„Tak dobře, pokračujte.“

„Chtěl jsem, abyste tam už byl. Jestli je to věc policie, vy jste zkušenej advokát. Jestli je to svědkyně a opravdu má důkazy, můžete to všechno spíchnout.“

„Co bylo dál?“ zeptal se Mason.

„Mám starosti. Pořád mám starosti. Čím jsem starší, tím víc mám starostí. Myslím na tohle, myslím na leccos. Pořád mám starosti. Je strašně moc daní. Strašně moc odpovědnosti. Strašně moc pracovních problémů. Náklady na obchod stoupají. Starosti, starosti, starosti. Pořád jen samý starosti.“

„Pokračujte.“

„Tak jsem měl starost, že jste výslech můj hovor a zase usnul. To by bylo špatný. Když jsme přišli do Keymontu, řekl jsem Dixie, aby zavolala to číslo, na kterým jste. Aby se přesvědčila, že pan Mason neusnul.“

„Vy jste dal to číslo Dixie?“

„Jasně, že Dixie měla to číslo. Byla se mnou. Říkal jsem vám, že si pamatuje čísla jako nic.“

„Pokračujte.“

„Tak Dixie jde k telefonu. Ozve se jí noční recepční. Zrovna mu chce dát číslo, když se otevřou dveře. Dva chlapi a ženská vejdou do pokoje a v ten moment jsem věděl, že jsem v hajzlu. Sáhl jsem po revolveru. Dixie byla chytrá. Řekla do telefonu: ‚Zavolejte policii.‘ To jako tomu recepčnímu.“

„Co bylo dál?“ zeptal se Mason.

„Někdo popad Dixie. Zacpal jí ústa rukou.“

„A co váš revolver?“

„Můj revolver!“ zvolal Alburg sarkasticky. „Můj revolver ležel na posteli. Ti dva chlapi měli revolvery v ruce. Revolver na posteli nemá šanci proti revolverům v ruce.“

„Proč jste nedal detektivovi, který poslouchal v jiném pokoji, nějaký signál?“

„Protože byli až moc mazaný. Věděli stejně jako já, že pokoj je napíchnutej. Pokaždý, když jsem chtěl něco říct, jeden chlap si přiložil prst ke rtům a zabořil mi revolver do břicha. Potom jsem se snažil je převézt a přece jen něco říct, ale dostal jsem ránu obuškem do spánku. Bolestí se mi udělalo špatně. Kolena se mi podlomily. Tak to je ten příběh.“

„To není všechno,“ odporoval Mason. „Pokračujte. Povězte mi, co bylo dál.“

„Co k čertu? Odvedli nás do nákladního výtahu. Nákladním výtahem jsme sjeli dolů. V zadní uličce byl auťák. Nacpali mě na zadní sedadlo a potom na podlahu. Drželi mě nohama. Takhle zabili toho poldu. Nacpali ho do auta, drželi nohama na podlaze a potom mu vystřelili mozek.“

„Pokračujte,“ řekl Mason.

„Přijeli jsme do nějakého penzionu. Vyjeli jsme zadním výtahem, ale já byl chytrej. Potřeboval jsem jít do koupelny. V koupelně byl ručník. Na něm bylo jméno penzionu.“

„Pamatujete si ho?“

„Samozřejmě, že si ho pamatuju. Je to Bonsai. B-o-n-s-a-l. Byl jsem v pokoji 609-B.“

„Co potom?“

„Potom, za dlouhou dobu, mě zase zadem odvedli. Na projížďku. Postranní ulicí jsme vyjeli z města. Pořád jsem byl na podlaze. Jeden chlap vytáhl revolver a dal mi ho k hlavě. Právě jsem se chystal ho čapnout, když vtom řidič zařval: ‚Bacha!‘ Dupnul na brzdy.“

„Co se přihodilo?“

„Nevím, co se přihodilo. Já jen vím, co se dělo. Ležel jsem na podlaze. Chlapa, kterej držel napřaženej revolver, to hodilo na zadní stranu předního opěradla. Popad jsem revolver. Auto se zastavilo. Otevřel jsem dveře jak namydlenej blesk. Nápřah jsem revolver. Povídám: ‚Pracky nahoru, chlapci,‘ a pak jsem zmizel v křoví jako jelen.“

„Tam bylo křoví?“

„Zastavili jsme v parku na prudkým kopci. Bylo tam hustý křoví a auto stálo těsně na kraji příkrýho svahu. Uháněl jsem jako jelen, to vám povídám. Jak já upaloval!“

„Co potom?“

„Pak jsem šel a šel a šel a šel. Došel jsem k autobusu. Chvíli jsem čekal, abych zjistil, jestli jste v kanceláři. Chtěl jsem vám zatelefonovat, ale já nejsem jako Dixie. Nepamatoval jsem si to číslo, který jste mi dal, abych vám na něj zavolal. Tak jsem se posadil do jedny špinavý putyky. Čekal jsem. Pak jsem si vzal taxíka. Jel jsem k vám do kanceláře a tam mě čapli.“

Mason zvažoval situaci. „Říkal jste to policii?“

„Jistěže jsem to říkal policii. Zavedl jsem je na místo, kde jsem vyskočil z auta. Ukázal jsem jim svoje stopy.“

„Viděli ty stopy?“

„Jistěže viděli ty stopy. Viděli, kudy jsem skákal po stráni dolů jako jelen, deset metrů každým skokem. Smáli se. Říkali, že zanechávám stopy všude.“

„Co bylo potom?“

„Pak jsme jeli do penzionu Bonsai.“

„A co se stalo?“

„Já nevím. Policajti šli nahoru do pokoje 609-B. Nic mi neřekli. Mně to připadá nějak zcvoklý. Chovali se, jako kdyby mě měli zahákovanýho“

„A tuhle historku jste vyprávěl policii přesně tak, jak ji teď vyprávíte mně?“

„To sedí. To je můj příběh.“

„Zapisovali na policii těsnopisem, co jste jim povídal?“

„Ano.“

„Pak,“ pravil Mason, „už to není jen váš příběh, ale musíte se ho držet.“

Kapitola 15

KDYŽ MASON ODCHÁZEL z vězení, muž u pultu mu řekl: „Máte tady telefon, pane Masone. Vezmete si ho?“

„Ani ne,“ odmítl Mason.

„Volá vás někdo tady z vězení.“

Mason pravil: „Tady je několik tisíc lidí. Předpokládám, že asi patnáct set jich chce se mnou mluvit a doufají, že najdu nějakou cestu, jak je dostat ven. Nemůžete zjistit jméno, kdo volá?“

„Je to žena,“ řekl muž. „Je na ženském oddělení. Říká, že se jmenuje Daytonová.“

Mason se na chvíli zamračil a potom pravil: „Dejte mi ten telefon.“

„Haló,“ řekl do aparátu. „Kdo je tam?“

„Dixie Daytonová.“

„Která?“

„Jak to myslíte?“

„Nedávno jsem mluvil s jednou mladou ženou, která říkala, že je Dixie Daytonová a která...“

„Ach, pane Masone! To byla na vás nastražená past, když mě unesli. Viděla jsem vás v Morrisově restauraci a vy jste viděl mě -možná jste si mě nevšiml, ale vzpomenete si, až mě uvidíte. Vy a slečna Streetová jste procházeli těsně kolem mne, když - když jsem se pokoušela utéct a byla jsem sražená...“

„Kde jste teď?“

„Na ženském vazebním oddělení.“

„Jak dlouho tam jste?“

„Asi od devíti hodin ráno.“

„Co potřebujete?“

„Chci s vámi mluvit - o tom, co se stalo.“

„Proč jste mě nezavolala dřív?“

„Nedovolili mi to. Tahali mě po všech možných místech a pak mě strčili do předváděcí místnosti s dalšími vězeňkyněmi, aby mě někdo identifikoval.“

„Přijdu tam,“ slíbil Mason

Položil telefon a poděkoval muži, který měl službu u pultu, vstoupil do výtahu, přešel do ženského vazebního oddělení a ohlásil se: „Znáte mě. Jsem advokát. Chci mluvit s Dixie Daytonovou. Potřebuji propustku?“

Dozorkyně se usmála a řekla: „Máte všechno připravené, pane Masone. Věděla jsem, že chce s vámi mluvit, a když jsem slyšela, že jste v budově, požádala jsem, aby mi sem poslali propustku. Všechno je tady. Můžete jít hned dál.“

„Vy jste tady ale ochotní,“ pochválil Mason.

„Snažíme se.“

Mason chtěl něco říct, pak si to rozmyslel a šel dovnitř, kde nějaká žena, která netrpělivě čekala, vyskočila s dychtivou nedočkavostí.

„Ach, pane Masone, já jsem tak šťastná, že jste přišel! Tak šťastná!

Mason si ji změřil: „Trvalo vám to dost dlouho, než jste mě kontaktovala.“

„Udělala jsem to hned, jakmile mi to dovolili.“

„Já nemluvím o tom, až když vás sebrali. Co jste dělala včera celou noc?“

„Ach, pane Masone, to bylo strašné. Mne a Morrise unesli pod hrozbou revolverů z hotelu Keymont.“

„Kdo to udělal?“

„Nevím, kdo to byl, ale v pozadí je George Fayette.“

„A Fayette je mrtvý,“ řekl Mason, „takže to nemůže popřít.“

„Copak mi nevěříte?“ zeptala se, náhle dotčená jeho chováním.

Mason pravil: „Já nikdy nepochybuji o klientovi, ale kdykoliv poslouchám jeho příběh, neustále uvažuji, jak na něj bude reagovat porota... Právě jsem domluvil s Morrisem Alburgem. Jeho příběhu nikdo neuvěří.“

„Co je na něm špatné?“

„Všechno.“

„Tak to tedy nebudete věřit ani mému,“ řekla. „Vaše vlastní svědkyně mě identifikovala.“

„Která svědkyně?“ zeptal se Mason ostře.

„Ta, co pracuje v Drakeově detektivní kanceláři, ta, co jste ji najal, aby sledovala ženu, která byla s vámi v pokoji.“

„Ona vás identifikovala?“

„Správně.“

„Teď dávejte pozor,“ upozornil ji Mason, „protože je to důležité. Přivedli ji k vám do cely, aby vás identifikovala, nebo vás vybrala z řady, nebo - ?“

„Vybrala mě z řady.“

Mason se zamračil a řekl: c,Mluvil jsem s Morrisem Alburgem. Podal mi celkový obraz. Řekněte mi, co se dělo, když vás s Morrisem rozdělili.“

„Odvezli mě do pokoje v...“

„Já vím, v penzionu Bonsai.“

„No, alespoň si myslím, že to tam bylo. To jméno bylo na ručníkách, já si ale nemyslím, že to byl penzion Bonsai.“

„Proč?“

„Protože - no, když mě tam přivezla policie... tak to nebylo stejné.“

„Co potom?“ zeptal se Mason.

„Zacházeli se mnou celkem slušně. Dali mi přinést kávu a šunku s vejci a mohla jsem se pohybovat po pokoji, až na to, že závěsy na oknech byly úplně zatažené a říkali mi, abych se jich nedotýkala, jestli nechci přijít k maléru.“

„Já vím,“ řekl Mason. „Nechali vás samotnou. Šla jste do koupelny. Našla jste ručníky. Na nich bylo jméno Penzion Bonsai. Jeden jste si vzala jako důkaz.“

„Ne, nevzala jsem žádný. Bála jsem se, že by ručníky spočítali a zjistili, že jeden chybí, ale to jméno si pamatuji.“

„Pokračujte,“ pravil Mason, „co dál?“

„Potom, když se začínalo skoro rozednívat, vyvedli mě zadním východem do nákladního výtahu a do postranní uličky. Donutili mě, abych si lehla na podlahu vozu a ...“

„Já vím,“ řekl Mason, „měla jste možnost utéct. Chtěli vás vzít na projížďku a zabít, ale začali být nepozorní - „

Začala vrtět hlavou.

„Ne?“ zeptal se Mason. „Ne“

„Dobře, tak mi teda řekněte, co se stalo.“

„Odvezli mě na letiště. Říkali, že je to velice mrzí, že se v mém případě dopustili hrozného omylu, že zjistili, že já jsem v pořádku a upřímná, abych však raději odjela z města, protože mě hledá policie.“

„Kdo tohle všechno dělal?“ zeptal se Mason.

„Dva lidi, které jsem předtím nikdy neviděla.“

„Muži?“

„Ano.“

„Pokoušeli se vás jakkoliv obtěžovat?“

„Ne, chovali se jako perfektní džentlmeni.“

„V pokoji jste byla jako vězeň?“

„To je pravda.“

„Potom vás odvedli a řekli, že došlo k omylu?“

„No, něco takového. Říkali, že jsem v pořádku a že mě pustí a...“

„A jak to skončilo?“ zeptal se Mason.

„Dali mi letenku do Mexico City, řekli mi, že letadlo odlétá za patnáct minut, abych nastoupila.“

„Co jste udělala?“

„Připadalo mi to jako skvělý nápad. Chtěla jsem se dostat co možno nejdál a Mexico City vypadalo jako báječné místo, kam odcestovat.“

„Zmínili se o Morrisovi nebo ptala jste se jich na něco ohledně Morrise?“

„Řekli mi, že Morrise také pustili a že se se mnou setká v Mexico City. Řekli mi, abych šla do hotelu Reforma, že Morris tam buď bude, až přijedu, nebo přiletí příštím letadlem nebo možná stihne tohle letadlo.“

„Chtěla jste po nich vysvětlení?“

„Pane Masone/‘ řekla, „drželi mě v zajetí. Nemyslela jsem, že z toho vůbec někdy vyváznu živá. Letadlo startovalo za patnáct minut. Měla jsem šanci se těch lidí zbavit. Bála jsem se, že by si to mohli rozmyslet. Pět minut předtím jsem byla přesvědčená, že nebudu žít víc jak několik hodin... Co byste udělal vy?“

Mason pravil: „Já bych odešel na letiště a nastoupil bych do letadla do Mexico City.“

„Přesně to jsem chtěla udělat.“

„Co vám v tom zabránilo?“

„Jeden tajnej.“

„Kde byl?“

„Čekal u brány.“

„A co udělal?“

„Zadržel mě. Odvezl mě do vězení. Ptali se mě na spoustu věcí.“

„Co jste jim řekla?“

„Moc ne. Snažila jsem se chránit - no, však víte koho.“ Byla na rozpacích.

Mason chtěl něco říct.

„Nejmenovat, prosím,“ požádala ho.

„Někoho, koho máte ráda?“

„Ano.“

„V pořádku,“ pravil Mason. „Co jste řekla policii?“

„Vyprávěla jsem jim, co se stalo.“

„Všechno o penzionu Bonsai?“

„Ano.“

„Vzali vás tam?“

„Ano.“

„Pamatovala jste si číslo pokoje, ve kterém jste byla?“

„Číslo ne, ale znala jsem polohu. Věděla jsem, že jsme vystoupili ve čtrnáctém podlaží a byli jsme v prvním pokoji vpravo.“

„Pokračujte, co se dělo?“

„Výtah se mi nezdál přesně stejný a - potom, první pokoj vpravo byl obsazený staršími manželi, kteří tam bydlí už deset let. Vypadli jako naprosto důvěryhodní lidé a přísahali, že celý večer nikde nebyli, že se dívali na televizi a šli spát kolem desáté hodiny.“

„Ptali se vás vyšetřovatelé na ten revolver?“

„Na jaký?“

„Na ten v Seattlu.“

Rychle si položila prst na rty a oči se jí zaplnily panikou. „Revolver v Seattlu? Opravdu, pane Masone, já nevím, o čem mluvíte. Nemám nejmenší tušení.“

„Z čeho vás obvinili?“ zeptal se Mason.

„Myslím, že to je - vlastně mě ještě přesně neobvinili,“ řekla, „ale myslím, že mě zadrželi na základě podezření z vraždy George Fayetta, jako komplice nebo co. Domnívají se, že jsme to spáchali spolu s Morrisem.“

„Řekli vám něco, jaké mají důkazy, jak chtějí vyvrátit vaší výpověď, říkali vám, že jste byla tam, tady nebo někde jinde?“

Zavrtěla hlavou: „Vůbec nic takového, ne.“

„A neptali se vás na ...“

Znovu si přiložila prst na rty. Úzkostlivě se rozhlédla po stěnách místnosti a řekla: „Pane Masone, prosím!“

„Tak dobře,“ řekl Mason.

„Pane Masone budete mě zastupovat?“

„Pravděpodobně.“

„A myslíte, že všechno bude v pořádku?“

„To,“ odpověděl jí Mason, „bude záležet na tom, jestli porota uvěří nebo neuvěří vaší výpovědi.“

„No a,“ zeptala se, „bude mi porota věřit?“

„Rozhodně ne,“ řekl Mason. „Téhle výpovědi ne.“

Kapitola 16

MASON PŘECHÁZEL po kanceláři a říkal: „Tohle je pro advokáta zlý sen.“

Della Streetová souhlasně přikyvovala.

„Postavte je na místo pro svědka a nechtě je, ať povídají svůj příběh,“ řekl Mason, „a moji klienti půjdou do cely smrti a já budu terčem posměchu pro celé město.“

„No,“ ozvala se Della vzdorně, „jak víte, že jejich výpověď není pravdivá?“

„Nevím. Může to být pravda. Potíž je v tom, že to nezní jako pravda. Zní to přesně jako příběh, který sestavil advokát. Je to jedna z těch výpovědí, která obsahuje všechno, a přesto je všechno nepravděpodobné.“

Paul Drake promluvil: „Dejme tomu, že jim nedovolíš takhle vypovídat, Perry...“

„K čertu,“ pronesl Mason znechuceně, „už tak vypovídali. Noviny jsou toho plné.“

„Já vím, ale mám na mysli svědeckou lavici.“

Mason řekl: „Veřejnost už tu výpověď všeobecně zná. Jestliže své klienty nepustím na svědecké stanoviště a prohlásím, že je věcí obžaloby, aby dokázala, že tenhle případ je mimo vši pochybnost, víš, co si lidé budou myslet. Budou si myslet, že jejich výpověď byla tak strašná, že jejich vlastní advokát se bál je vystavit křížovému výslechu.“

„Tak co uděláš?“ zeptal se Drake.

„Ať visím, jestli to vím,“ odpověděl Mason. „Ty víš, že ta výpověď by mohla být pravdivá. Nějaký velmi rafinovaný vrah mohl pečlivě naplánovat, aby tyhle lidi sbalila policie, aby vypovídali historku, která by byla tak dobrá, že by zněla jako výplod nějakého nepříliš chytrého advokáta, ale zase natolik špatná, aby jim před porotou vynesla obvinění z vraždy prvního stupně.“

„Nemůžete přesvědčit porotu, že takhle se to skutečně stalo?“ zeptala se Della Streetová.

„Já nevím,“ prohlásil Mason. „Pochybuji, že jsem tak dobrý.“

Obrátil se k Paulovi Drakeovi: „Paule, máme jedinou šanci, jedinou velice slabou šanci, a to je najít tu dívku, která byla se mnou v pokoji, dívku, která tvrdila, že je Dixie Daytonová.“

„Dobře,“ řekl Drake, „kde mám začít hledat?“

„Začni pročesávat minulost George Fayetta. Zjisti o něm všechno. Najdi každou ženskou, se kterou byl kdy ve styku -a pak se nedostaneš nikam.“

„Proč ne?“ zeptala se Della Streetová. „Vždyť to zní logicky.“

„Jestliže výpověď, kterou máme, je pravdivá,“ řekl Mason, „lidé v pozadí jsou příliš mazaní, aby použili dívku, která kdy měla něco společného s Georgem Fayettem. Bude to někdo naprosto cizí. Někdo, na koho by nikdo ani nevzpomenul. Možná z jiného města.“

„A co budeme dělat, když ji najdeme?“ zeptal se Drake. „Půjdeš svědčit a odpřisáhneš, že jsi s ní mluvil, a ona bude přísahat, že ne, a potom Minerva Hamlinová prohlásí, že se mýlíš?“

„Já nechci jít svědčit, Paule.“

„Proč ne?“

„Staví mě to do pozice jak obhájce, tak svědka a to není etické.“

„Proč to není etické?“

„Asociace amerických advokátů se na to mračí.“

„Ať se mračí,“ řekl Drake. „Mračení nebolí. Fackují?“

„Nelíbí se jim to.“

„Je to nezákonné?“

„Ne.“

„Myslím, že jsme vůči Minervě Hamlinové nespravedliví,“ řekl Drake. „Možná z toho vyjde dobře. Udělala jen docela běžnou chybu a ...“

„Promluvila příliš rychle,“ mínil Mason. „Vidíš, co se stalo. Ukázali jí fotografii a ona pronesla rychlý úsudek a řekla, že se domnívá, že to je ta dívka. Potom jí řekli, aby si tu fotografii pořádně prohlédla, a ona se na ni dívala a dívala. Když potom viděla Dixie Daytonovou v řadě, byla jí její tvář z fotografie už tak známá, že hned poznala, že ta dívka je jí povědomá, vykročila k ní a identifikovala ji.“

„Tohle se stává často, jasně," namítl Drake. „Já vím, že tohle trápí i policii. Mají tolik falešných identifikací, že o tom veřejnost ani neví. Lidé studují fotografii podezřelého tak důkladně, že se jim jeho rysy stanou povědomé.

Před několika týdny měla policie případ, kdy tři lidé, kteří si prohlíželi fotografii podezřelého, ho označili v řadě a pozitivně identifikovali. Potom se ukázalo, že v době, kdy byl spáchaný zločin, byl ve vězení v San Francisku. To je jeden z těch případů fotografické identifikace."

Mason přikývl a chtěl něco říct, ale zarazil se, když zazněl telefon.

Della Streetová zvedla sluchátko z vidlice, otočila se k Drakeovi a pravila: „To je pro vás, Paule."

Drake vzal telefon a ohlásil se: „Haló... Ano, to je on... Co je?... Ach, tak okamžik. Nepleťte se... To je tedy konečné rozhodnutí? Víte to naprosto jistě?... To jste mu špatně rozuměla... Tak moment, kdo je tohle?... Cože?... Ne, nemám, co bych k tomu řekl, než že se ta dívka mýlí. Máme o tom jasný důkaz... Ne. Naprosto jasný důkaz. Co to je, to neprozradím. Můžete zavolat panu Masonovi, jestli chcete podrobnosti."

Drake práskl telefonem, obrátil se k Masonovi a vybuchl: „Ten zatracený pod vodníčky, nafoukaný okresní prokurátor:"

„Co provedl?" zeptal se Mason.

„Počkej, až uslyšíš, co provedl," rozhorlil se Drake.

„Čekám."

„Má u sebe v kanceláři Minervu Hamlinovou. To byla ona v telefonu. Volala z kanceláře okresního prokurátora."

„Oukej,tak co je?"

„Sdělila mi, a četla to z připraveného prohlášení, které bylo pečlivě sepsané a které držela před sebou na stole, že odchází ze zaměstnání u mne, protože cítí, že je na ni vykonáván nepřípustný nátlak, který ji má přinutit, aby učinila falešné prohlášení ve spojitosti s identifikací Dixie Daytonové."

„To je báječně vypočítané na efekt," řekl Mason.

„Počkej chvíli. Ještě jsi nevyslechl ani polovinu," upozornil ho Drake. „Začal jsem se s ní dohadovat, ale ona mi řekla: ‚To je konečné rozhodnutí, pane Drakeu. Výpověď má okamžitou platnost a já jsem přijala místo na okresním úřadu za větší plat. A někdo tady chce s vámi mluvit'... K telefonu přišel nějaký chlápek - reportér z novin. Chtěl k tomu komentář. Slyšel jsi, co jsem řekl."

„Já jsem slyšela, co jste řekl" poznamenala Della Streetová.

„Měla jste slyšet, co jsem si myslel," řekl Drake a spěšně dodal: „Ne, to raději ne."

Mason prohlásil: „No, tak nám zbývá jediná věc. Budu se muset zúčastnit přípravného jednání a vyzkoušet všechny triky při křížovém výslechu, abych našel slabý bod v obžalobě. Je nasnadě, že obhajoba neobstojí."

Kapitola 17

HAMILTON BURGER, obrovitý okresní prokurátor s mohutným hrudníkem, jemuž se podařilo zahalit se závojem falešně patetické důstojnosti, vyplývající z jeho pojetí úřadu, který zastával, vstal, jakmile byl proces zahájený, a prohlásil: „Chtěl bych učinit několik předběžných poznámek, Ctihodnosti.“

„Tak dobře,“ poznamenal soudce Lennox.

„Vznáším námitku proti Perrymu Masonovi jako obhájci obviněných v tomto procesu. Předpokládám, že soud by ho měl jako jejich obhájce odmítnout.“

„Na jakém podkladě?“

„Pan Mason je svědek obžaloby. Byl obeslaný veřejnou obsílkou jako svědek. Předvolám ho a budu ho vyslýchat jako takového.“

„Pan Mason je svědek obžaloby?“ zeptal se soudce Lennox nevěřícně.

„Ano, Ctihodnosti.“

„To je poněkud neslýchané, jako obhájce obžalovaných -„

„Nicméně, Ctihodnosti, jsem pečlivě prošetřil zákonné podklady,“ prohlásil Hamilton Burger, „a pan Mason je plně kompetentní jako svědek. Je to hlavní svědek, na kterého musím spoléhat, abych prokázal velmi důležitou souvislost v řetězci důkazů. Předvolám ho jako svého svědka. Je předvolaný soudní obsílkou, a je proto důležitý svědek v procesu. Mohu ujistit soud a sbor právních zástupců, že ho považuji za nejdůležitějšího svědka.“

„Dostal jste soudní obsílku, pane Masone?“

„Ano, Ctihodnosti. Byla mi doručená soudní obsílka.“

„A vy vystupujete jako obhájce obou obviněných?“

„To je pravda.“

„Ctihodnosti,“ promluvil Hamilton Burger. „Žaluji společně jak Morrise Alburga, tak Dixie Daytonovou z vraždy prvního stupně a očekávám, že budu moci dokázat, že se nejen spikli, aby přivodili smrt George Fayetta, ale že jako důsledek této konspirace spáchali průkazný čin a následně George Fayetta skutečně zavraždili.

Nechovám zvláštní lítost vůči zesnulému. Jeho spisy, jak budou obžalovaní pravděpodobně poukazovat, nejsou spisy váženého občana, ale jsou dost zaplněné občasnými střety se zákonem. Jsou také období, kdy nemůžeme zjistit, kde byl nebo co dělal. Je zcela možné, že se obvinění domnívali, že by je Fayette mohl vydírat v souvislosti s jiným zločinem, který je samozřejmě, Ctihodnosti, naprosto oddělený a stranou tohoto současného případu, ledaže by byl předložený důkaz, který by objasnil motivaci.“

„Jste si samozřejmě vědomý skutečnosti, že nelze předkládat důkazy o jiném zločinu, pane okresní prokurátore. Obvinění jsou předvolaní, aby se zodpovídali z jedné obžaloby a ...“

„A toto pravidlo, Ctihodnosti,“ přerušil ho Hamilton Burger pevně a odhodlaně, „je subjektem řádně uznávané výjimky, že když se důkaz motivace týká jiného zločinu, je tento důkaz naprosto přípustný.“

Soudce Lennox pravil: „U tohoto soudu jsem to vždycky přísně prosazoval. Domnívám se, že je snaha toto pravidlo až příliš obcházet. Velmi často, pod záminkou dokázat motivaci nebo podobný zločin, dochází k pokusu být předem zaujatý vůči obviněnému.“

„Chápu, Ctihodnosti, ale až uslyšíte důkazy v tomto procesu, myslím, že si uvědomíte, že dobře zapadají do výjimky a že obžaloba je víc než dostatečně oprávněná předložit důkaz jiného zločinu, vraždy policisty, který...“

„Další vražda?“ vzrušeně ho přerušil soudce Lennox.

„Ano, Ctihodnosti.“

„Oba obvinění?“

„Ne, Ctihodnosti. Obviněná Daytonová. Totiž, byla zapletená do vraždy mladého policisty a následkem pokusu utajit její spojení s oním zločinem došlo k této vraždě... Je pravděpodobné, že nebožtík George Fayette ji vydíral ve spojitosti s tou druhou vraždou.“

„Nuže," pravil soudce Lennox, „tohle představuje zajímavou situaci. Proberme si teď jednu věc po druhé. Vy vznášíte námitku, aby Perry Mason nevystupoval jako zástupce obviněných?"

„Ano, Ctihodnosti."

„Co k tomu můžete uvést, pane Masone?"

„Tvrdím, že mu do toho nic není," prohlásil Mason úsečně.

Soudce Lennox zrudl.

„Aniž bych tím projevoval nějakou neúctu vůči soudu," dodal Mason. „Já se budu věnovat svým záležitostem a okresní prokurátor ať se staré o své."

„Je to neetické," namítal Burger.

„Vy se starejte o vaši etiku a já se budu starat o svou," odsekl Mason.

„Pánové, pánové," přerušil je soudce Lennox. „Nebudeme do případu zatahovat osobní záležitosti. Domníváte se, že pan Mason by měl být vyloučený, pane okresní prokurátore?

„Domnívám se, že by se měl vyloučit sám."

„Není to v rozporu se žádným specifickým statutem?"

„Je to věc vkusu a správné etiky."

„O etice se budeme bavit v příhodné době a na příslušném místě," pravil Mason. „Co se týká vkusu, chtěl bych teď předložit svou záležitost. Dovoluji si vám nabídnout k posouzení, Ctihodnosti, že když okresní prokurátor ovlivňuje mladou ženu, která je mou svědkyní, aby dala výpověď, vmetla zaměstnavateli do tváře, že se ji snaží donutit ke křivopřísežnictví, a pozve k tomu tisk, když takhle obviňuje svého zaměstnavatele po telefonu -když potom uplácí tu mladou ženu, aby takhle jednala, tím, že se postará, aby jí nabídli místo na okresním úřadu za větší plat..."

„Námitka proti slovu ‚uplácí'," přihlásil se Hamilton Burger.

„Promiňte mi," omluvil se Mason s divadelní jízlivostí. „Snad jsem se měl vyjádřit, že jste ji ovlivnil, aby takhle postupovala."

„Nic takového jsem neudělal," bránil se Hamilton Burger. „Cokoli udělala, bylo to z její vlastní vůle a s jejím souhlasem."

„Vy jste jí obstaral to místo na okresním úřadu, ještě než zvedla telefon, aby podala výpověď," tvrdil Mason.

„Nesmysl," odporoval Hamilton Burger.

„Popřete to," vyzval ho Mason.

„To nemám zapotřebí."

„To se neodvažujete."

Soudce Lennox udeřil kladívkem: „Pánové, já vůbec nevím, o co tady jde. Nečetl jsem noviny v souvislosti s tímto případem, ale zřejmě je prudký rozpor mezi zástupci obžaloby a obhajoby. Chci to mít pod kontrolou. Žádám je, aby se soustředili na projednávání tohoto případu. Vy pokračujte, pane okresní prokurátore, a uveďte vašeho prvního svědka a soud bude projednávat záležitosti, jak budou přicházet."

„Vznáším zejména námitku, aby pan Mason vystupoval jako obhájce v tomto procesu."

„Je nějaký zákon, který by mě vyloučil?" zeptal se Perry Mason.

„Jak už jsem předeslal, je to věc etiky."

Mason se obrátil k soudci Lennoxovi: „Jestli okresní prokurátor chce sám sebe ustanovit za arbitra vkusu a správné etiky, já namítám, že zneužití nabídky zaměstnání u okresního úřadu na ovlivnění mladé ženy, aby opustila své zaměstnám a veřejně obvinila..."

„Do toho se nebudeme pouštět, pane Masone," zarazil ho soudce Lennox, „a co se týká tohoto soudu, pane okresní prokurátore, pan Mason skutečně není nezpůsobilý. Jestli jste ho předvolal jako svědka a bude-li vyzvaný, aby vypovídal jako svědek, zaujme svědecké místo. A jestliže je zaujme, budou se na něj vztahovat všechna ustanovení výslechu jako na kteréhokoliv jiného svědka."

„Dobře, Ctihodnosti," řekl Hamilton Burger. „Můj první svědek bude soudní patolog."

V rychlém pestrém sledu běžných svědků položil Hamilton Burger základ k obžalobě z vraždy: nález těla George Fayetta, druh zranění kulkou, nález kulky, mikroskopická charakteristika kulky pro následnou identifikaci střelné zbraně.

„Nyní povolávám Carlyla E. Motta."

Mott zaujal místo pro svědky a okresní prokurátor ho představil jako odborníka na střelné zbraně a balistické důkazy.

„Pane Motte, předkládám vaší pozornosti tuto kulku, předmět doličný A, která byla identifikovaná jako smrtící, která zřejmě způsobila smrt George Fayetta. Zeptám se vás, jestli jste tuto kulku prozkoumal?“

„Prozkoumal.“

„Pod mikroskopem?“

„Ano, pane.“

„Zhotovil jste fotografie této kulky?“

„Ano, pane.“

„Byl jste schopný určit druh zbraně, ze které byla tato kulka vypálená?“

„Byl.“

„Jaká to byla zbraň?“

„Je to zbraň, kterou mám v ruce. Policejní speciál Smith & Wesson, ráže třicet osm, se 7,5 centimetrovou hlavní.“

„Žádáme, aby byla uvedená v důkazech jako předmět doličný B,“ přednesl Hamilton Burger.

„Nejsou námitky,“ oznámil Mason.

„Křížový výslech,“ vyštěkl Burger.

„Nemám otázky,“ prohlásil Mason.

Hamilton Burger, zcela zaskočený překvapením, vyhrkl: „Chcete říct, že se ho nezeptáte na -„ Náhle se zarazil a přistihl se, že si uvědomuje, co říká.

„Zavolejte dalšího svědka,“ vyzval ho soudce.

Zřetelně znepokojený zavolal Hamilton Burger jako dalšího svědka policistu, který zatkl Morrise Alburga, když vystupoval z taxíku před Masonovou kanceláří.

Policista dosvědčil, že provedl zatčení a našel u Morrise Alburga revolver, ze kterého byla vypálená kulka, která zabila George Fayetta.

„Křížový výslech,“ požadoval Burger.

„Jak víte, že to je stejný revolver?“ zeptal se Mason policisty.

„Protože jsem si zjistil číslo zbraně, pane.“

„Zapsal jste si to číslo?“

„Jistě.“

„Kam?“

„Do notýsku, který s sebou stále nosím.“

„Znáte to číslo?“

„Jistě.“

„Můžete nám to číslo sdělit?“

„Ano, pane. Je to 564805.“

„Vy jste si ho celou dobu pamatoval?“

„Ano, pane.“

„Pak jste si ho nemusel zapisovat, že?“

„Zapsal jsem ho pro jistotu.“

„A tohle je číslo, které jste si zapsal?“

„Ano, pane.“

„Možná víte, že to je stejné číslo jako na té zbrani, ale jak víte, že to je stejné číslo, které jste si zapsal do notesu?“

„Protože jsem se pro jistotu koukl do notesu, než jsem šel k soudu.“

„Ach, pak jste si tedy nebyl jistý?“

„No, jenom jsem se chtěl vyvarovat možnosti nějakého omylu.“

„A vy jste zatkl Morrise Alburga ráno třetího?“

„Asi kolem deváté. Ano, pane.“

„A v té době jste mu odebral ten revolver?“

„Ano, pane.“

„Kdy jste si zapsal to číslo do notesu?“

„Už jsem vám to řekl. To je číslo toho revolveru. Zapsal jsem si ho, aby nedošlo k omylu.“

„Když jste zatkl Morrise Alburga?“

„Přibližně, ano.“

„Co to znamená přibližně?“

„Skoro ve stejnou dobu.“

„Během pěti vteřin po zatčení?“

„To jistě ne.“

„Za kolik vteřin?“

„Na to nemohu odpovědět. Já takhle čas nesleduji. Tohle je číslo toho revolveru, který jsem odebral obviněnému Morrisi Alburgovi.“

„Co jste s tím revolverem udělal potom ?“

„Dal jsem si ho do kapsy jako důkaz.“

„Co potom?“

„Odevzdal jsem ho okresnímu prokurátorovi, který ho vzápětí předal balistickému odborníkovi Carlylu E. Mottovi.“

„To byl Mottův nápad, abyste si zapsal číslo do notesu?“ zeptal se Mason zcela samozřejmě.

„Správně.“

„Ve chvíli, kdy se mu předával revolver?“

„Ne, když ho vracel okresnímu prokurátorovi se zprávou. Říkal, že bude nutné ten revolver identifikovat ve všech fázích jednání.“

„Takže vy jste si napsal čísla na revolveru, který vám předal Mott?“

„No, vždyť to byl ten samej revolver.“

„Jak to víte?“

„To přece poznám.“

„Jaké jasné znaky byly na tom dotyčném revolveru, které vám umožnily rozeznat ho od kteréhokoliv revolveru Smith & Wesson stejné ráže a stejného provedení?“

Svědek mlčel.

„Vy to nevíte?“

„Kdybych se mohl na ten revolver podívat,“ váhal, „myslím, že bych vám to mohl říct.“

„Jistě,“ připustil Mason kousavě. „Vzal byste si revolver a převracel byste ho dokola a doufal, že najdete nějaké škrábnutí nebo nějaké identifikační znaménko, ale povězte nám teď, jaké identifikační znamení měl ten revolver.“

Policista se na chvíli zatvářil zmateně, než odpověděl: „Nemohu si vzpomenout.“

Soudce se obrátil ke svědkovi, vyvedenému z konceptu: „Vy jste odebral revolver obviněnému Alburgovi, je to tak?“

„Ano, pane.“

„A odevzdal jste ho okresnímu prokurátorovi?“

„Ano, pane.“

„A ten ho obratem předal balistickému odborníkovi?“

„Ano, pane?“

„A někdy později, když balistický odborník vrátil zbraň okresnímu prokurátorovi se zprávou, že to je zbraň, ze které byla vypálená smrtící kulka, balistický odborník navrhl, že bude nutné mít naprostou identifikaci této zbraně, aby mohla být předložená jako důkaz.“

„Ano, pane.“

„A tehdy se vás zeptali, jak můžete identifikovat tenhle revolver. Je to tak?“

„No, celkem ano.“

„Je to tak nebo ne?“

„Pan Mott navrhl, abych si zapsal číslo do notesu.“

„Takže v té době jste vyndal notes a zapsal si ho?“

„Ano, pane.“

„A mluvili jste pak o tom, jak budete svědčit?“

„No, v té době ne. To bylo až později.“

„Zavolejte dalšího svědka,“ pokynul soudce Lennox Hamiltonu Burgerovi a jeho chování bylo zřetelně chladné. „Tenhle svědek je zproštěný.“

Burger se vyzbrojil k novému útoku a oznámil: „Můj další svědek je Arthur Leroy Fulda.“

Fulda zaujal svědecké místo, odpřísahal a svědčil o svém rozhovoru s Morrisem Alburgem, o instalaci zvukové aparatury v hotelu Keymont, o rozhovorech, které slyšel, a o nahrávkách, které natočil.

Svědek identifikoval několik plastických disket, vysvětlil, jak se diskety vkládají do přístroje ve vrstvách, aby se zajistilo průběžné nahrávání rozhovoru.

„Nyní tedy, Ctihodnosti, předložím tyto diskety jako důkaz,“ oznámil Hamilton Burger.

„Rád bych krátce vyslechl svědka k tomuto konkrétnímu bodu,“ požádal Mason.

„Velmi dobře,“ souhlasil soudce Lennox. „Hned se do toho dejte.“

„Jak můžete vědět, že tohle jsou tytéž nahrávky, které zůstaly v hotelovém pokoji?“

„Ve skutečnosti, pane Masone, mohu dosvědčit jenom tu první. Co se týká těch ostatních, mohu jen říct, že vypadají jako nahrávky, které jsem nechal v přístroji. Dozvěděl jsem se, že je odnesli z hotelového pokoje, kde jsem zanechal svou aparaturu.“

„To je vše,“ řekl Mason. „Není námitek k předložení těchto nahrávek.“

„Předpokládám, že máte na mysli nahrávku číslo jedna?“ zeptal se soudce Lennox.

„Ne, celou tu řadu,“ odpověděl Mason. „Svědek, který je tak pravdomluvný jako tento svědek, má velmi pravděpodobně názor, kterému mohu důvěřovat. Jestliže si myslí, že to jsou tytéž nahrávky, jsem ochotný to připustit, s výhradou práva námitky proti kterémukoliv rozhovoru, který by mohl být na těchto nahrávkách, jako nepříslušnému, bezvýznamnému a nepodstatnému, ale nahrávky jako takové mohou být zařazené mezi důkazy.“

Soudce Lennox se usmál a pravil: „No, to je osvěžující objektivita ze strany obhájce - a ze strany svědků. Nuže dobrá, tyto nahrávky zařadíme k důkazům.“

„Nyní tedy, vzhledem k těmto nahrávkám,“ pronesl Hamilton Burger, „je tady rozhovor, ve kterém obviněná Dixie Daytonová obsáhle sděluje Perrymu Masonovi, že její spoluviník Morris Alburg jde po Georgeovi Fayettovi, aby ho zavraždil. Chci, aby soud vyslechl tento rozhovor. Chci, aby soud zaznamenal, že pan Mason přijal tuto informaci a neučinil s ní vůbec nic. Nespojil se s policií. Neudělal...“

„Snažíte se teď dokázat, že já jsem se s nimi spolčil?“ zeptal se Mason.

„Kritizoval jste moje metody přípravy procesu,“ připomenul Burger. „Chci, aby si soud uvědomil, co přesně se stalo.“

Mason podotkl: „To byste měl raději prokázat důkazy, ne prohlášením.“

„Nepopíráte rozhovor na této nahrávce, nebo ano?“

„Popírám, že by mi Dixie Daytonová kdykoliv sdělila, že Morris Alburg, obviněný společně s ní, připravuje vraždu George Fayetta.“

„Ale ta nahrávka je právě tu. Uslyšíte její hlas.“

„Jak víte, že to je její hlas?“

„Jsem si tím jistý.“

„Tak pojďte na svědeckou lavici a dosvědčete to a já vás podrobím křížovému výslechu, ať si soudce může udělat úsudek o vašem přesvědčení, že to je tatáž osoba.“

„To nemusím,“ odpověděl Burger. „Mohu to udělat jinak.“

„Tak tedy neváhejte a udělejte to.“

Burger ohlásil: „Slečna Minerva Hamlinová bude můj další svědek... Slečno Hamlinová, přistupte blíž a přísahejte, prosím.“

Minerva Hamlinová napochodovala ke svědecké lavici s výrazem mladé ženy, která se snaží zapůsobit rázným a energickým dojmem.

Na Burgerovy otázky svědčila úsečnými, precizními, přesně formulovanými slovy, vypovídala způsobem, který nepochybně zapůsobil na soudce Lennoxe.

Popsala naléhavou situaci, skutečnost, že byla odvolaná, aby opustila ústřednu a okamžitě se odebrala do hotelu Keymont, jak se domluvila s Paulem Drakem, že mu dá světelným signálem

znamení, až bude dotyčná mladá žena opouštět hotel, jak se převlékla za hotelovou pokojskou a jak pozorovala pokoj 721, aby viděla, kdo z něj vyjde.

„A konečně," zeptal se Hamilton Burger, „se někdo objevil?"

„Ano, pane."

„Muž nebo žena?"

„Žena."

„Měla jste možnost si tu ženu prohlédnout?"

„Kvůli tomu jsem tam byla."

„To není zrovna odpověď na mou otázku," poznamenal Hamilton Burger. „Měla jste...?"

„Ano, měla."

„Viděla jste ji dobře?"

„Ano, pane."

„A vy jste viděla tu ženu vycházet z pokoje 721?"

„Viděla. Ano."

„Kdo byla ta žena?"

„Slečna Dixie Daytonová, jedna z obviněných v tomto procesu."

„Můžete, prosím, označit tu ženu?"

„Je to ta, na kterou ukazuji."

„Spis nepopisuje tu, na kterou ukazujete. Smím požádat obviněnou slečnu Daytonovou, aby povstala?"

„Postavte se," přikázal Mason.

Dixie Daytonová se postavila.

„Je to ta žena?"

„To je ta žena."

„Uveďme do spisu," řekl Hamilton Burger, „že byla identifikovaná žena, která povstala, a že žena, která povstala, je Dixie Daytonová, jedna z obviněných v tomto procesu."

„Co jste udělala potom, když tahle žena opustila pokoj?" zeptal se Burger.

„Sledovala jsem ji."

„Kam?"

„Vešla do výtahu. Výtah jel nahoru. Vyběhla jsem jedno patro. Byla jsem v sedmém podlaží a v hotelu je jen osm podlaží. Tudíž jsem věděla, že tam doběhnu skoro současně s výtahem."

„A stihla jste to?"

„Ano."

„A kam šla ta žena?"

„Šla do pokoje 815, do pokoje, kde následně policie objevila tělo George Fayetta."

„Tatáž žena?"

„Tatáž žena."

„Víte to určitě?"

„Určitě."

„A kdo byla ta žena?"

„Už jsem vám to řekla."

„Mám na mysli, kdo byla ta žena, která šla do pokoje 815?"

„Obviněná Dixie Daytonová."

„Tatáž osoba, která povstala? Tatáž osoba, kterou jste předtím identifikovala?"

„Ano, pane."

„Proveďte křížový výslech," obrátil se Burger k Perrymu Masonovi.

Minerva Hamlinová se otočila obličejem k Perrymu Masonovi a v očích jí plálo nepřátelství, kterým dávala najevo, že má v úmyslu vracet půjčku za oplátku a že ji žádný rafinovaný křížový výslech nezmátne.

Mason vystupoval jako starší bratr, který žádá mladou impulzivní sestru, aby mu důvěřovala.

„Slečno Hamlinová," pravil, „vy jste neznala Dixie Daytonovou, že ne?"

„Nikdy jsem ji neviděla, dokud nevyšla z toho pokoje."

„V té době jste nevěděla, kdo to je?

„Viděla jsem ji, její jméno jsem neznala, to ne.“

„A policie vám ukázala fotografii Dixie Daytonové a ptala se vás, jestli je to tatáž žena, že ano?“

„Ano.“

„Co jste jim řekla?“

„Řekla jsem jim, že to je ona.“

„Neříkala jste jim, že si myslíte, že vypadá jako ta žena?“

„No, jestli to byla tatáž žena, tak by vypadala jako ona, nebo ne?“

V soudní síni to zašumělo veselím nad její jedovatou replikou.

„To je zcela pravda,“ připustil Mason. „Jestliže jste mi položila otázku, já na ni velice rád odpovím, slečno Hamlinová. Prominete mi snad také, když zdůrazním, že i kdyby to nebyla fotografie Dixie Daytonové, přesto by mohla vypadat jako ona. Fotografie jsou často matoucí.“

„Mě nematou. Já mám ostrý zrak.“

„A přesto jste nebyla tak naprosto jistá při identifikaci té fotografie, když jste ji viděla poprvé, že?“

„No, já jsem jim říkala - no, to závisí na tom, co myslíte slovem

„Nuže,“ řekl Mason s úsměvem, „co tím myslíte vy? „ „Když jsem si jistá, tak jsem si jistá.“

„Tak by to člověk chápal,“ řekl Mason. „Nebyla jste tak docela jistá, jako jste teď.“

„Vždyť jsem od té doby měla možnost tu ženu sama vidět. Ta fotografie nevypadala - vlastně ona...“

„Chcete říct, že nevypadala jako ona?“

„Ne, vypadala jako ona.“

„Přesto jste však měla trochu pochybností?“

„Chtěla jsem být naprosto spravedlivá, pane Masone.“

„A pořád chcete, že?“

„Ano, pane.“

„Takže,“ pravil Mason, „když jste poprvé viděla tu fotografii, nemohla jste být tak docela jistá. Vy jste nebyla jistá. Říkala jste, že si myslíte, že by to mohla být tatáž žena, ale nemohla jste to tvrdit určitě.“

„To bylo, když jsem se na ni podívala poprvé.“

„Takže vy jste tu fotografii studovala, že?“

„Ano, pane.“

„A byla jste si víc jistá, když jste tu fotografii studovala?“

„Ano, pane.“

„Avšak jenom prohlížení fotografie vás tak úplně nepřesvědčilo, že?“

„Ne, pane. Naprosto jsem se přesvědčila, když jsem viděla obviněnou na policii při konfrontaci nebo jak tomu říkají.“

„A tehdy jste si byla jistá?“

„Označila jsem ji mezi pěti ženami, které stály v řadě. Označila jsem ji bez zaváhání.“

„A to bylo potom, co jste studovala její fotografii?“

„Ano, pane.“

„Tak mluvme upřímně, slečno Hamlinová, není alespoň nepatrná možnost, že jste studovala tu fotografii tak pečlivě, abyste se mohla svědomitě rozhodnout, zda to je či není fotografie té osoby, kterou jste viděla vycházet z pokoje, že když jste viděla obviněnou, vaše mysl ji skoro podvědomě ztotožnila s fotografií, a proto jste ji označila?“

„Když jsem viděla tu ženu v řadě, byla jsem si naprosto jistá, že to je ta žena, která vyšla z pokoje v hotelu.“

„A teď, byla byste tak hodná a vysvětlila soudu, kde jste zrovna byla, když ta žena vyšla z pokoje v hotelu?“

„Myslíte pokoj 721?“

„Ano.“

„Byla jsem na konci chodby u požárního schodiště a předstírala jsem, že se věnuji povinnostem pokojské.“

„A jaké konkrétní povinnosti jste vykonávala v té době?“

„Předstírala jsem, že klepu na dveře, abych vyměnila ručníky.“

„Podle vašeho chování usuzuji, že jste pozoruhodně schopná mladá žena, že, slečno Hamlinová?“

„Snažím se.“

„A když jste hrála roli pokojské, snažila jste se co nejpečlivěji jednat tak, jak by jednala pokojská v podobné situaci?“

„Pane Masone, já se zajímám o amatérské divadlo. Studovala jsem herectví. Myslím, že mám předpoklady stát se dobrou herečkou. Snažím se být dokonalá ve všem, co dělám. Jsem si vědomá, že když chcete ztvárnit postavu a úspěšně hrát roli, musíte si představovat, že jí skutečně jste.“

„Tak vy jste si představovala, že jste pokojská?“

„Ano, pane.“

„Dělala jste to, co by dělala pokojská?“

„Ano, pane.“

„A pokojská by neprojevovala příliš veliký zájem o ženu, která vyšla z pokoje a šla chodbou, že?“

„Jenom letmý pohled, nanejvýš.“

„Takže vy, když jste předstírala práci pokojské, jste se na ni podívala jen letmo?“

„Ano, pane.“

„Proč jste byla až na konci chodby u požárního schodiště?“

„Myslím, že to je zcela jasné, pane Masone, Nechtěla jsem, aby si mě osoba, která vyšla z toho pokoje, prohlížela příliš zblízka. Proto jsem odešla až na vzdálený konec chodby. Věděla jsem, že až vyjde z pokoje, bez ohledu na to, kam půjde, jestli k výtahu nebo ke schodišti, musí přejít celou chodbu. Za těchto okolností se nemohla se mnou setkat tváří v tvář.“

„Jinými slovy, obrátila se k vám zády?“

„Ano. Ale předtím jsem jí viděla do tváře, když vyšla z pokoje.“

„Jak daleko byly dveře toho pokoje od místa, kde jste stála na konci chodby?“

„To nevím. Sedm, možná deset metrů.“

„Jak byla chodba osvětlená? Jakým světlem?“

„Byla osvětlená tlumeně, ale viděla jsem ji dobře, pane Masone. Dívala jsem se na ni. Rozhodla jsem se, že si ji dobře prohlédnu, a to jsem udělala.“

„Jenom letmo jste se na ni podívala, zrovna jako by se na ni letmo podívala pokojská při práci?“

„No, prohlédla jsem si ji dobře.“

„Před malou chvílí,“ připomenul Mason, „jste vypovídala, že jste se na ni podívala jen letmo.“

„Podle mne letmý pohled stačí.“

„Chápu. Ale nestačil natolik, abyste ji mohla bezpečné identifikovat, když jste tu fotografii viděla poprvé?“

„Každý zaváhá, když má někoho bezpečné identifikovat podle fotografie.“

„To je všechno,“ zakončil Mason.

„A nyní,“ ohlásil Hamilton Burger, „povolám hlavního svědka. Pane Perry Masone, zaujměte místo svědka, prosím.“

Mason bez váhání vykročil, zvedl ruku, složil přísahu a posadil se na lavici svědků.

„Tohle je samozřejmě velice neobvyklý postup,“ poznamenal soudce Lennox.

„Této situaci jsem se snažil vyhnout,“ zdůraznil Hamilton Burger. „Snažil jsem se jí vyhnout všemi prostředky, které mám.“

„Požádat obhájce obviněných, aby podal svědectví, které by napomohlo k odsouzení obviněných, je samozřejmě anomální situace,“ pravil soudce Lennox pochybovačně.

„To je příčina, proč se považuje za neetické, aby obhájce vystupoval ve dvojí úloze,“ řekl Burger. „Snažil jsem se ušetřit pana Masona rozpaků, že se octne v takovém postavení.“

„Je to nutný svědek?“ zeptal se soudce Lennox.

„Absolutně, Ctihodnosti. Jak soud pozná z předložených důkazů v tomto procesu, je nutné, abych prokázal totožnost osob, které se účastnily rozhovorů v tom pokoji.“

„Ovšem samotné rozhovory nebyly ještě připuštěné.“

„K tomu teď vytvářím předpoklad, Ctihodnosti.“

„Samozřejmě,“ zdůraznil soudce Lennox, „situace by se zjednodušila, kdyby obvinění měli jiného advokáta, spolupracovníka pana Masona, který by převzal obhajobu obviněných v tomto bodě.“

„To nebude nutné ani pro obviněné, ani pro mne, Ctihodnosti,“ pravil Mason. „Slyšeli jsme dost řečí o etice. Snad, když soud dovolí, bych mohl citovat z kalifornského usnesení, oznámeného v 187 Kalifornie 695, kde soud říká:

Jsme toho názoru, že se věnovalo příliš mnoho pozornosti a vyvolalo se tolik podrážděnosti kolem skutečnosti, že jedna z obhájkyň poskytla ze svého popudu obžalobě řadu důkazů jako svědkyně v procesu. Soud je tak dalece přesvědčený, že takové svědectví se má přijmout a uvážit jako u každého jiného svědka z pohledu základní kvality jeho svědectví, jeho úlohy v procesu a jeho svědeckého vystoupení.

Oprávněnost, aby advokát zastával obě funkce obhájce i svědka, je výlučně jedna z právních etik a rozhodnutí je převážně věcí svědomí obhájce. I když se tato praxe příliš nedoporučuje, často mohou nastat okolnosti, za kterých nemůže advokát spravedlivě a oprávněně odepřít svému klientovi právní služby nebo svědectví jako svědek.‘“

Tato citace velmi zapůsobila na soudce Lennoxe. „Velmi dobře, pane Masone,“ pochválil ho, „zdá se, že vaše pozice je plně oprávněná. Je fakt, že čas od času se zřejmě octnete v kritických situacích, ze kterých se vyprostíte neobvyklými metodami, které se nevyhnutně prokáží jako legálně podložené. Soud se domnívá, že jste plně schopný postarat se sám o sebe, stejně jako o zájmy vašich klientů. Zdá se, že vytváříte právnické dějiny, alespoň pokud se týká tohoto soudu.“

„Pane Masone,“ oslovil ho Burger, „zeptám se vás, zda jste nebyl přítomný časně zrána třetího tohoto měsíce v pokoji 721 v hotelu Keymont?“

„Byl.“

„Byl jste sám?“ „Ne. „

„Byla s vámi mladá žena?“

„Během určité doby.“

„Domnívám se, že vstoupila do pokoje po vašem příchodu.“

„Ano, pane.“

„Vy jste šel do hotelu?“

„Ano, pane.“

„Šel jste do pokoje?“

„Ano, pane.“

„Vstoupil jste do pokoje?“

„Ano, pane.“

„A krátce potom přišla ta mladá žena?“

„Ano, pane.“

„Vy jste přišel do toho pokoje na žádost Morrise Alburga, jednoho z obviněných v tomto procesu?“

„Tato otázka,“ řekl Mason, „je nevhodná. Ve své podstatě si vyžaduje důvěrné sdělení mezi obhájcem a klientem.“

„Domnívám se, že soud bude nucený tuto námitku přijmout,“ oznámil soudce Lennox.

„Já se ho neptám na rozhovory. Já se jen ptám, jestli tam přišel kvůli takovému rozhovoru,“ hájil se Burger.

„To vychází nastejno,“ rozhodl soudce. „Ve skutečnosti se ho ptáte, jestli mu jeho klient řekl, aby šel do toho pokoje v hotelu. To je podle mého názoru důvěrné sdělení. Nakonec si musíte uvědomit, pane Burgere, že v této situaci jsou jisté zvláštní aspekty, které jsou závazné jak pro vás, tak pro obhájce.“

„Chápu, Ctihodnosti.“

„Pan Mason zastává dvojí úlohu jako svědek proti svým klientům a jako obhájce těchto klientů. Soud schvaluje výslech pana Masona jako svědka, soud však bude velmi pozorně chránit zájmy obviněných.“

„V pořádku, Ctihodnosti. Nyní se vás tedy zeptám, pane Masone, zda ta mladá žena, která byla s vámi v pokoji, vám nesdělila, že Morris Alburg právě sleduje George Fayetta, aby ho zabil?“

„K této otázce,“ odpověděl Mason, „jako obhájce obviněného Alburga vznáším námitku, že je nepříslušná, bezvýznamná a nepodstatná. Jako obhájce obviněné Dixie Daytonové vznáším námitku na základě toho, že jestli ta žena nebyla Dixie Daytonová, je to prohlášení naprosto bezvýznamné a z druhé ruky, a jestli ta žena byla Dixie Daytonová, bylo by to důvěrné sdělení.“

„Když soud dovolí, obě tyto námitky jsem očekával,“ prohlásil Hamilton Burger. „Důkazy dokládají, že ta žena byla Dixie Daytonová. Jelikož se rozhovor vztahoval na zločin, který ještě nebyl, ale který měl být spáchaný, tento rozhovor nebyl důvěrné sdělení. Samozřejmě, jsem připravený předvést skutečný rozhovor. Jinými slovy, jestliže by pan Mason popíral, že tento výrok byl pronesený, mohu ho nezvratně usvědčit nahrávkami, které jsem zařadil mezi důkazy, a přehrát tu část rozhovoru, kde pan Mason uslyší svůj vlastní hlas a hlas osoby, která byla s ním v pokoji.“

„Nemůžete obvinit svého vlastního svědka,“ řekl Mason.

„Z podstatné skutečnosti mohu, ale ne pro jeho vlastnosti,“ odsekl Burger.

„Dejme tomu, že ta osoba nebyla Dixie Daytonová?“ zeptal se soudce Lennox žalobce.

„Minerva Hamlinová jasně potvrdila, že to byla Dixie Daytonová.“

„To je výpověď jednoho svědka.“

„Ale to je zatím jediná výpověď, kterou soud má,“ zdůraznil Hamilton Burger.

Soudce Lennox si přejel rukou čelo, sevřel rty, pootočil se v otáčecí židli, jako by se chtěl vyhnout pohledům prokurátora i obhájce, a zřejmě se snažil soustředit se.

Na několik okamžiku zavládlo v soudní síni napjaté ticho.

Konečně soudce Lennox promluvil: „Dejte mu tu otázku. Zeptejte se ho přímo. Byla ta žena Dixie Daytonová, nebo nebyla?“

„Ach, ne,“ protestoval Hamilton Burger, „to je otázka, kterou vůbec nechci položit.“

„Proč ne?“ zeptal se soudce Lennox.

„Protože kdyby pan Mason popřel, že to byla Dixie Daytonová, svědčil by jako můj svědek. Já se budu pana Masona ptát jen na otázky, na které už mám odpovědi, a to správné odpovědi, takže jestli se pan Mason snaží mě svým svědectvím zostudit, je v mé moci, abych ho poslal do vězení za křivou přísahu.“

„To chápu,“ prohlásil soudce Lennox s úsměvem. „K tomu jsem vám otevřel dveře, pane okresní prokurátore. Chápu, že si přejete vyslovit tuto hrozbu panu Masonovi, a k tomu jsem vám dal dobrou příležitost.“

Hamilton Burger byl neochvějný: „Zůstává skutečností, že jsem jasně vyjádřil své stanovisko.“

„To opravdu ano,“ potvrdil soudce Lennox.

Nastalo další ticho; potom se soudce Lennox obrátil k Perrymu Masonovi. „Nyní bych rád slyšel vaše stanovisko v této věci, pane obhájce.“

„Jako zástupce obviněného Morrise Alburga,“ prohlásil Mason, „bych chtěl zdůraznit, že není vázaný žádnou vypovědí Dixie Daytonové.“

„Tvrdím, že je jako spoluobviněný a spolupachatel,“ opáčil Burger.

Mason se usmál: „Chtěl byste tvrdit, že kdekdo může přijít do hotelového pokoje a prohlašovat, že se třeba Jeho Ctihodnost chystá spáchat vraždu, a pak byste se snažil dokázat vinu Jeho Ctihodnosti na základě nálezu mrtvoly a nahraných rozhovorů?“

„To je něco jiného,“ odsekl Burger.

„Byl byste tedy schopný vysvětlit, v čem je to jiné?“

„Ale co obviněná Dixie Daytonová?“ zeptal se soudce Lennox.

Mason pravil: „Ctihodnosti, kdyby Dixie Daytonová byla v tom pokoji a kdyby řekla, že se Morris Alburg chystá spáchat vraždu, pořád ještě by nemohla být jakkoliv stíhaná a nemohly se takto předkládat důkazy, pokud by se vraždy přímo nezúčastnila.“

„Ale ona se zúčastnila," řekl Hamilton Burger.

„Dokažte to," vyštěkl Mason.

„O to se právě snažím."

„Pak to dělejte správně. Zapřáhněte koně do vozu, ale nezapřahujte vůz před koně."

„Tak okamžik," ozval se soudce Lennox, „tady vznikla zvláštní situace. Vidím, kam směřuje pan Mason. Je to pečlivě promyšlený postoj a zdá se být správný."

„Ale Ctihodnosti," protestoval Hamilton Burger, „copak si Vaše Ctihodnost neuvědomuje situaci? Perry Mason byl v tom pokoji s Dixie Daytonovou. Dixie Daytonová tolikrát prohlásila, a mohu ujistit Vaši Ctihodnost, že to je skutečnost, protože to máme nahrané, že Morris Alburg zavraždil nebo se chystá zavraždit George Fayetta. Krátce nato našli Fayetta zavražděného a to je dostatečný důkaz, který usvědčuje Morrise Alburga z tohoto zločinu."

„To je všechno velmi hezké," konstatoval soudce Lennox, „ale nejdřív musíte nejen dokázat, že to řekla skutečná Dixie Daytonová, ale jak pan Mason naznačuje, že muselo být nějaké spojení, nějaká spolupráce, nějaká konspirace."

„Samozřejmě, pokud se týká základních prvků konspirace, prokážeme je podrobnými důkazy. Nemůžeme předložit pásku s nahrávkou dvou obviněných, kteří sedí a jen tak si povídají: ‚Zavraždíme George Fayetta.' Musíme to dokázat výpověďmi a jednáním zúčastněných stran."

„Samozřejmě," řekl soudce Lennox, „vy byste mohl situaci zjednodušit, kdybyste se zeptal pana Masona, jestli mu v určité době Dixie Daytonová, obviněná v tomto procesu, neřekla to a to nebo tak a tak."

„Nevím, jak by zněla odpověď pana Masona na tuto otázku. Mohl by to popřít, a potom bych se octl v situaci, kdy bych musel obvinit vlastního svědka. To nechci udělat. Chci udržet případ v tak úzkých mezích důkazů, že pan Mason buď odpoví na otázky v souladu s fakty, nebo se sám vystaví stíhání pro křivou přísahu."

„Ano," přitakal soudce Lennox, „chápu vaše stanovisko. Vidím situaci jasně - mohu to nazvat dilema - ale faktem zůstává, že se musí vyřešit v souladu s platnými pravidly právního postupu. Asi budu mít za to, že tento svědek nemůže být nucený, aby odpověděl na tuto otázku přes námitky právního zástupce obou obviněných. Mám pocit, že je nutný nějaký další důkaz konspirace, než připustíme rozhovory. Jsou nějaké další otázky na tohoto svědka?"

„Momentálně ne," odpověděl Hamilton Burger.

„Dobře tedy, pane Masone, můžete opustit svědeckou lavici," pravil soudce Lennox, „a můžete zaujmout své místo jako obhájce obviněných."

„S povinností, že bude znovu předvolaný, až se nashromáždí víc podkladů," doplnil Hamilton Burger.

„Takhle chápu situaci," rozhodl soudce Lennox. „Pokračujte v projednávání případu."

„Chci povolat Franka Hoxieho jako dalšího svědka."

Frank Hoxie, noční recepční hotelu Keymont, složil přísahu, zaujal místo na svědecké lavici a znuděným hlasem oznámil své jméno, adresu a povolání.

„Znáte se s některým z obviněných v tomto případě?"

„Ano, pane."

„S kterým?"

„S oběma."

„Co jste dělal druhého a třetího tohoto měsíce?"

„Pracoval jsem jako noční recepční v hotelu Keymont."

„V kolik hodin jste nastoupil do služby?"

„V devět hodin večer."

„V kolik hodin jste skončil?"

„Vosm hodin ráno."

„A teď, kdy jste se poprvé setkal s obviněným Morrisem Alburgem?"

„Před několika dny..."

„Snažte se určit přesné datum."

„Prvního tohoto měsíce."

„Kde jste se s ním setkal?“
„Byl jsem v hotelu.“
„V recepci?“
„Ano, pane.“
„Ve službě jako noční recepční?“
„Ano, pane.“
„Co jste si povídal s panem Morrisem Alburgem?“
„Přišel a chtěl pokoj. Říkal, že jeho švagrová přijede na nečekanou návštěvu a že chce pro ni objednat pokoj.“
„Jaké jméno napsal do přihlášky?“
„Jméno paní Madison Kerbyová.“
„Vy jste mu přidělil pokoj?“
„Ano, pane.“
„Který pokoj?“
„Pokoj 815.“
„To je ten pokoj, kde se potom našlo tělo George Fayetta?“
„Ano, pane.“
„Setkal jste se někdy s osobou, o které Morris Alburg tvrdil, že to je jeho švagrová?“
„Ano, pane.“
„Kdy jste se s ní setkal?“
„Obviněná slečna Daytonová přišla do recepce, oznámila, že je paní Madison Kerbyová, a požádala o klíč od pokoje 815. Já jsem jí klíč vydal.“
„To byla tato obviněná?“
„Dixie Daytonová, jedna z obviněných, která před chvílí povstala.“
„Kdy pokoj odevzdali?“
„Myslíte obviněné?“
„Ano.“
„Nikdy ho neodevzdali. Měli pokoj až do okamžiku vraždy, kdy je zatkli.“
„Řekl jste policii, kdo si najal ten pokoj?“
„Policie mě pěkně tvrdě zmáčkla, aby zjistila, kdo si ho najal.“
„Co jste jim řekl?“
„Řekl jsem jim, že jsem ty lidi nikdy předtím neviděl a že nevím, kdo to je.“
„Byla to pravda nebo lež?“
„Byla to pravda.“
„Snad byste nám mohl říct,“ navazoval Burger, „co se stalo večer druhého a ráno třetího.“
„Ráno třetího tohoto měsíce přišel do hotelu Perry Mason.“
„Kolik bylo asi hodin?“
„Něco kolem půl třetí ráno, mám dojem.“
„Byla obviněná Dixie Daytonová v té době v hotelu?“
„Ano, pane.“
„Jak to víte?“
„Viděl jsem ji přijít a neviděl jsem ji odcházet.“
„Kdy přišla?“
„Asi půl hodiny před panem Masonem.“
„A obviněný Morris Alburg byl v hotelu?“
„Ano, pane.“
„Kdy přišel on?“
„Asi hodinu před panem Masonem.“
„Jste si jistý svými údaji?“
„Naprosto.“
Hamilton Burger se obrátil k Masonovi a zeptal se: „Přejete si podrobit svědka křížovému výslechu?“

„Myslím že ano,“ odpověděl Mason.

Odstrčil židli, vstal a obrátil se k mladíkovi, jehož modré vodnaté oči se všemožně snažily dívat se mu do očí, potom uhnuly a zase se vrátily a znovu sklouzly.

Mason se upřeně díval na svědka.

Ještě jednou se svědek pokusil zadívat se Masonovi do očí, ale po necelé vteřině odvrátil oči a nejistě se na lavici svědků zavrtěl.

„Jak dlouho jste zaměstnaný v hotelu Keymont?“

„Tři roky.“

„Kde jste pracoval předtím?“

„Na různých místech.“

„Můžete je jmenovat?“

„Prodával jsem zboží na provizi.“

„Jaký druh zboží?“

„Novinky.“

„Můžete si vzpomenout na jméno té firmy?“ „Ne. Byla to taková jepicí firma.“ „Sloužil jste někdy v armádě?“

„Ne.“

„Měl jste někdy placené místo tak dlouhou dobu jako tři roky?“

„Ne.“

„Vy jste měl dva týdny dovolené každý rok jako částečnou náhradu za noční služby?“

Ne“

„Žádnou dovolenou?“

„Žádnou dovolenou.“

„Vy jste pracoval nepřetržitě, každou noc?“

„No, jednou mě poslali služebně do Mexico City. To však nebyla dovolená. Byla to změna.“

„V jaké záležitosti?“

„Zinkasovat určitou částku.“

„Kterou někdo dlužil hotelu?“

„Ano.“

„Vybral jste ty peníze?“

„Dostal jsem dlužní úpis a zprávu, že to je dostačující. Vedení mi v tom smyslu telegrafovalo.“

„Jak dlouho jste byl pryč?“

„Skoro měsíc. Byla to těžká práce. Byla v tom spousta fíglů.“

„Pro koho byly ty peníze určené?“

„To nevím.“

„Kdy to bylo?“

„Asi před rokem.“

„Přesně který den jste odjel? Vzpomínáte si?“

„Jistěže si vzpomínám. Odletěl jsem nočním letadlem sedmnáctého - Ne, když to chcete přesně, tak to bylo osmnáctého září minulý rok.“

„Jak jste si zapamatoval to datum?“

„Kdybyste pracoval v hotelu Keymont, neměl byste problém zapamatovat si, kdy jste jel zadarmo na výlet do Mexico City. Vedoucí si mě zavolal, pověděl mi o té záležitosti, že by tam měl být někdo, kdo by to zvládl. Dal mi peníze, řekl mi, abych šel do svého pokoje, sbalil si kufr a odejel na letiště.“

„Kdy to bylo?“

„Krátce před půlnocí, sedmnáctého.“

„Kdy startovalo letadlo?“

„Tak kolem půl druhé ráno - osmnáctého.“

„Byl to přímý let?“

„Ne, přesedal jsem v El Paso, a když chcete všechny podrobnosti, seděl jsem vedle nádherné blondýny, která po mně házela očkem a pak usnula, když zjistila, že v El Paso vystupuji. Z El Paso dál jsem seděl vedle ženy, která pojídala česnek a měla dítě, které trpělo nevolností."

Soudní síň propukla v smích.

Mason se ani neusmál.

„S vyřizováním té záležitosti v Mexico City byly nějaké potíže?"

„Spousta."

„Ale byla to dovolená?"

„Byla to změna."

„Snažil jste se někdy odejít z hotelu Keymont a najít si zaměstnání v jiném hotelu?"

„Ach, Ctihodnosti," protestoval Hamilton Burger. „Není důvod, aby minulý život svědka byl rozpitvávaný do všech podrobností. Ať se pan obhájce omezí na křížový výslech výpovědi, kterou už svědek podal přímo."

Soudce Lennox odpověděl: „Mám dojem, že to má nějaké neobvyklé pozadí, a proto nebudu pana obhájce omezovat v křížovém výslechu. Námitka se zamítá."

„Snažil jste se?" zeptal se Mason.

Svědek se pokusil pohlédnout Masonovi do očí, ale nepodařilo se mu to. „Ne," odpověděl tiše.

„Byl jste někdy," zeptal se Mason, „odsouzený za těžký zločin?"

Svědek vyskočil ze svědecké lavice, potom se zarazil a znovu se posadil.

„Ach, Ctihodnosti," vyletěl Hamilton Burger, „tohle je jasná rána pod pás. To je pokus očernit pověst svědka, který se dopustil jediné chyby, že svědčil proti klientům pana Masona."

„Já sám si myslím, že ta otázka je za jistých okolností poněkud krutá," řekl soudce Lennox. „Avšak je to naprosto přípustná otázka. Je to jedna z těch, která bere v potaz důvěryhodnost svědka, a zřejmě se tato otázka nesetkala s přímým popřením. Musím proto námitku zamítnout, i když poněkud proti svému přání."

„Byl jste," zeptal se Mason, „někdy odsouzený za těžký zločin?"

„Ano."

„Co to bylo? Kde jste odpykával trest?"

„Seděl jsem v San Quentinu za ozbrojenou loupež. Teď víte všechno. Dejte se do toho a zničte mě. Rozsekejte mě, když si přejete."

Mason si mladíka chvíli prohlížel, potom posunul židli kolem stolku obhajoby, posadil se a s hlubokým zájmem řekl: „Nemyslím, že bych si to přál, pane Hoxie, domnívám se, že bychom měli z tohoto bodu raději vycházet než u něj končit. Věděli vaši zaměstnavatelé, že jste byl odsouzený za těžký zločin?"

„Proč si myslíte, že jsem dělal druhořadou práci v hotelu třetí třídy?" zeptal se Hoxie vztekle.

„Jste si jistý svou identifikací svědků?"

„Naprosto jistý. Mám knif, že nikdy nezapomenu obličej. Jakmile jednou spatřím člověka a zařadím si ho - nikdy ho nezapomenu - což zvyšuje hodnotu mé práce pro hotel."

„Kdy jste byl odsouzený, Franku?"

„Před deseti lety."

„A jak dlouho jste seděl?"

„Pět let."

„A co potom?"

„Pak jsem měl čtyři nebo pět různých zaměstnání a vždycky se něco přihodilo. Dostali můj rejstřík a vyhodili mě."

„Co potom?"

„Potom mě sbalili pro podezření. Ne že bych něco udělal, ale jen na základě mého trestního rejstříku. Postavili mě do policejní předváděcí místnosti a já jsem věděl, že to znamená ztrátu dalšího místa. Celá ta věc mě pěkně namíchla."

„Pokračujte," vyzval ho Mason.

„Po jedné takové předváděčce přišel za mnou jeden seržant od policie. Sympatizoval se mnou a povídal, že ví, jak mi je. Říkal, že má přítele, který vede hotel Keymont. Říkal, že to je hotel, který

má potíže s policií, a tenhle vedoucí bude proto vědět, co cítím a jaké mám potíže. Tenhle policista poznal, že mám veliký talent pamatovat si lidi, a věděl, že hotel Keymont hledá nočního recepčního, protože byl u toho, když jednoho, který právě nastoupil, poslali do vězení.

Povídal, že musel pohrozit, že ten hotel zavře nadobro, a ten nový vedoucí slíbil, že se postará, aby udržel hotel v mezích zákona. Policista mi poradil, abych šel za tím novým vedoucím a řekl mu o sobě. Povídal, že mám jedinou možnost, jak dostat místo, když zaměstnavatel bude vědět všechno o mé minulosti, že to je opravdu šance, abych si polepšil. Navrhl, abych tam šel a otevřeně jim řekl celý svůj případ, a varoval mě, že kdybych nejednal na rovinu, ať o to místo nežádám, protože ten hotel má špatnou pověst a mravnostní policie ho sleduje.“

„Vy jste to udělal?“

„Ano. Byla to ta nejlepší rada, jakou jsem kdy dostal.“

„Jednají s vámi slušně v tomhle zaměstnání?“

„Dělám dvakrát tolik hodin, než bych měl. Dostávám sotva polovinu, co bych měl. Jednají se mnou zdvořile. Mám držet hubu. Není to nejlepší hotel ve městě. Je to hotel třetí třídy a spadá do třetí kategorie se vším všudy. Mám otevřené oči, napnuté uši, zavřenou hubu a čistý nos a tak tam pořád jsem. Teď se domnívám, že to odpovídá na vaši otázku, pane Masone, a že jste se pobavil. Zítra se stálí hosté hotelu dozvědí, že noční recepční je bývalý kriminálník.“

„Pro vaši informaci,“ řekl mu Mason, „mám dojem, že tohle je poprvé za dobu mé činnosti v soudní síni, že jsem se zeptal svědka, jestli byl někdy odsouzený za těžký zločin. Já osobně jsem přesvědčený, že když člověk splatil svůj dluh společnosti, ten dluh se má vymazat ze záznamu. Avšak...“

„Ach, Ctihodnosti, vznáším námitky proti celému tomu sebeospravedlňování ze strany pana obhájce,“ protestoval Hamilton Burger. „Rozlil mléko a zničil tomu mladíkovi životní kariéru a nyní se snaží zapůsobit dojemným alibi...“

Soudce Lennox udeřil kladívkem. „Okresní prokurátor,“ zvolal, „se zdrží urážlivých osobních výpadů. Pan Mason dodržuje svá zákonná práva a soud je toho názoru, že chápe všeobecný záměr výslechu pana Masona. Jestli máte nějaké specifické námitky, předložte je, až pan obhájce skončí své dotazování... Pokračujte, pane Masone.“

Mason se uklonil: „Děkuji vám, Ctihodnosti.“

Obrátil se ke svědkovi a pravil: „Ten policejní seržant, který se s vámi spřátelil, vás sledoval?“

„Ano. Je šéfem mravnostního oddělení.“

„Kontroluje vás?“

„Ano.“

„Často?“

„Jistě. Sledují ten hotel. Tam se dějí věci. Nemůžeme tomu zabránit, ale vedení hotelu nemá s ničím nic společného. Nežádáme oddací list, když se zapisuje dvojice, ale to nedělají ani prvotřídní hotely. Snažíme se zabránit, aby hoteloví sluhové sháněli lehké dívky, a nepronajímáme pokoje známým překupníkům drog.

Moje znalost tváří se hodí. Hotel byl na tom špatně a okresní prokurátor hrozil, že ho zavře. Majitelé museli udělat pořádek, nebo by přišli o peníze.“

A svědek se lehce uklonil Hamiltonovi Burgerovi, který se snažil tvářit vskutku přezíravě.

„A kvůli tomu se vedení úzkostlivě snaží vyhovět okresnímu prokurátorovi?“ zeptal se Mason.

„Vznáším námitku proti závěrům z výpovědi svědka,“ protestoval Burger.

„Zamítá se.“

„A co vy sám?“ zeptal se Mason. „Přejete si uspokojovat okresního prokurátora?“

„Nechci ho mít jako nepřítele. Kdykoliv se vrchnosti znelíbím, jsem vyřízený. To mě však nedonutilo vypovídat lži. Říkám všechno přesně, jak to bylo.“

„Máte radost, že můžete pomáhat okresnímu prokurátorovi?“

„Mrzí mě, že jsem byl vůbec předvolaný jako svědek.“

„Ale přivítal jste možnost posloužit okresnímu prokurátorovi?“

„Měl jsem pocit, že se to může někdy hodit, když to chcete slyšet takhle.“

Mason se obrátil k Hamiltonu Burgerovi a řekl: „Domnívám se, že je právě na čase, pane okresní prokurátore, seznámit soud s tím, co považuji za hlavní pozadí vašeho případu.“

„Já se o svůj případ postarám sám,“ odvětil Hamilton Burger.

„Avšak jak já to celkově chápu,“ řekl Mason soudci, „policie má v držení revolver, který byl zastavený v Seattlu. Zastavárník je tady v soudní síni a vzápětí označí obviněnou Dixie Daytonovou jako osobu, která tu zbraň zastavila. A tahle zbraň podle důkazů balistického oddělení, které nato předloží pan Mott, tahle zbraň byla použitá při vraždě jistého Roberta Claremonta, která se odehrála před víc než rokem zde ve městě, a jak já to chápu, podle tvrzení obžaloby tahle vražda se měla zakrýt tím, že Morris Alburg a Dixie Daytonová plánovali vraždu George Fayetta.“

Ve tváři Hamiltona Burgera se objevilo nesmírné překvapení.

„Je tohle v podstatě pozadí obžaloby?“ zeptal se ho Mason.

„My předložíme naši vlastní verzi,“ odpověděl Hamilton Burger.

Soudce Lennox pravil: „Vy můžete předložit vlastní verzi, pane Burgere, ale soud je oprávněný dozvědět se, zda tento nástin pozadí případu, jak ho přednesl obhájce obviněných, je správný.“

„Je skutečně správný, Ctihodnosti,“ řekl Burger nevrle. „Předpokládal jsem, že právní zástupce obviněných se bude snažit zastřít tento důkaz. Jeho prohlášení je překvapivé.“

Soudce Lennox se zamračil: „Nyní uznávám důvody připomínek okresního prokurátora, týkající se jiných zločinů, které mohou nějak podložit motiv zločinu žalovaného v tomto procesu.“

Mason seděl v mahagonovém křesle obhajoby, dlouhé nohy měl před sebou zkřížené a zamyšleně pozoroval mladíka na svědecké lavici.

„Té noci, o které je řeč, jste byl ve službě jako recepční i jako spojovatel v ústředně?“

„Ano.“

„Z pokoje 721 byl hovor - nějaká žena žádala: ‚Zavolejte policii?“

„Ano.“

„Ale vy jste s tím nic neudělal?“

„Jistěže ano. Ta žena zavěsila. Já jsem okamžitě volal zpátky a ptal jsem se, co se děje. Vysmála se mi a říkala, abych se uklidnil, že to byla legrace.“

„Nic jiného jste neudělal?“

„Samozřejmě ne. Domyslel jsem si, že její přítel poněkud zdivočel, tak se rozhodla, že mu nažene trochu strachu. Ale ona zřejmě vystrašená nebyla.“

„Napadlo vás, že to byla jiná žena, která vám odpovídala?“

„V té době ne. V Keymontu nevoláte policii pro každou maličkost. Problémy řešíte sám.“

„Přesto jste později zavolal policii?“

„Když se ozval výstřel z revolveru, to ano. Výstřel z revolveru nemůžete přehlédnout.“

„Vaši zaměstnavatelé věděli o vašem trestním záznamu, pane Hoxie?“

„Už jsem vám řekl, že ano.“

„A předhazovali vám to občas?“

„Co tím myslíte?“

„Kdykoliv vás žádali, abyste udělal něco poněkud mimořádného?“

„Nemáte právo mě vyslýchat o ničem jiném, než co se týká tohoto procesu,“ odsekl svědek.

„Zcela správně,“ souhlasil Mason, a aniž otočil hlavu, zeptal se přes rameno: „Je poručík Tragg v soudní síni?“

„Zde,“ ozval se poručík Tragg.

Mason ho požádal: „Poručíku, vy máte fotografii Roberta Claremonta, toho nováčka u policie, kterého zavraždili v tomhle městě před více než rokem. Přistoupil byste laskavě a ukázal tu fotografii svědkovi?“

„Co má tohle všechno společné se současným procesem?“ ptal se Hamilton Burger podrážděně.

„Možná hodně,“ řekl Mason, aniž se otočil k původci přerušení, oči však měl stále upřené na svědka. „Předpokládám, pánové, že byste opravdu rádi vyřešili vraždu Claremonta?“

„To bych rád,“ pravil Tragg, když se prodíral ke svědecké lavici.

Podal fotografii Perrymu Masonovi.

„Ukažte ji svědkovi,“ požádal ho Mason.

Poručík Tragg přistoupil ke svědkovi a ukázal mu fotografii.

Svědek se podíval na fotografii, začal vrtět hlavou, potom natáhl ruku, vzal si fotografii, prohlížel si ji a chvíli ji podržel.

Bylo naprosto zjevné, že se mu třese ruka.

„Říkáte, že nikdy nezapomenete tvář, kterou jste jednou viděl," připomenul Mason, „a proto jste cenný přínos pro hotel Keymont. Viděl jste někdy obličej toho muže na fotografii?"

„Když soud dovolí," protestoval Hamilton Burger, „tohle není řádný křížový výslech. Jestli pan obhájce chce použít muže jako vlastního svědka..."

„Má zajisté právo vyzkoušet paměť svědka," přerušil ho soudce Lennox. „Každý svědek, který tak neobvykle prohlásí, že nikdy nezapomene tvář, kterou jednou viděl, potvrzuje, že má paměť daleko lepší, než je průměr. Tudíž za těchto okolností je obhájce oprávněný jeho paměť přezkoušet. Svědek nechť odpoví na otázku."

„Já nemohu..."

„Opatrně," varoval Mason přísně. „Pamatujte, že jste pod přísahou.

Svědek si znovu přidržel fotografii. Tentokrát bylo tak zřetelně vidět, jak se mu třese ruka, že si ji rychle položil na klín.

„Nuže," zeptal se Mason. „Jaká je odpověď? Ano či ne?"

„Ano," odpověděl Hoxie sotva slyšitelným hlasem.

„Kdy jste ho viděl?"

„Ach, Ctihodnosti," ozval se Hamilton Burger, „tohle vyptávání už přesahuje..."

Poručík Tragg se prudce otočil a zlostně si změřil okresního prokurátora.

„Odvolávám svou námitku," pravil Hamilton Burger.

„Kdy?" naléhal Mason.

„Jestli to je opravdu Claremontova fotka, domnívám se, že tu noc, kdy jsem odjel do Mexika."

„Kdy během té noci?"

„Brzo zvečera. Bylo to při nějakém menším maléru."

„Co to bylo za malér?"

„Přišel navštívit jednoho nájemníka. Byla tam nějaká stížnost ohledně hádky. Volal jsem tomu nájemníkovi do pokoje. Hluk se utišil."

„Co se stalo pak?"

„Nic."

„Telefonoval někdo z toho pokoje?"

„Nepamatuju se."

„Říkáte, že nikdy nezapomenete tvář. Kdo byl ten nájemník toho pokoje?"

„Jeden stálý nájemník."

„Kdo?"

„George Fayette, který byl zavražděný třetího tohoto měsíce."

Perry Mason vstal, odstrčil židli a pravil: „Děkuji vám, pane Hoxie," a potom udivenému soudu: „To jsou všechny moje otázky."

„Chcete říct, že tím končíte?" dotazoval se soudce Lennox nevěřícně.

„Právě," odpověděl Mason a potom dodal s úsměvem: „A domnívám se, jestliže soud ohlásí třicetiminutovou přestávku, výslech může nejlépe uzavřít poručík Tragg a v soukromí."

Soudce Lennox váhal, mračil se, potom sáhl po kladívku. „Myslím, že chápu váš postoj, pane Masone. Soud vyhlašuje třicetiminutovou přestávku. Obvinění zůstanou pod dozorem."

A soudce Lennox s významným pohledem na poručíka Tragga rychle opustil soudní síň a odebral se do své pracovny.

Kapitola 18

MASON SE SETKAL s Dixie Daytonovou a Morrisem Alburgem v místnosti pro svědky, přiléhající k soudní síni.

„V pořádku," řekl, „potřebuji nějaké fakty. Kde najdu Thomase E. Sedgwicka?"

Alburg se podíval na Dixie Daytonovou.

Ta zavrtěla hlavou. „Nikomu to neřeknu - „

„Mně to povíte," prohlásil Mason. „Musíme být schopní ho předvést, jakmile poručík Tragg skončí s Frankem Hoxiem."

„Pane Masone, uvědomujete si, co říkáte?" ptala se Dixie Daytonová rozzlobeně. „Tohle je vražda policajta. Policie mu nedá žádnou možnost. Nemá ani špetku šance. Dostanou ho tak rychle na elektrické křeslo, že ani nebude vědět, jak se to stalo."

„Proč?" zeptal se Mason.

„Proč?" naléhal Morris Alburg. „O čem to mluvíte? Jste natvrdlej?"

„Nejsem natvrdlý a nejsem hluchý," ujistil ho Mason. „Proč by ho měli dostat na elektrické křeslo?"

„Protože policie taková je. Když zabijete poldu, policie vám jde po krku."

„Proč?"

„Protože se chtějí pomstít, samozřejmě, a protože si myslím, že chtějí dát lidem najevo, že nikdo nemůže zabíjet policajty a vyklouznout z toho. To je pro jejich vlastní ochranu."

„Na kom se chtějí mstít?"

„Na každém, o kom si myslí, že je vinen."

„Přesně," potvrdil Mason. „Domnívali se, že Tom Sedgwick je vinen. Nedomnívám se, že si to budou myslet teď."

Doris Daytonová řekla:v„Má tuberkulózu. Nemůže pořádně pracovat. Potřebuje klid. Čeká ho dlouhý pomalý zápas, aby se uzdravil. Proto udělal, co udělal. Proto se zamotal do černých sázek. Myslel si, že když vydělá dost peněz, bude si moct na chvíli odpočinout. On není špatný, pane Masone, on - on je člověk jako jiní. Dělal věci, které dělá spousta jiných lidí, a potom - potom na něj navlíkli tu vraždu policajta jenom proto, že se ten policajt soustředil na něj, že po něm šel."

„Vy o něj pečujete?" zeptal se Mason Dixie Daytonové.

Přikývla.

„Vy s ním žijete, perete mu, vaříte, šijete, snažíte se mu pomoct?"

Přikývla a řekl: „Dala bych za něj život."

„Tak dobře," uzavřel Mason. „Dejte mi jeho adresu, místo, kde ho mohu teď hned najít, a možná mu zachráníte život a sobě také."

Morris se najednou obrátil tváří v tvář Dixie Daytonové: „Dej mu ji, Dixie."

Kapitola 19

MASON, DELLA STREETOVÁ a Paul Drake byli v Masonově kanceláři, když Gertie, spojovatelka na ústředně, třikrát pronikavě zazvonila telefonem.

„To," řekl Mason, „bude poručík Tragg."

Sotvaže to vyslovil, Tragg bez okolků prudce otevřel dveře od kanceláře, krátce pokynul hlavou a pozdravil: „Ahoj, lidi," vešel dovnitř a posadil se naproti Masonovu stolu.

„Tak co?" zeptal se Mason.

„Je to dobrý," řekl Tragg.

„Povíte nám o tom něco?"

„Radši ne."

„Máme na to právo."

„Já vím. Proto jsem přišel. Nechtě mě vydechnout."

Tragg vylovil z kapsy doutník, ucvakl špičku, zapálil si, zkoumavě se na Masona zadíval prvními modrými obláčky doutníkového dýmu a pravil: „Co ve vás vyvolalo podezření v tomhle případu, Masone?"

Mason pravil: „Obrátili se na mne klienti s neuvěřitelným případem. Žádná porota by té historce neuvěřila. Přesto mě však napadlo, že by to mohla být pravda."

„Nechápu, co vás k tomu vedlo," řekl Tragg.

„Ten, kdo donutí advokáta, aby předložil důkaz, který jeho klienta usvědčí, o kterém je však přesvědčený, že je pravdivý, musí být někdo, kdo o důkazech něco ví. Historka, kterou každý z obviněných vyprávěl, byla tak naprosto neskutečná, že kdyby ji vypovídali na svědecké lavici, byli by odsouzeni.

V jednom případě to mohla být náhoda. Ve dvou případech to ukazovalo na nekalý záměr. A pak jsem si najednou uvědomil, že mám co do činění se šablonou. V takové situaci se octl Thomas E. Sedgwick. Jakákoliv výpověď, kterou by učinil, by ho před porotou na věky zatratila. Proto jeho jedinou alternativou bylo hledat spásu v útěku.

Takže, poručíku, jednoduše jsem použil běžnou policejní metodu. Vy pochytáte řadu kriminálníků na základě teorie, kterou jste nazvali modus operandi. Je založená na předpokladu, že zločinec, jakmile jednou úspěšně spáchal zločin, bude proto postupovat podle šablony ve všem, co udělá.

V případě Sedgwicka to byla naprosto nepravděpodobná výpověď a držení vražedné zbraně. Morris Alburg měl naprosto nepravděpodobnou historku a vražednou zbraň.

Napadlo mě, že Claremont naprosto zjevně mířil na vyšší hlavouny a že mohl navázat nějaké styky.

V případu byl jeden článek v můj prospěch. Noční recepční nikdy nezapomněl tvář. Rozhodl jsem se, že si ten případ prošetřím, že ho obalím množstvím křížových výslechů a potom vsunu náhodnou otázku, jestli si Hoxie pamatuje, že viděl Claremonta v hotelu té noci, kdy byl zavražděný.

Když nám Hoxie vyprávěl o té náhlé cestě do Mexico City, pochopil jsem, co se vlastně stalo. Pak už zbývala jediná otázka, která mohla případ objasnit. Napadlo mě, že bude lepší, když ji položíte vy v soukromí, ne já v soudní síni.

Když jsem viděl, jak se Hoxiemu začala třást ruka, věděl jsem, že znám odpověď... Samozřejmě, ta otázka zněla, jestli měl Fayette v pokoji ještě jiného hosta, když nahoru přišel Claremont.

Teď mi řekněte, jak dalece jsem se mýlil?"

„Nemýlil jste se ani o zatracenou píď," odpověděl Tragg. „I když jsem si to přál. To je to peklo, že lidé si myslí, že policajti jsou samí křiváci, jenom proto, že občas nějaké velké zvíře začne vydírat a nahrabe si osobní majetek. Tak to bylo v tomto případě. Kruci, ten chlap ten hotel Keymont vlastnil Co o tom víte?"

„To jsem rád, že to tak je," řekl Mason, „také penzion Bonsai a pravděpodobně ještě další, kam odvezli zajatce a kde viděli ty ručníky."

Na chvíli se rozhostilo ticho. Tragg bafal z doutníku a potom řekl: „Bob Claremont nebyl tak hloupý a tak naivní, jak si spousta lidí myslí. Věděl, že Sedgwick dělá černé sázky, ale věděl také, že si platí ochranu. Věděl, že Fayette je prostředník. Claremont pátral po zdroji ochrany. I ten našel. Stopa vedla do hotelu Keymont. A potom pravděpodobně utrpěl nečekaný šok. Zjistil pravou totožnost muže, po kterém šel. Hotel už neopustil živý. Svezli ho nákladním výtahem a uložili ho do auta. Potom poslali pro Sedgwicka."

„Kdo to udělal?"

„Kdo myslíte? Ten chlap, co bral prachy za ochranu. Sedgwickovi navykládal, že po něm jdou jako po uzeným, že se provalilo, že platí za ochranu. Řekl Sedgwickovi, že má dvanáct hodin náskok, aby vypadl z města, aby všechno prodal za cenu, jakou dostane, a zmizel."

„Tak jsem si to představoval," potvrdil Mason.

„Víte, co se dělo potom. Sedgwick udělal, co udělat měl, a tím neodvolatelně strčil krk do oprátky."

„A co ten revolver?" zeptal se Mason.

„To byla hračka," odpověděl Tragg. „Sedgwickovi naznačili, že jediná jeho šance je, aby zůstal za hranicemi státu, dokud ten případ nevychladne, ale aby hlásil té osobě, kde se zdržuje. Sedgwick měl revolver. Byl to Smith & Wesson, ale nebyl to revolver, který Dixie zastavila. Sedgwick a Dixie museli mít někoho na návštěvě, koho považovali za důvěryhodného přítele, a ten je zaměnil."

„Proč?" zeptal se Mason.

„Protože to byla pro tu bandu životní pojistka. Nevěděli, jestli se Dixie Daytonová někdy vrátí, ale mysleli si, že by mohla. Radši bych o tom nemluvil."

„Ovšem," řekl Mason, „ale musíte, Traggu. To nám moc dlužíte."

„Já vím," připustil Tragg rozladěně. „Proč k čertu myslíte, že jsem tady?"

„Máte výpověď Hoxieho?"

„Samozřejmě že mám výpověď Hoxieho. Udělal jste skoro všechno, abyste ten případ zabalil do celofánu a předal mi ho na stříbrném tácu. Věděl jsem hned od začátku, že v té vraždě Boba Claremonta něco nehraje. Věděl jsem, že by nevlezl do auta. Věděl jsem, že by nikomu nedovolil, aby na něj vytáhl jeho vlastní revolver. Bylo to všechno nezvyklé. Muselo to být. Ale nemohl jsem na to přijít.

A potom, když jste podrobil Hoxieho křížovému výslechu, vyplavalo to na povrch jako leklá ryba. Hotel Keymont byl střediskem hazardních her. Okresní prokurátor se chystal zakročit. Dosadili nového vedoucího. Jako noční recepční nastoupil kluk, který měl záznam. Měl pamatováka na obličeje. Kdyby zůstal ve městě, viděl by ranní noviny s obrázkem Boba Claremonta. Poznal by ho jako policajta, který přišel do hotelu v civilu po horké stopě. Pak by se karta obrátila. Hoxie by získal kontrolu nad majiteli.

Proto narychlo sfoukli domluvu se šéfem drogové bandy v Mexiku. Rychle naložili Hoxieho do letadla a mexická strana dávala Hoxiemu do těla, dokud záležitost s Claremontem a jeho obrázek nezmizely ze stránek novin, a potom se Hoxie mohl vrátit.

Všechno by skončilo, kdyby Dixie nepřivezla Toma Sedgwicka zpátky. Fayette se pokusil vehnat ji do postranní uličky, kde by ji mohl naložit do auta. Nereagovala. A Fayette si byl tak jistý úspěchem, že dal svalovci k dispozici své auto. Domníval se, že jeho by mohli poznat, tak si na tu noc pro svou potřebu najal auto.

Potom Dixie utekla, ve Fayettově autě byla díra po kulce a policie pak v Seattlu zjistila, že Dixie zastavila Claremontův revolver.

Tím se to dovršilo. Fayette byl v maléru. Prásknul by to, aby zachránil svou kůži, proto se rozhodli ho oddělat a navléknout ten zločin na Alburga a Dixie a nechat je na pospas s tou jejich nemožnou historkou. Vy jste jim udělal čáru přes rozpočet, když jste objevil slabinu v jejich schématu, něco, na co sami zapomněli - že Hoxie musel rychle odjet do Mexico City, aby neviděl Claremontův obrázek v novinách.

Samozřejmě, jelikož to byly veliké čachry s velikým ziskem, hlava gangu měla dost lidí, které mohla povolat, kteří museli pomáhat ve kšeftu, ale kteří se mezi sebou neznali.“

„A pravý majitel hotelu?“ zeptal se Mason. „Pravá hlava těch čachrů?“

„Proč mě k tomu nutíte?“ bránil se Tragg urputně. „Vy mě chcete zničit. Vy chcete, abych ...“

„Nic takového nechci,“ přerušil ho Mason. „Já jen chci ten případ objasnit.“

„Už je objasněný. Víte, kdo to byl,“ řekl Tragg. „Byl to seržant Jaffrey z mravnostního oddělení. Vlastnil hotel se vším všudy. Vlastnil řadu dalších míst a měl tři nebo čtyři bezpečnostní schránky. Ještě zbývá prohlédnout si, co v nich je.“

„Kde je teď?“ zeptal se Mason.

„Je mrtvý.“

Mason téměř vyskočil ze židle: „Mrtvý!“

„Správně. Byl zastřelený, když kladl odpor při zatýkání.“

„Panebože,“ vykřikl Mason. „Kdo ho zabil?“

Tragg vstal ze židle, chvíli stál nehnutě, potom stiskl pravou ruku a rozdrtil doutník, který kouřil, na rozlámané zbytky zuhelnatělých tabákových listů.

„Kdo k čertu si myslíte? Já jsem to udělal,“ řekl a odešel.